

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 50

Dimecres, 7 de maig de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 35 i 36, primera reunió

S U M A R I

Sessió núm. 35

Informe del Síndic de Greuges

al Parlament corresponent a l'any 2007 (tram. 360-00009/08) p. 3

Sessió núm. 36.1

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats
(tram. 234-00032/08, 234-00033/08 i 234-00034/08) p. 27

Projecte de llei

del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya
(tram. 200-00010/08) p. 28

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les declaracions del conseller
de Governació i Administracions Públiques amb relació
a la futura llei de consultes populars
(tram. 317-00149/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació econòmica
i sobre les mesures econòmiques previstes pel Govern
(tram. 317-00152/08) p. 45

Pregunta

al president de la Generalitat la seva actitud respecte al fet que alguns
dels partits que donen suport al Govern facin d'oposició
(tram. 317-00150/08) p. 46

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la futura llei d'educació i sobre
les mesures del Govern per a millorar les condicions de treball
dels mestres (tram. 317-00151/08) p. 47

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures de caràcter econòmic i social que el Govern adoptarà davant la situació econòmica (tram. 317-00153/08) p. 48

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les gestions fetes amb relació a la negociació del nou sistema de finançament (tram. 317-00154/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre la regulació de les consultes populars (tram. 310-00198/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre l'oferta del batxillerat nocturn per al 2008-2009 (tram. 310-00199/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre els avenços en l'ús terapèutic del cànnabis (tram. 310-00200/08) p. 53

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes amb caràcter imminent en matèria de política lingüística (tram. 310-00202/08) p. 54

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes pel que fa al batxillerat nocturn (tram. 310-00203/08) p. 55

Pregunta

al Govern sobre la seguretat alimentària (tram. 310-00197/08) p. 56

Proposició de llei

d'introducció de beneficis fiscals en l'impost sobre actes jurídics documentats per a la novació modificativa de préstecs hipotecaris (debat de totalitat) (tram. 202-00023/08) p. 58

Proposició de llei

d'actualització de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya per al 2008 (debat de totalitat) (tram. 202-00034/08) p. 69

Procediment

per a elegir tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus (tram. 284-00019/08) p. 81

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques en matèria de dependència (tram. 300-00119/08) p. 81

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 35

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2007 (tram. 360-00009/08). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (Informe: BOPC 220)

El president

Comença la sessió.

Informe del Síndic de Greuges

al Parlament corresponent a l'any 2007 (tram. 360-00009/08)

Aquesta sessió tractarà de l'Informe de Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2007. D'acord amb l'article 159.3 del Reglament, fa la presentació del resum general de l'informe anual el síndic de greuges, l'il·lustre senyor Rafael Ribó.

El síndic de greuges (Sr. Rafael Ribó i Massó)

Senyor president, senyores i senyors diputats, el 18 de febrer d'enguany vàrem lliurar al Parlament l'informe anual del 2007 sobre les actuacions del Síndic de Greuges de Catalunya, tal com està previst a la legislació. Hem mantingut quatre sessions, durant dos dies, de debat d'aquest a la Comissió del Síndic de Greuges del Parlament de Catalunya amb els diversos grups parlamentaris i em toca ara presentar-los-en els trets més importants.

Començaria per subratllar-los que nosaltres, des del síndic, hem desplegat les funcions de supervisió de l'Administració i de defensa dels drets a partir de l'aprovació de l'Estatut del 2006 i amb les previsions que allà hi són presents, des de la nova definició de la institució, el seu enfortiment, fins al que significa haver subratllat a nivell estatutari la seva independència, amb més mitjans, amb més persones i especialment, i ho vull subratllar, i a més amb afany que quedi ben clar en acta i en l'atenció de totes i tots vostès, amb la participació d'un conjunt de persones, adjunts, directors, assessors i treballadors del síndic, que formen un col·lectiu sense el qual seria impossible que qui els parla els presentés aquesta feina.

Hem treballat, tal com diu l'Estatut, a partir del concepte d'exclusivitat del Síndic de Greuges en la seva tasca de supervisió de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i així ho ha entès també el Govern de Catalunya; al mateix temps, en col·laboració amb el Defensor

del Pueblo en totes aquelles matèries que corresponia trametre-li perquè són competència clara de l'Administració central de l'Estat, i amb una col·laboració en ambdues direccions quan actuacions d'ofici, estudis o informes ens duen a un intercanvi d'informació com el que hem fet darrerament en el tema de l'assetjament de personal en les administracions o de personal dels àmbits de salut. Els he de dir que estem treballant un conveni explícit de col·laboració entre ambdues institucions i que espero que en els propers mesos puguem anunciar que aquest ha arribat a bon port.

També de la mà de l'Estatut hem anat més enllà, tal com s'està fent a les democràcies madures, en el control d'aquelles empreses privades que forneixen serveis d'interès general a la població i que ens permet, a través de la fórmula també de convenis, una gran funcionalitat i celeritat en la resolució de les queixes de les persones sobre aquests serveis, i són d'un gran abast, com vostès coneixen. I després m'hi referiré en un dels exemples que els presentaré.

I també, de la mà d'aquesta mateixa empena, per fi els puc anunciar que disposarem d'un mitjà que ens era necessari ja des de fa temps com és major espai per ubicar la seu del síndic, i confio que a la tardor, en una data que els precisaré molt aviat, totes i tots vostès ens acompanyaran en la inauguració del nou edifici del Síndic de Greuges, al passeig de Lluís Companys.

L'informe té, com diu la llei, totes les queixes, totes les actuacions, totes les recomanacions, totes les resolucions i totes les altres activitats que ha fet el Síndic de Greuges.

Molt ràpidament em referiré a les xifres d'aquest informe, però amb un prec: no hi vegin xifres solament, vegin-hi persones. I vegin-hi persones que porten problemàtiques que fan deixar a un nivell de joc de nanos els serials que vostès veuen a la televisió quan ens sembla que es recargolen, aquells «culebrons», aquelles històries que tenen tanta atenció per part de les audiències. Vegin-hi persones d'un país amb uns problemes molt concrets –no són ni molt menys tots els problemes ni totes les persones, ni tots els drets, són els que s'han adreçat al Síndic de Greuges–, i vegin-hi també que fins i tot en aquesta dimensió desborden les administracions, no perquè vulguem excusar de cap responsabilitat les administracions, sinó perquè de vegades fins i tot són matèries que van molt més enllà del que pot fer una administració.

I en aquest sentit vull donar un agraïment per com s'està entenent aquest sentit de la tasca del Síndic de Greuges per aquestes persones i també per les diverses administracions.

L'any 2007 vàrem iniciar 21.800 actuacions, 5.000 i escaig queixes, 96 actuacions d'ofici, més de 16.000 consultes. Vàrem treballar amb un col·lectiu que s'aproxima ja a les quaranta mil persones, les que es van atansar al Síndic de Greuges. Hi va haver un creixement de vora un 3 per cent en les queixes, d'un 40 per cent en les actuacions d'ofici, d'un 13 per cent en les consultes. I voldria subratllar que enguany estem aplicant molt més rigor a l'hora d'admissió de les queixes, que és un dels

factors que podria explicar fins i tot per què el creixement no és tan intens com el que hi va haver l'any anterior, però que també hem transferit un major nombre de queixes a altres institucions, començant pels síndics locals, amb els quals col·laborem, i que tampoc l'any passat vàrem esmerçar, possiblement, el que hauríem d'haver esmerçat en una tasca, encara necessària, de difusió de la institució.

Com sempre, se'ns demana a tots els llocs que anem quina és la queixa principal que fa la gent al Síndic de Greuges, i com sempre els he de respondre: l'Administració pública i els drets quant al que en podríem dir, en termes malèvols, la burocràcia, eh?, els «no m'escolten», «no em contesten», «no em deixen veure el meu expedient», «em maregen d'un taulell a un altre», «no em donen allò a què tinc dret de rescabament patrimonial», etcètera, seguit de l'urbanisme, de la seguretat, etcètera.

Però els vull dir també que continuem posant l'accent, quant a actuacions d'ofici, a les que pertanyen a col·lectius de menys possibilitats d'autodefensa. Que quedi clar una vegada més: atenem totes les consultes, fins i tot que no ens pertanyen, però les atenem, i totes les queixes que ens arriben, però posem l'accent en aquells col·lectius que tenen menys possibilitats de defensa, com és la infància, com són tots els temes de serveis socials, de seguretat ciutadana.

Podem dir que en aquests moments, en el moment que tanquem l'informe, 31 de desembre de 2007, teníem en tràmit un 37 per cent de les queixes, ja sigui perquè estàvem..., de les actuacions, perdó, ja sigui perquè estàvem fent actuacions prèvies a una resolució, pendants d'una resposta de l'Administració o amb el nostre treball; un 7 per cent estava pendent que l'Administració ens contestés la resolució, i especialment els vull fer esment que en un 60 per cent, una mica menys del 60 per cent, detectàvem irregularitats de les administracions.

En aquest sentit, una vegada estudiades a fons aquestes possibles irregularitats, en vàrem rebutjar vora un 9 per cent, no les vam admetre a tràmit, perquè malgrat el que semblava no eren de suficient entitat per ser queixes; vora un 20 per cent, l'Administració va resoldre'n immediatament després o durant el temps en què rebia la comunicació del síndic quant a la queixa; vora un 21 per cent, va resoldre'n l'Administració a partir de la resolució del síndic; només un 0,8 per cent dels expedients adreçats a administracions els hem hagut de tancar per manca de col·laboració de l'Administració; en un 11,3 ho hem tramès a altres institucions, i en un 10,3 ha desistit, la persona que presentava la queixa, per motius molt diversos.

Els vull dir que, pel que fa a la col·laboració, a la manca de col·laboració total d'administracions, vull dir la gent, les administracions que ja ni contesten un expedient, és un 0,46, una bona part pertany a un sol ajuntament, i que estem en vies també de la seva resolució.

Però sí que és important, i aquesta dada nosaltres fins i tot enguany l'hem posat en un instrument concret de què ens hem dotat com és la Carta de serveis, que ens fixem en el temps que triguem a resoldre les queixes de

la gent. Triguem encara massa temps a atendre la gent; i quan dic «triguem» ho dic en primera persona del plural: administracions i síndic. El síndic, en totes les seves gestions, triga de l'ordre d'uns 67 dies; les administracions, 153; les persones, quan se'ls demana més informació, vora uns 90 dies. Malgrat que un 70 per cent de les nostres actuacions té una durada de tramitació molt inferior a mig any, encara triguem massa a respondre les queixes de les persones que se'ns adrecen.

És cert que enguany, el 2007, va ser un any electoral per al món local, i per tant s'explica que les administracions que han trigat més a respondre han estat les locals, perquè han estat interrompudes en el seu curs normal de funcionament per tot el que signifiquen la campanya electoral i la celebració de les eleccions. Però encara considerem que és massa que la mitjana de resposta a les actuacions sigui de 177 dies per part de l'Administració local, de 142 per part de l'autonòmica, de 140 pels serveis públics privatitzats, etcètera.

Aquesta situació no és només quelcom que hagi d'amoïnar perquè mirin vostès el que triga el síndic a resoldre o el cas que li fan al síndic, sinó perquè expressa i ens dóna una pista per saber quina és la percepció que té el ciutadà, la persona concreta, de l'agilitat, de com a quant pot confiar més o menys en les administracions, en el conjunt de les administracions públiques. Hauríem de saber superar tot allò que significa un entorpidiment en aquesta confiança, fins i tot allò en què de vegades ens compliquem nosaltres mateixos, amb una estrictíssima aplicació de legalitat que no s'adapta al que és un principi d'humanitat i flexibilitat.

Em refereixo, per exemple, enguany, a la circular del delegat del Govern d'Espanya a Catalunya que va impedir, va prohibir que cap autoritat de les administracions perifèriques de l'Estat a Catalunya contestés al Síndic de Greuges de Catalunya. Des de l'any 1988, des del primer Síndic de Greuges de Catalunya, el senyor Rahola, hi havia un tracte fluid, molt eficient i amb una gran disponibilitat per part de totes les subdelegacions i administracions perifèriques per resoldre allò que se'n diuen «qüestions humanes de proximitat», la persona que s'hi atansa en el darrer pas per al permís de treball o de residència; qüestions que són de facilíssima solució, que ho eren, i que era un hàbit normal, i que des d'aleshores ens està absolutament vetat.

Nosaltres també fem una autoanàlisi de com hem dut a terme les nostres actuacions, i enguany ho fem negre sobre blanc perquè l'any que ve els ho puguem comparar amb els compromisos que hem pres: acabem de publicar la Carta de serveis del Síndic de Greuges de Catalunya. Tothom ja pot saber en quanta estona se l'ha d'atendre, quants minuts se'l rebrà si ve al síndic; en quants dies se li contestarà si envia un correu electrònic o en quant de temps se li contestarà una consulta telefònica; quant durarà el seu expedient en la part que afecta el síndic; a què té dret; com pot consultar l'expedient, i un llarguíssim etcètera. I l'any vinent espero poder-los donar xifres en paral·lel a aquesta carta de serveis.

El mateix m'agradaria poder dir respecte a les administracions, quant a la lentitud o a la suficiència en les respostes. Subratllo que algunes administracions, mal-

grat que contestin, donen respostes del que se'n diu en castellà «de aliño», que no serveixen. No serveix contestar amb una frase una demanda d'informació per un dret, per una situació concreta d'una administració. No serveix contestar amb tants mesos de retard que possiblement el problema ja està solucionat, i de vegades –i no faig cap tragèdia– perquè s'ha mort la persona que ha plantejat el problema. No serveix donar llargues d'una banda a l'altra de les administracions, sense acabar d'esbrinar on està la font del problema o del dret que ha quedat afectat.

Es tracta de saber fer front a qüestions que afecten persones i els seus drets, amb les resolucions, amb els informes, amb tot el que significa el resum que avui els presento, junt amb el conjunt d'informes monogràfics que han anat rebent al llarg de l'any.

Hem decidit no parlar-los, com altres anys, de tot l'informe. Hem triat només quatre apartats. No es creguin que aquests quatre apartats són *the winners*. Són els més importants, considerem que són emblemàtics, però n'hi ha molts d'altres que també valdria la pena que ens hi aturéssim, com hem fet en la Comissió del Síndic; com ja se'ns diu en la Comissió del Síndic –amb raó–, alguns d'ells, clàssics, perquè de vegades es repeteixen any rere any. Hem triat els serveis socials, hem triat una dimensió d'educació, hem triat la seguretat ciutadana i hem triat el consum.

Sobre els serveis socials, òbviament, hi ha una expectativa creixent pel que fa a la Llei de dependència; una llei que, com vostès saben, s'ha d'anar aplicant de forma progressiva i gradual; una llei que nosaltres hem considerat que era prou important per fer una actuació d'ofici en el seu seguiment i desenvolupament; una llei que cal reconèixer que té enormes dificultats perquè sigui aplicada, per posar en marxa un nou sistema que implica diverses administracions públiques i la seva articulació amb mesures legislatives, organitzatives i pressupostàries; una llei que ha provocat un gran nombre de sol·licituds que s'han presentat a les administracions.

No podem deixar d'expressar la nostra preocupació pels retards: s'han començat a donar ajudes potser massa tard i s'han començat a fer plans individuals d'atenció potser amb massa retard.

Hi ha una estimació que creiem que no és del tot correcta de les previsions que hi poden haver a l'entorn d'aquesta llei. Diem amb tota claredat: compte, que no ens superi la realitat pel que poden significar les demandes que tindrem a l'entorn d'aquesta llei. I, senyores i senyors del Govern, senyor president de la Generalitat, compte, que segurament faran falta molts més recursos dels que vostès ara creuen que en disposen per atendre el que significa aquesta llei.

Volem cridar l'atenció, com ja vàrem fer l'any passat, sobre el risc de segregació escolar a Catalunya. Hem rebut durant el 2007 vora cent cinquanta queixes relacionades amb aquesta temàtica, i és evident que hi ha una necessitat peremptòria que les administracions combatin la segregació escolar amb tots els instruments al seu abast. Ho subratllo: cridem l'atenció sobre el risc de segregació escolar, i la cridem perquè seria fatal que haguéssim de

parlar ja de manifesta segregació escolar consolidada i amb dificultat o impossibilitat de resolució.

Hi ha molts factors que afecten aquest possible risc, començant pel que és la segregació residencial, la segregació urbanística, la segregació social, temes que escapen, de molt, les responsabilitats d'un sol departament. Però és evident que en política educativa també, i principalment, es pot combatre aquest risc, i creiem que de vegades no s'apliquen polítiques suficientment encertades pel que fa a ràtios o obertura o reserva de places per combatre aquest risc.

D'aquí a poc presentarem al Parlament un informe extraordinari sobre segregació escolar, el qual, òbviament, tindrà en compte les previsions de l'avantprojecte que el Govern ha presentat fa poc sobre educació a Catalunya.

Voldríem també cridar l'atenció sobre els centres de detenció pel que afecta la seguretat ciutadana. Els recordo que no fa moltes setmanes vàrem discutir en aquest Parlament un llarg estudi comparatiu, presentat el mes de novembre del 2007 per part del Síndic de Greuges, sobre el sistema penitenciari de Catalunya, comparat amb els sistemes penitenciaris d'arreu d'Europa, democràcies comparables a la nostra. I vàrem parlar allà –i ho subratllo– del problema de la massificació: massificació producte de reformes legislatives segurament no encertades, sobre el tipus de penalització de delictes; massificació producte de restriccions en l'àmbit judicial, possiblement per por a l'alarma social, i massificació producte d'una excessiva rigidesa del sistema d'execució per part de l'Administració. El que tenim clar, que la massificació no es resol únicament anant a ritme –que s'hi va, i positivament– de construcció de nous centres penitenciaris. No carreguem sobre el Departament de Justícia exclusivament ni principalment el problema de la massificació en els centres penitenciaris.

Sí que hi podem carregar, aleshores, òbviament, qüestions que se'n deriven o que queden complicades a partir de la massificació, com és el tema que jo voldria subratllar en la presentació d'aquest informe, del maltractament que es pot haver produït en alguns centres sobre interns durant el 2007, especialment en un, a Brians I, i molt en concret als mòduls 3 i 4 o el seu departament especial, on hi han indicis d'haver-se aplicat un rigor innecessari, amb un tracte contrari a la dignitat humana dels interns, amb uns escorcolls fora de lloc, amb una freqüència, amb unes provocacions que compliquen no només el que diu la Constitució sobre el sentit del sistema penitenciari, sinó el bon funcionament d'aquests.

Ens consta –ens consta– i en veiem resultats amb el que ha estat una circular concreta del departament sobre els escorcolls i amb el que és una manifesta voluntat d'avançar cap a videocàmeres de vigilància en tots aquells llocs que no impedeixin el manteniment de la privacitat, per anar combatent aquesta qüestió. Ens consta –i ho diem a l'estudi comparatiu– la bona tasca de molts i molts dels treballadors dels centres penitenciaris, una feina molt ingrata, la qual cosa no ens ha d'amagar que hem de combatre allò que es pugui produir de maltractaments; per exemple, que hi hagi encara funcionaris que puguin anar per dins dels centres penitenciaris sense el número d'identificació personal, o sigui, refugiats en l'anonimat.

Lligat amb això, crido l'atenció dels legisladors sobre el fet que l'Estat espanyol, fa ja temps, ha signat el Tractat de les Nacions Unides sobre la prevenció de la tortura en els centres de detenció, i cal crear mecanismes per aplicar aquell tractat, per prevenir la tortura i altres tractes o penes cruels als centres de detenció.

Des de febrer del 2007, vostès, senyors del Govern, i el Govern espanyol disposen d'un projecte de mecanisme per a Catalunya que es va elaborar des del Síndic de Greuges de Catalunya; un mecanisme que es basa en el fet que el Síndic de Greuges té totes les competències que es contemplen en aquell tractat, però amb un afegit claríssim, d'obrir la participació a entitats socials, amb un consell assessor, per realitzar aquesta tasca.

Seria bo que aviat tinguéssim, malgrat conèixer la pròrroga que s'ha donat a l'Estat espanyol per al compliment d'aquesta previsió, el mecanisme articulat. I en això estem treballant amb la conselleria de Justícia, com una de les conselleries del Govern que porta a terme aquesta qüestió.

I el darrer exemple és un que està creixent de forma lògica i explicable pel tipus de vida de la nostra societat i per les previsions estatutàries, que és el de les queixes a l'entorn del món del consum i d'aquelles entitats o empreses privades que forneixen serveis públics. Els n'ensenyarem bàsicament dos exemples, que són obvis si vostès tenen una mínima memòria sobre l'any 2007: el de l'apagada elèctrica i el del col·lapse ferroviari.

Amb l'apagada elèctrica es va posar de manifest la fragilitat d'una xarxa; es va posar de manifest que un servei universal, que vol dir subministrant obligatori de qualitat i a un preu raonable per a tothom, queda molt malmès quan no hi han les inversions necessàries per poder-lo donar. És cert que la companyia afectada va tenir un comportament positiu en l'atenció de les queixes que rebia directament o les que es van trametre des del síndic; però no volem deixar de subratllar que fets com aquests afecten drets molt importants.

El mateix passa amb el col·lapse ferroviari, que el primer que hauríem de dir és que ens hauríem de felicitar tots del gran comportament cívic dels milers de persones que s'hi van veure afectades; un col·lapse que en algun moment va anar lligat amb un altre problema que ha tornat succeir fa pocs dies: la manca de previsió quan es col·lapsen també estructures de mobilitat paral·leles com són les autopistes i la manca d'agilitat per anar a mesures com l'aixecament de barres; un col·lapse ferroviari que afecta drets elements de mobilitat, drets socials, drets laborals i drets personals.

Senyores i senyors diputats, encara a dia d'avui no s'ha donat una explicació fiable de les raons que ens van dur a aquella situació. No s'han assumit responsabilitats tècniques, en primer lloc, sobre aquelles explicacions. No s'han avaluat suficientment els perjudicis causats, i estem pendants de les oportunes indemnitzacions. I és en aquest sentit que nosaltres estem treballant amb Renfe, i és en aquest sentit que, si cal i per les escales que puguem aprofitar, treballarem amb Adif i amb qui sigui necessari, però aquí hi ha un moment, un període

excessivament llarg i intens, en què es van malmetre drets molt importants de la població.

He dit abans que, a part d'aquestes qüestions, n'hi han moltes d'altres dins l'informe o dins els informes extraordinaris que ja hem anat presentant al Parlament; els darrers que hem anat debatent a la Comissió del Síndic, o els que hem anunciat per a les properes setmanes o mesos, o les actuacions d'ofici que hem dut a terme. Tot això ho podem fer també gràcies a la xarxa que anem desplegant per tot el territori. Avui, per pura casualitat –vostès no hi tenen cap mena de responsabilitat, nosaltres tampoc, però és la casualitat de la vida–, estem el que en diem, carinyosament, «obrint botiga» a Martorell. Nosaltres, sovint, anem, la institució, a obrir les dependències, amb anunci previ, amb difusió prèvia, a poblacions de Catalunya. I quan acabem aquest punt de l'ordre del dia, tot l'equip del síndic ens desplaçarem –com ja n'hi ha una bona part allà– a Martorell.

Vull subratllar això perquè, cada vegada, ens adonem que hi han persones a Catalunya que s'adrecen al síndic com una part molt important de l'exercici de la democràcia. La democràcia no és només anar a votar, no és només exercir allò que creiem els drets primaris, polítics; és ser actiu, persona activa que davant de les administracions planteja els seus drets.

Ahir mateix, jo vaig ser present a un acte a Manresa on un conjunt de gent activa defensava –amb totes les seves raons, no és qüestió del síndic jutjar si encertades o no– el dret a un batxillerat nocturn. I no van esperar ningú per fer-ho; són ells que ja s'han posat en mobilització, plantejant un dret que ja tindrem canals i vies per dialogar i per anar a la seva solució. Com és el centre Lluís de Peguera, de Manresa.

Els he de dir que en aquests desplaçaments constants i intensos pel territori constatem cada vegada més que és molt important i és un gran actiu d'aquest país que hi hagi nuclis, persones, entitats que se sentin protagonistes de la democràcia.

Saben vostès, i és una garantia per al Govern i és necessari, que el síndic no accepta mai una reclamació que no vagi precedida d'una reclamació a l'Administració, excepte casos urgents o d'una extrema raó humanitària, que estem corregint, quan se'ns adrecen, amb facilitat, substituint el que és primer, el que ha de ser un servei d'atenció ciutadana per part de les administracions.

Treballem en xarxa amb els defensors locals, una bona part d'ells assistents avui en aquest acte, amb els defensors universitaris, amb els defensors autonòmics i també amb el Defensor del Poble a nivell d'Estat. I treballem en xarxa amb un conjunt d'instruments internacionals, dels quals formem part, ja sigui per aprenentatge, com és l'IOI, l'Institut Mundial de l'Ombudsman, com són els diversos col·lectius de defensors en àrees geogràfiques, o en les tasques de cooperació que duem a terme als Balcans i que començarem d'aquí a poc al Senegal, per ajudar a consolidar la figura de l'*ombudsman* en democràcies fràgils. I els puc anunciar que estem treballant perquè a Catalunya, a Barcelona en concret, s'obri la primera oficina de drets humans europea, del comissari del Consell d'Europa.

Tot això com una prova que, com deia al principi, nosaltres voldríem que la tasca del síndic fos una tasca d'atenció personal, de conducta adequada en tota relació persones-administracions, administracions-persones, de foment de la participació i de resultats; no de bones paraules. No només de prèdiques, sinó de resultats concrets i efectius que modulin el que pot ser una possible mala actuació per part de l'Administració quan no ha complert un dels seus deures.

Els demano –i demano perdó si algú es pensa que ens fiquem on no ens criden– major cooperació per part de les administracions. Els demano major implicació per part de les administracions quan s'evidenciï que hi ha hagut casos possibles de mala administració. Els demano major celeritat per atendre aquestes qüestions. Els demano que ens donin una més gran oportunitat de col·laborar, que vegin en la institució del síndic una institució crítica, investigadora, que ho ha d'ésser, i una institució col·laboradora, propositiva, que vol, colze a colze amb les administracions, anar millorant els serveis, anar millorant els serveis per als drets de la gent i per als deures de la gent.

Els recordo que l'Estatut d'autonomia de Catalunya té un llarg i exemplar títol de drets i de deures, innovador en molts sentits, i que, en aquest títol, i a partir d'aquest títol, tots, nosaltres els primers, podem fer pedagogia, com vàrem fer amb la sala de venopunció de la Vall d'Hebron, com vàrem fer amb la presó de Sant Joan de Vilatorrada, com farem en qualsevol qüestió que considerem que ens hem de mullar a fons, malgrat totes les crítiques, quan hi hagi corporativismes o Nimby que no corresponen a l'exercici de drets. Però els demano també que tots fem pedagogia de compliment de deures, complint nosaltres en primer lloc aquests deures.

Els ho demano amb aquelles esplèndides paraules de Ciceró en un dels seus darrers llibres, *Dels deures*, quan diu: «Cap part de la vida, ni de la pública, ni de la privada, ni en els afers del fòrum, ni en els domèstics, ni en el que ens concerneix a nosaltres sols, ni en el que fa referència als altres, pot estar mancada d'un deure, ans en l'observança d'aquest deure està posada tota la dignitat de la vida i en llur negligència, tota la deshonra.» Per tant, el que els demano és, precisament, tota la dignitat d'aquesta vida en relació amb les administracions.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Seguidament, poden fixar posició els grups parlamentaris. I, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, senyor president. Senyor síndic, senyores i senyors diputats, intervenció en aquesta sessió plenària per tal de fixar la posició del Grup de Convergència i Unió en relació amb l'informe del síndic que ens acaba de presentar, referent a aquest any 2007.

En primer lloc, voldria felicitar el síndic, senyor Ribó, els seus col·laboradors i en general la institució del sín-

dic per la bona feina feta que hem pogut comprovar durant l'any que avui s'analitza.

Considerem que la figura del síndic requereix determinades característiques: la de la prudència, la de la imparcialitat política i mediàtica, la direcció i la bona gestió. Totes aquestes característiques les hi reconeixem, perquè vostè sap, senyor Ribó, que assessors i col·laboradors n'hi han molts i n'hi han de bons, però que poc llueix la feina i quins resultats més mediocres s'obtenen quan no hi ha una bona direcció i un bon lideratge. És per aquest motiu que el nostre grup el respecta i el recolza.

També valorem positivament, i d'una manera molt especial, la descentralització de la institució per arribar arreu de Catalunya, les relacions amb les institucions internacionals –el Consell d'Europa, la Unió Europea–, la relació que manté amb els altres defensors –els locals, els universitaris, els d'altres territoris–, així com la tasca de cooperació internacional, amb la introducció de la figura de l'*ombudsman* a països amb realitats socials difícils.

Des d'un punt de vista procedimental, a banda de la reconducció de consultes i queixes reiterades o abusives, creiem que cal incrementar l'actuació d'ofici en els casos d'aquelles males prestacions de serveis o de subministraments inacceptables, i sobretot en la manca de respecte a persones individuals o que formen part de col·lectius que es troben en situació d'indefensió o discriminació.

De les dades que ja vostè ha dit nosaltres destacaríem les següents: 21.794 actuacions enfront de les 19.733 de l'any 2006, i atenció, directament o indirectament del síndic, de 37.347 persones en relació amb les 21.181 de l'any 2006. Aquest increment suposa un 27 per cent.

Les queixes rebudes el 2007 han estat relacionades, en major nombre, amb les àrees d'administració pública i drets: d'urbanisme, seguretat ciutadana i justícia –vostè ja ho ha dit abans. En aquest darrer cas, no ens estranya. Ahir mateix ens vam assabentar dels problemes que tenim a nivell de justícia aquí, a Catalunya, concretament, amb les 56.000 sentències penals per complir, que correspon a un 21 per cent de tot l'Estat espanyol.

El 42,7 per cent de les actuacions d'ofici s'han iniciat per a la defensa dels drets de col·lectius amb necessitats especials –vostè ja ho ha dit, també–: protecció de la infància i de l'adolescència, serveis socials, seguretat ciutadana, justícia i Administració pública i drets.

Finalment, cal destacar que la majoria de les consultes fan referència, com també ha dit, a l'Administració pública, als drets i al consum.

I ara fem una anàlisi de quines causes podem atribuir a aquestes variacions i increments. D'una banda, nosaltres creiem que és la bona feina del síndic i del seu equip. Segur, ja ho diem des d'ara, i s'ha de continuar fent així, amb rigor i amb qualitat.

Segur que una altra causa és la major consciència que tenen els ciutadans dels seus drets; que si va acompanyada amb la consciència, també, que es tenen deures, millora la societat del benestar i la qualitat democràtica. Però encara, efectivament, hi han molts ciutadans que no hi accedeixen, a la seva institució, perquè la desco-

neixen o perquè en desconfien. I per això els encoratjo a seguir-ne fent la difusió i la informació.

Ara bé, tot i tenir en compte el pes d'aquests factors, no podem deixar de fer referència al descontentament ciutadà en molts i diferents àmbits. Les queixes i el descontentament dels ciutadans, directament o indirectament, es relacionen amb l'acció dels governs. I si les queixes, a més a més, es reiteren, com passa en molts casos, el que no funcionen són les prioritats del Govern. No és el síndic qui ho arreglarà; és un problema estructural de la manca de resposta en allò que avui està tan de moda dir, que és que els governs i els polítics no s'ocupen dels problemes reals de la gent.

Fem referència a alguns d'aquests àmbits que vostè també ha comentat. El de les administracions públiques. Val a dir que les queixes a l'Administració autonòmica suposen un 48,84 per cent en relació amb les de l'Administració local, que suposen un 37,56 per cent. És una dada a tenir en compte.

La manca d'informació, de resposta, d'atenció i de rescabament. També ho ha dit vostè, senyor síndic.

Els temes de procediment administratiu en relació amb les subvencions o a la coacció administrativa, com, per exemple, les notificacions en la imposició de multes, etcètera.

Els temes que afecten la funció pública. Vostè també ha dit, ha fet un comentari en relació amb el fet que ha fet un informe sobre l'assetjament psicològic a la feina. De l'Administració. Aquesta feina, aquest treball, aquest informe, nosaltres els demanarem que el porti al Parlament.

Deia el síndic, deia vostè, amb molta raó, que s'ha de superar la cultura del silenci per part de les administracions, referint-se a aquestes, que estan obligades a respondre a les persones. Ni tan sols parlem de celeritat, sinó de satisfer un dret tan elemental com és respondre una petició. No és possible que les tramitacions mitjançes del síndic siguin de seixanta-set dies, com ha dit, i com també va dir l'altre dia en comissió, i les de les administracions públiques siguin de 153 dies.

L'àmbit de cultura i política lingüística. La gran majoria de temes afecten la qüestió lingüística. Per una part, la clara mancança en el món de la justícia. Els podria exemples ben sucosos que estan inclosos en l'informe, fins i tot de magistrats que no compleixen el que diu l'Estatut vigent perquè consideren que encara s'ha de dictar sentència per part del Tribunal Constitucional.

O els que no es poden casar en català, per exemple. O bé un dèficit institucional, com el del Defensor del Poble, el qual es nega a posar en un idioma oficial, en una llengua oficial com és el català..., a incloure'l a la seva web. O bé els problemes lingüístics en l'àmbit de les empreses prestadores de serveis, com vostè també ha dit –el cas recent de la Renfe i de l'Adif–, quant a les persones que s'hi adreçaven per demanar informació o quant als informes de megafonia.

En tot cas, el nombre de queixes per problemes amb el castellà és molt infinitament inferior. I en això també, en aquest sentit, hem de dir que agraïm, agraïm extraordi-

nàriament, la claredat i la contundència amb què vostè, síndic, institucionalment, s'expressa dient que a Catalunya no hi ha conflictes socials per temes lingüístics.

En l'àmbit de la salut, en una bona part, com també ha dit abans, i vostè hi ha insistit, són temes repetits d'altres informes: llistes d'espera; relació i efectivitat clara dels drets dels usuaris en la salut pública, és a dir, aquell deure pendent que té la Generalitat d'elaborar les cartes de serveis amb els drets i deures dels ciutadans –cartes que, per cert, sí que vostès han elaborat, i per això també els felicitem–; la creixent i preocupant agressió i violència al personal sanitari; la necessitat d'integrar al sistema sanitari, desplegar i aplicar més recursos en un tema molt important com és el de la salut mental.

Un altre àmbit: la immigració –insisteixo que ens referim..., no parlem de la immigració en general, sinó el que conté l'informe del síndic–; el conflicte existent –vostè ho ha dit– amb la Delegació del Govern, que impedeix evacuar consultes de tracte humanitari i de fàcil resolució a molts immigrants que es feien des de l'any 88 i que ara han estat interrompudes; el retard en la concessió de visats per part de consolats i ambaixades en processos clars de reagrupament, o bé les demores de subdelegacions per resoldre sol·licituds d'autorització de treballs i residències. Jo els demano que, ja que les competències són d'un govern amic, es posin en cooperació, es coordinin amb aquestes administracions.

Les relacions laborals i les pensions; cal millorar la formació ocupacional i l'atenció dels aturats. Ahir ens assabentàvem també que aquest mes d'abril hem incrementat en 7.700 aturats més a Catalunya. La correcció de les disfuncions del servei públic d'ocupació estatal i l'oficina de treball de la Generalitat que es troben en els mateixos locals. Demanar –nosaltres ho demanem constantment; vostès també hi han d'insistir als governs que en són els responsables– que les pensions siguin justes i que no n'hi hagi cap per sota de l'índex de renda de suficiència.

Els serveis socials; el síndic ha dit que era un tema estrella, nosaltres també l'hi considerem. La famosa Llei d'autonomia personal i de la dependència, que va generar moltes expectatives, és una llei que no cobreix ni les necessitats ni els costos dels serveis de les persones amb dependència a Catalunya; una llei que, a més, considerem que es gestiona malament, que no es compleixen els terminis de valoració ni de plans individualitzats d'atenció, i s'estan convertint, aquests plans, en obligats, perquè s'imposa sistemàticament la figura del cuidador no professional. Considerem que no es va fer una bona previsió econòmica, i moltes persones hi perden respecte a altres ajuts que percebien fins ara i que són incompatibles.

El servei de les residències. Les residències són un servei públic, i no es poden oferir, perquè portem quatre anys sense crear places públiques.

I parlem també de la Llei de serveis socials, que, encara que vostè no hi fa referència, es va publicar l'any 2007, i la cartera de serveis s'havia de posar en funcionament aquest any, aquest gener del 2008, juntament amb el pressupost.

La seguretat ciutadana, justícia, violència de gènere i prostitució. Bé, ho ha dit vostè: el sistema penitenciari és un tema importantíssim –massificació, equipaments, etcètera. Els mossos d’esquadra amb discapacitat: no es compleix la resolució, aprovada per aquesta cambra, que ha de tractar sense discriminació i que ha de poder permetre accedir a la segona activitat les persones, doncs, amb aquestes discapacitats. La violència de gènere: hem aprovat recentment una llei contra la violència masclista, però, com vostè diu, senyor síndic, calen molts més recursos i molta més coordinació. I la prostitució, que sembla que ha deixat de ser un tema prioritari per a aquest Govern.

Medi ambient. És necessària –i també ho diu l’informe del síndic– molta més coordinació entre les administracions. El Departament de Medi Ambient ha de tenir un paper molt més actiu quan els ajuntaments no intervenen en les qüestions mediambientals.

L’habitatge. En l’habitatge es manté la deixadesa del Govern en els temes de sobreocupació i infrahabitatge, sobre els quals ja el síndic havia reclamat atenció. Cal reglamentar les condicions d’habitabilitat; el dia 9 d’abril havien, vostès, d’haver aprovat un decret, que no han fet, en aplicació de la Llei, recentment aprovada, del dret a l’habitatge. Dificultats d’accés de les persones a l’habitatge de protecció oficial, pels preus pactats amb els promotors, que difícilment podran accedir-hi les famílies. El contingut del decret d’aval lloguer, que considerem que no serà eficaç per posar lloguers a habitatges buits.

Els tributs. Cànon de l’aigua: cal introduir modificacions en el personal que té mobilitat reduïda. L’impost sobre actes jurídics documentats: cal resoldre la disparitat de criteris en aplicar el concepte de la residència habitual, que és o bé del 5 o bé del 7 per cent.

La informació sobre la repercussió final dels ajuts, molt especialment per a aquelles persones que perceben ajuts del Departament d’Acció Social.

Consum. És necessari –vostè també ho ha dit, que és important, aquest àmbit– homogeneïtzar l’atenció al públic per part de les administracions públiques; cal homogeneïtzar els criteris d’admissió de reclamacions a les oficines municipals i les oficines comarcals d’atenció al consumidor.

L’àmbit d’infància i adolescència. Potser aquí cal parlar d’un dèficit de sensibilitat i eficàcia relacional de l’Administració de la infància i adolescència. L’increment de queixes sobre els processos d’adopció i els conflictes intramatrimonials, que han crescut, fan pensar que aquest dèficit no és només per la quantitat de treball, sinó pels canvis sovintejats dels responsables.

Educació: disconformitat de les famílies en l’escola assignada per dificultat d’establir la zonificació relacional; incompliment del Pacte nacional per a l’educació; pocs contractes programa elaborats; la sisena hora, que no està establerta a tot el territori; l’incompliment dels repartiments dels immigrants –són, com diu el síndic, amb risc de segregació escolar–; l’estudi del mòdul del concert; la manca d’homologació de les condicions del professorat de l’escola pública i privada, i per últim, també la mala planificació en les construccions escolars

i la manca d’execució d’obres, que ha comportat un increment de barracons, que vostès en diuen, el Govern en diu «aules prefabricades».

Mirin, ja per acabar, recorden vostès aquestes paraules que reproduïxo? «Vull presidir un govern que faci de les bones polítiques i de l’eficàcia en la gestió el seu aval d’identitat. Catalunya avui no necessita recordar obsessivament la seva marcada...» (*sona el senyal acústic que indica que s’ha exhaurit el temps d’intervenció*) –acabo, president–, «la seva marcada personalitat nacional. El que Catalunya necessita avui és una acció de govern eficient, que tingui com a objectiu crear complicitats socials, econòmiques i culturals, necessàries per desenvolupar-se com a societat moderna, lliure, culta, solidària, equilibrada, econòmicament desenvolupada i respectuosa amb el medi ambient. Així farem més patriotisme que amb mil proclames de la nostra identitat.» Eren paraules, com segurament recorden, del president de la Generalitat en el seu debat d’investidura, però el president i el seu Govern s’hauran d’esforçar molt per fer-les realitat. I, si us plau, els faig un prec: no tornin a recordar els vint-i-tres anys en què governàvem nosaltres, perquè vostès ja fa quatre anys i mig que governen.

En tot cas, desitgem que l’informe que avui presenta el síndic determini part del full de ruta que avui sembla que aquest Govern, en alguns casos, ha extraviat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor síndic, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Honorables consellers, consellers, il·lustre síndic senyor Ribó, il·lustres diputats i diputades, em plau fer aquesta intervenció, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per fer la valoració sobre l’Informe del Síndic de Greuges de Catalunya de l’exercici de l’any 2007.

Volem, vull agrair i traslladar l’agraïment de tot el grup parlamentari al síndic i al seu equip per la seva feina, per la seva presència avui aquí, i també per aquest informe, que de nou, com és habitual, està elaborat amb la màxima cura i rigor, la qual cosa fa, doncs, que el puguem valorar de forma general com un informe de lectura recomanable, en la mesura que permet conèixer quins són els problemes dels ciutadans amb les seves administracions i, per tant, dóna el màxim sentit a la nostra tasca política, sobretot per desfer aquella crítica que sovint se’ns fa de no conèixer els problemes reals dels ciutadans. Crec que la lectura de l’informe justament és una bona eina per desfer-la.

Aquest l’any l’informe ve marcat per un any en què han succeït diferents fets. Per una banda, l’entrada en vigor de la Llei de la promoció de l’autonomia personal, que accentua moltes de les problemàtiques que es recullen en l’àmbit dels serveis socials. També l’entrada en vigor d’altres lleis d’abast català, com són la Llei de serveis

socials o la Llei d'accés a l'habitatge, que de fet posen de manifest que des del Govern i des d'aquest mateix Parlament s'estan impulsant mesures legislatives, amb el desplegament corresponent, per intentar canalitzar moltes de les problemàtiques que quedaven recollides en l'informe del 2006 i que continuen persistent, en certa manera.

També un any caracteritzat, el 2007 –el mateix síndic ho comentava en l'àmbit del consum–, per problemes viscuts a Catalunya amb diversos proveïdors de serveis universals: el subministrament elèctric o els problemes amb rodalies, que de fet ja venien d'anys anteriors. Tot i així, l'informe mateix reconeix, doncs, una certa agilitat, des del mateix síndic, amb les administracions, d'ocupar-se amb una certa agilitat d'intentar canalitzar els problemes, i així també la bona reacció dels mateixos ciutadans, amb la màxima ciutadania i civisme.

En tot cas, són lleis, les que comentàvem, que generen reconeixements de nous drets i possiblement generaran noves queixes, en la mesura que signifiquen la reivindicació d'aquests nous drets. Tot i així, ens atenem a una frase que deia fa pocs dies el nou ministre de Treball i Immigració, el senyor Corbacho, que no hi ha cap mesura que es posi en marxa i resolgui els problemes immediatament; en tot cas, el que sí que poden fer o fan és corregir les tendències, i justament creiem que aquesta és la línia. La gestió de les expectatives, òbviament, són figures d'un altre paner.

Aquest informe també posa de manifest que el paper de les administracions ha de ser respondre a l'interès general –i així ho esmenta el mateix síndic–, no el particular, tot i que amb una certa controvèrsia el síndic el que és canalitzar les queixes de ciutadans que sovint, doncs, canalitzen interessos o temes més individuals. Per tant, en aquest sentit és de gran importància la conciliació i conciliar, doncs, els dos aspectes, per tal de poder tirar endavant i garantir tots els drets.

Per altra banda, efectivament, calen moltes passes encara perquè tinguem unes administracions que responguin al cent per cent a les expectatives dels ciutadans. Tot i així, la intervenció del síndic fa que no es tornin a produir, doncs, moltes circumstàncies de queixa, que de ben segur que no han estat deliberades per part de les administracions corresponents.

Ens alegrem també d'una consideració que fa el síndic sobre el fet que hi ha hagut una millora en la resposta per part de les administracions catalanes. Justament això crec que significa una millora en el reconeixement i la normalització de la figura del síndic i el seu paper i contribució en la millora dels serveis públics. Qualsevol administració és clar que té com a fita i objectiu la millora del seu servei i de la qualitat del seu servei. Per això tornem a insistir, com ja ho fèiem l'any passat, en la importància de l'atenció al públic, l'atenció al ciutadà, l'orientació al ciutadà. Per tant, encara calen moltes passes, i estem convençuts que només l'Administració electrònica és la que ha de fer acabar de guanyar el terreny per poder ser molt més àgils i eficients en les respostes o en totes les tramitacions.

Volem fer esment també d'un element que ens ha cridat l'atenció, justament per contextualitzar bé les dades. Tot i que, com comentava el síndic, segurament no es tracta de parlar de dades, però sí que aquest any les 5.299 queixes que hi ha hagut han significat un increment de 149 queixes respecte de l'any passat. Considerem que, tenint en compte aquest context d'esdeveniments del 2007, podríem dir que no és un creixement excessiu. I, en tot cas, sí que hi ha un creixement important en tot el que serien les consultes, aquestes 16.399 consultes. Per tant, aquí entenem el paper del síndic com a canalitzador d'aquestes mancances d'informació als ciutadans i sobre el coneixement dels seus drets.

També voldríem fer esment d'una consideració que fa el mateix síndic sobre els casos de manca de col·laboració, que, en tot cas, signifiquen un 0,86 per cent, i per tant aquesta consideració de no ser en excés rellevant.

Tot seguit faré una mica de relació dels diferents apartats, i sí que ho faré, doncs, atenent-me a l'ordre de rànking, eh?, el rànking de més a menys pes de les queixes o de les consultes adreçades al síndic.

Per començar, doncs, l'Administració pública, el procediment administratiu o un tema que és remarcant com el que pot semblar la coacció, el que pot ser la coacció administrativa, que sovint..., produïda també perquè des dels àmbits legislatius s'activen mesures que generen o traslladen més pressió ciutadana, i per tant... Per exemple, doncs, tot el sistema de multes de trànsit, eh? Per tant, entenem que aquí s'han d'activar al màxim sistemes per objectivar en la màxima mesura possible la prova, eh? I aquí, per exemple, doncs, moltes policies municipals incorporen sistemes de PDA, o els mateixos Mossos amb el sistema de radars.

Un altre tema: la manca de resposta; crec que és l'element recursiu i el més preocupant cada any. Dir que el procediment administratiu vinculat està absolutament reglat. En el que aquí cal que insistim tots plegats és que és imprescindible que s'apliqui, i per tant, doncs, s'accentua aquesta recomanació a totes les administracions possibles. Reitero el meu comentari sobre la implantació de l'Administració electrònica. Sobre l'accés als documents, o bé també sobre la responsabilitat patrimonial, cal donar-hi resposta.

Lligat als temes de conciliació en la funció pública, aquí es planteja, crec, un nou text legal que agrupi els dos textos que existeixen que pugui eliminar o que elimini al màxim les controvèrsies produïdes respecte a això, i, en tot cas, en casos de discrepància és important agilitar al màxim la diligència de cara a donar-hi resposta.

Un esment, tan sols, de l'aspecte de consum. Aquí, en aquest cas, ens hauríem de preguntar fins a quin punt els convenis que estan en marxa, sobre els operadors de serveis bàsics, que preveu l'Estatut i que el mateix síndic té en perspectiva articular, han de ser una bona eina, justament, doncs, de prestació de serveis i de resolució dels conflictes abans que aquests es produeixin. I, en concret, sobre la gestió del problema del subministrament elèctric, ens ha de fer pensar, doncs, com ha estat la capacitat de gestionar les excepcionalitats, de forma creiem que força àgil.

Passant sobre un aspecte com el dret a l'habitatge, subscrivim els plantejaments del síndic sobre el planejament urbanístic i els seus quatre principis: l'ajust entre la realitat i el planejament, que sovint no es produeix; la visió del planejament com un antídote, justament, contra la discrecionalitat, que ha de prevaldre sempre l'interès general, i que el planejament s'ha d'ajustar als recursos que el facin possible, tot això, òbviamment, fent-ho sempre amb respecte a l'autonomia municipal, que això..., i sobretot, important, la importància dels ajuts als ajuntaments per poder abordar aquests planejaments necessaris.

Una altra vegada torna a sortir, l'any passat ja en fèiem esment..., sobre l'apartat de les urbanitzacions, de la problemàtica. I aquí l'informe recull dos aspectes que considerem molt importants. El primer, les propostes de com gestionar o resoldre aquest tema, i l'altre, doncs, en aquest sentit, sabem que s'està redactant la llei de millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics, amb uns fons econòmics específics per a la regularització d'aquestes urbanitzacions. I, per altra banda, el que recull l'informe és –és important– que admet que som hereus d'un model d'urbanitzacions expansiu que ha fet insostenible la seva gestió des de l'òptica municipal i també des de l'òptica de país.

Tot el que respecte a llicències de primera ocupació, cèdules d'habitabilitat, creiem que està orientat amb la vigent Llei d'accés a l'habitatge. També el relatiu als sistemes d'ajut, a la lluita contra l'assetjament immobiliari; un element que l'any passat sortia de forma insistent.

Vinculat a la seguretat ciutadana, un apunt sobre la seguretat ciutadana, que l'informe valora les dificultats d'escatir elements de la proporcionalitat en les actuacions, no?, el tracte o altres tipus de denúncies, que són les que sovint apareixen i que, sovint, també, entren en el camp de l'objectivitat. En aquest sentit, fer esment, doncs, d'aquesta creació del comitè d'ètica de la Policia de Catalunya o d'aquell requeriment d'un consell consultiu que recomana o pot recomanar sobre la millor manera d'actuar perquè no hi hagi aquestes percepcions.

També recordem que l'any passat es posaven en marxa o parlàvem de protocols d'actuació, o de la implantació de càmeres de vigilància, que, de fet, també l'informe ho recull, redueixen, han permès reduir el nombre de queixes vinculades a aquests aspectes.

Passant a la justícia, bé, no m'hi entretindré, però sí que voldria fer un apunt sobre el vinculat o el comentari respecte als centres penitenciaris i als comentaris sobre maltractaments i rigor necessari, eh? Voldria posar de manifest que s'està parlant d'algun cas, en algun centre, sobre una població reclusa de 9.860 persones, amb 4.000 funcionaris, i que també es tracta d'una responsabilitat individualitzada, sense cap constància d'una denúncia amb proves.

En tot cas, també posar de manifest l'increment gradual i palès o manifest sobre, doncs, els controls, eh?; per començar, els mateixos reclusos, o bé la jurisdicció, o bé la fiscalia, o bé el Parlament, o bé el mateix síndic, el Defensor del Pueblo, el comitè europeu de la tortura, que també aquí ha sortit, i també sis-cents voluntaris que, de fet, exerceixen una auditoria i una fiscalització

permanent. Tot i així, creiem i ens consta que no és altra voluntat del departament, doncs, que de garantir al cent per cent els drets humans dels reclusos. Segurament no es pot posar la mà al foc per ningú.

Vinculat a medi ambient. En aquest cas, compartim la reflexió del síndic sobre l'apartat de llicències d'activitats, i veiem esperançats aquesta modificació de la llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, que amb aquest avantprojecte de llei de prevenció i control ambiental de les activitats, especialment pel que fa al protocol, doncs, d'actuació entre empresa i el titular, i l'entitat ambiental de control..., que això ha de posar fi a aquest silenci administratiu entès com a positiu. I, per tant, aquesta fiscalització, aquest acte de control favorable per part de l'entitat de control ambiental.

Referir també un apunt a l'àmbit de la sanitat. Aquí coincidim amb els plantejaments que fa el síndic; pel que fa a la salut mental, la necessitat d'integrar-ho en el sistema global de salut, i també, a veure, en tot cas entenem que les queixes, doncs, estan motivades, perquè també estem en una cruïlla, eh?, estem en una cruïlla: en el mateix temps, en una societat moderna que planteja un nou sistema que s'ha de simultanejar, doncs, amb una atenció necessària, directa, de primera línia, i també amb l'atenció d'un sistema de llits que encara li falta recorregut. Per tant, hi ha una necessitat d'integrar, d'accelerar els plans que hi ha fets, i necessitat de recursos, com és obvi. Per tant..., tot i així, fer constar que s'han incrementat en el darrer període els recursos un 30 per cent, aquest any el 14 per cent, però encara falta, atès que partíem, que el punt de partida, doncs, era molt baix.

Estem absolutament d'acord amb els plantejaments de la història clínica, i aquí, una vegada més, eh?, la presència o la implantació de l'Administració electrònica és la clau, tot i que en aquest cas les dificultats es plantegen, doncs, per la diversitat de proveïdors que s'ha trobat en aquest sistema sanitari.

L'apunt d'educació, que el síndic també en feia esment. Crec que cal remarcar que estem vivint en un context molt important, atès que estem a l'inici del debat de la Llei d'educació de Catalunya. De l'informe en podem resumir totes les qüestions..., es poden resumir en dos àmbits: la qualitat de l'educació i l'assignació..., però sobretot l'homogeneïtzació, o el risc de segregació. Aquest darrer aspecte és molt difícil de garantir, ja que no es poden resoldre fàcilment les diferències estructurals que té la demografia catalana. Per nosaltres és l'element estructural el que ha de guiar el model educatiu a Catalunya, i ha de ser, doncs, la igualtat d'oportunitats en un context de llibertat. I aquest és el principi bàsic que proposa la Llei d'educació de Catalunya, i des d'aquesta tribuna, en tot cas, emplaceм tots els grups parlamentaris a treballar-hi amb el màxim consens possible.

No m'allargo més en aquest tema. Tot i així discrepem d'algunes apellacions que es fan respecte a la planificació, tenint en compte el dinamisme del context en què estem, amb un increment radical, doncs, de necessitats de noves..., d'oferta, necessitats de demanda, i, per tant, l'ajust constant en aquest aspecte, que, bé, en tot cas són complexos.

Vinculat als serveis socials, també, un altre apunt. Compartim la preocupació pels desplegaments legislatius; en la mesura que anem legislant generem més drets, i, per tant, doncs, les dificultats per abordar-los. Es fan esforços; sabem que les necessitats són infinites i els recursos limitats –una obvietat. Segurament les expectatives no s'ajusten a la capacitat de resposta i les possibilitats d'atendre les expectatives, tampoc.

Bé, per anar acabant, en tot cas...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Capdevila Tatché

Sí que voldríem fer una consideració general de valorar positivament també aquest desplegament que el síndic fa per tot el territori, en la mesura que el fa més accessible i, per tant, amb molta més facilitat perquè tots els ciutadans coneguin o sàpiguen, o puguin consultar o queixar-se sobre possibles vulneracions dels seus drets.

També, en aquest cas, la seva tasca en col·laboració amb la resta de síndics. En tot cas, saludar els síndics que també ens acompanyen, síndics municipals que ens acompanyen a l'hemicicle. I també, doncs, el seu paper a la resta de l'Estat i a escala internacional, amb aquestes..., que creiem, com dèiem...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Capdevila Tatché

...que prestigien la institució.

I per acabar voldria agrair, també, i felicitar el síndic per la pedagogia dels deures que exerceix en moltes ocasions, com hem vist en els casos de centres penitenciaris, o bé de seguretat, medi ambient o immigració, que això, doncs, segurament...

El president

Senyora diputada!

La Sra. Capdevila Tatché

...ajuda a tot plegat.

En tot cas, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deixi'm començar, primer, doncs, per saludar i felicitar el síndic per aquest treball, aquest informe anual, que, com sempre, i cada vegada més, és extens, és profund, i que suposo..., i que entenem que serveix bàsicament per prestigiar, no solament la institució del Síndic de Greu-

ges, sinó també per prestigiar la democràcia d'aquest país i prestigiar, evidentment, aquest Parlament, perquè, d'alguna manera, la seva tasca, eh?... que vostè ha dit, i jo li ho vaig dir en la comissió, quan ho vam debatre, que el considerava un síndic proactiu. Vostè ha dit avui que és un síndic que disposa de més mitjans, disposa de més persones, i que actua de manera crítica, de manera investigadora i de manera col·laboradora, i, per tant, amb un sentit propositiu, no? I ha acabat amb la referència a Ciceró, que compartim, no?

És a dir, per tant, vostè, amb la seva tasca, i en aquest informe, aquí, es constata perfectament, el que estem fent és reduir. És a dir, per una part, vostè és més accessible, o la institució és més accessible, però per altra part hi ha una qüestió important: també les administracions i aquelles empreses que d'alguna manera vostè també diu que hi està treballant el que fan, segurament, és estar sobre avís, i això fa que també reaccionin molt més ràpidament i molt més positivament.

Constatem en el seu informe que hi ha un increment moderat de les queixes respecte a l'any 2006. Això, en principi, hauria de ser una bona notícia, en la mesura que indicaria que es fan millor les coses o que es van fent millor les coses per part de l'Administració.

També l'hem de felicitar, i ja desitjaríem que això fos a tot arreu, pel fet que s'hagi establert la Carta de serveis del Síndic de Greuges. Creiem que és un pas molt positiu, que d'alguna manera afavoreix el fet, també, doncs, que els ciutadans tinguin aquesta guia, aquest coneixement, i per tant a partir d'aquí tinguin també un coneixement exhaustiu dels seus drets i, òbviament, també dels seus deures.

Deixi'm entrar en temes de drets lingüístics. Es parla en l'informe de drets lingüístics, però malauradament encara en aquest sentit hi ha moltes queixes sobre els impediments o l'ús normal de la llengua catalana en diferents àmbits de l'Administració, i bàsicament de l'Administració espanyola. En l'àmbit de la justícia, i ja sé que aquest tema és recurrent, eh?, es constata una vegada més que no es pugui utilitzar amb normalitat la llengua catalana.

I no només això, hem de reconèixer que molts ciutadans catalans s'autocensuren també en l'àmbit de la justícia. Moltes vegades, quan van a un judici, segurament, aquesta autocensura està provocada per la por que potser les sentències puguin ser d'una determinada manera o una altra.

Per tant, en aquest sentit, hauríem de possibilitar que aquests drets lingüístics..., i per tant, doncs, que poder exercir –el ciutadà– la justícia en català fos una cosa normal, i, com a dret concret que tenim, que tot ciutadà d'aquest país el pogués exercir lliurement, sense cap mena de suposició o de por relativa que això ho pogués impedir.

Vostè ha fet referència, també, a l'àmbit de la salut; a l'àmbit de la salut que és un àmbit molt important, que s'emporta el 30 per cent del pressupost de la Generalitat. Creiem que, malgrat es mantenen molts aspectes de les llistes d'espera, però, sí que s'ha fet un lent avenç, eh?, el que es va produint cada any en aquest àmbit. És

evident que l'increment de la població dificulta que tots els serveis assistencials vagin avançant en la mateixa mesura. Es fa una lluita important cada any per combatre, i permeti'm l'expressió, les llistes d'espera, que és un dels principals problemes que en aquests moments té la societat catalana.

El que passa és que aquest increment poblacional que cada any tenim al nostre país dificulta precisament que les llistes d'espera es puguin reduir de forma clara, perquè no n'hi prou amb l'increment assistencial, sinó que a més a més aquest increment assistencial ha de ser superior a l'increment de la població que arriba al nostre país per tal que efectivament es redueixin les llistes d'espera. Però en tot cas s'està fent un esforç en aquest àmbit.

I permeti'm que en aquest àmbit, per resumir-ho molt, li he dit abans el 30 per cent del pressupost de la Generalitat. Òbviament, aquí, el nostre model de finançament és clau, o el nou model de finançament és clau perquè aquestes problemàtiques també es puguin resoldre. Perquè, si no, difícilment podrem fer front a aquests reptes tan importants com és un sistema universal, com és un dret universal, com és el de la salut.

Pel que fa a l'àmbit de les relacions laborals, nosaltres –i precisament avui, aquests dies, estan de moda– coincidim que el repte del mercat de treball és millorar la qualitat de l'ocupació. De ben segur que la situació econòmica que es desprèn de la crisi financera que estem vivint farà que segurament en un futur –si no present–, malauradament, haurem de parlar també de millorar la quantitat de l'ocupació.

Però en tot cas tampoc ens hem de posar la bena abans de la ferida. I creiem nosaltres que l'aplicació de l'Acord estratègic per la internacionalització de l'economia, que preveu unes qüestions relatives a la millora de la formació professional, ha de ser una de les eines que l'Administració ha d'aplicar amb molta més intensitat per millorar la qualitat de l'ocupació a Catalunya.

També creiem, i ens felicitem del seu informe, que ha millorat la situació dels treballadors autònoms, a través de l'aprovació del nou Estatut del treballador autònom, en el reconeixement dels treballadors autònoms econòmicament dependents, que creiem que millorarà la situació d'aquest col·lectiu important a casa nostra.

Un àmbit de què vostè ha parlat moltíssim: l'àmbit dels serveis socials. Creiem –vostè ho ha dit– que el seguit de normatives que el darrer any i mig s'ha estat aprovant, tant a Catalunya com a les institucions estatals, el que fan és configurar uns nous drets. Tant la Llei de prestacions socials com la de l'autonomia personal, anomenada «Llei de la dependència», o la Llei de serveis socials, i per tant el reconeixement d'uns nous drets per a la ciutadania, impliquen també l'emergència de noves obligacions per a les administracions.

Noves obligacions que, evidentment, requereixen un desplegament; un desplegament no només reglamentari, que en molts casos el que ha fet també és provocar que molta gent que potser no es tenia constància que poguessin accedir a aquest dret s'hi afegissin. I, evidentment, això ha provocat segurament un cert retard en la seva resposta, en la seva explicitació, i això ha fet que en algun moment

–i vostè ho manifesta en la forma...– el ciutadà, en aquest sentit, s'hagi pogut sentir una mica desconsiderat, tot i que en aquest sentit vostè sap perfectament que el departament en concret i el Govern en concret..., no és aquest el seu capteniment, sinó que probablement també estem davant d'un cas, com apuntava abans, de finançament, de model de finançament, i, evidentment, aquí sí que tenim clar –i vostè ho ha dit– que els recursos seran fonamentals a l'hora de poder desenvolupar aquestes lleis, que són pioneres però que, d'alguna manera, requereixen un finançament, perquè, si no, el ciutadà o la ciutadana que es troba en aquestes circumstàncies..., i en això ens hi trobem els que vivim la vida municipal des de la proximitat, que moltes vegades al ciutadà, evidentment, no li pots explicar que és culpa d'un model de finançament, sinó que les expectatives creades, d'alguna manera, li provoquen aquestes decepcions. I estic segur que, amb el que es va treballant i amb els mecanismes que està activant el Departament d'Acció Social i Ciutadania, tot això s'anirà corregint.

Per tant, les resolucions que es vagin fent en aquest sentit s'aniran posant a l'abast de la ciutadania, se'ls podrà anar donant resposta, i a més a més, doncs, s'ha fet un esforç també d'increment de places per a discapacitats o per a la gent gran durant el 2007, que vostè ho constata també com una cosa positiva del departament, per fer front a totes aquestes dificultats.

Per tant, diguem que tenim unes lleis que conceben un sistema universal, un quart pilar de l'estat del benestar, i que en aquest sentit tots hem de ser coresponsables i responsables –no irresponsables, sinó responsables, eh?, la i no lligada amb la erra–, en el sentit de ser de ser molt conscients que d'aquests temes vinculats amb els serveis socials no en podem fer demagògia, sinó que hem de fer, realment, que esdevingui aquest dret universal que tots pretenem, perquè hi ha molts ciutadans i ciutadanes que necessiten aquests serveis.

En l'àmbit de la seguretat pública i les relacions socials, començant per l'àmbit de seguretat, nosaltres estem preocupats per les queixes rebudes pel que fa a la manca de proporcionalitat de les actuacions dels cossos i forces de seguretat. Creiem que hi ha hagut algunes actuacions l'últim any –parlem del 2007– que ens han permès reduir les situacions desproporcionades, sobretot en el camp del Cos dels Mossos d'Esquadra, la instal·lació de càmeres a les comissaries..., tot i que és un procediment i és una instal·lació que es va fent de manera progressiva i ha reduït les situacions de possibles maltractaments a les comissaries. Però creiem que hi ha tot un altre àmbit, que així s'ha manifestat a les queixes rebudes pel síndic, que és l'àmbit de les policies locals.

Estem esperançats perquè el Projecte de llei del sistema de policia que ha d'entrar properament aquí al Parlament pot afavorir la coordinació entre el Cos de Mossos d'Esquadra i les diferents policies locals. Per tant, també hauríem de ser-hi presents actuacions i protocols conjunts per actuar en aquests casos de manca de proporcionalitat, però creiem que encara estem lluny, i a més volem manifestar la nostra preocupació perquè actuar en aquest àmbit no és gratuït.

Quan fa deu mesos es van conèixer les actuacions a la Comissaria de les Corts, que van tenir una determinada política informativa..., que algú pot ser que no hi estigui d'acord, però el que era una oportunitat per posar sobre la taula mesures per prevenir els maltractaments algunes opcions polítiques ho van convertir en una campanya que suposadament el Govern estava degradant el Cos de Mossos d'Esquadra. Nosaltres entenem que la prevenció dels maltractaments, que la prevenció de la tortura no degrada cap funcionari que faci bé la seva feina, i, com que sabem que el Cos de Mossos d'Esquadra està compost per excel·lents treballadors i professionals i excel·lents servidors públics, estem convençuts que no hi ha d'haver cap degradació de ningú; el mateix en els cossos dels serveis penitenciaris.

S'apuntava en l'informe la massificació de les presons catalanes. Vostè ja ho va manifestar en un informe, ja n'hem parlat; per tant, no hi entraré.

Pel que fa al mecanisme nacional de prevenció de la tortura, posem sobre la taula i, per tant, li demanem –ja li ho vam fer– la seva consideració sobre les dificultats competencials que pot tenir aquest Parlament per avançar-se a l'Estat davant de la seva inacció a l'hora d'aplicar aquest mecanisme. I, per tant, nosaltres creiem que aquest mecanisme és més necessari que mai. Cal un mecanisme que permeti intervenir i fer actuacions preventives, com a mecanisme nacional de prevenció de la tortura, que esperem que pugui tirar endavant.

En l'apartat de l'habitatge, quan es parla –amb encert, pensem– que el comprador d'un habitatge nou té moltes vegades una falta d'emparedat quan els defectes constructius d'un nou habitatge no són respostos de manera efectiva, de manera fefaent, ni per l'ajuntament que amb la seva llicència de primera ocupació no dona resposta a aquests defectes constructius, ni per la Generalitat, que amb la seva cèl·lula d'habitabilitat tampoc hi dona solució... Per tant, ens ha agradat molt veure recollit aquest punt, que després el Departament d'Habitatge, amb l'aprovació de la Llei del dret a l'habitatge el desembre passat, el dona com a parcialment resolt. Esperem, doncs, que a partir de l'aplicació de la Llei d'habitatge es puguin tenir garantits aquests drets de compra sense veure's perjudicat en la qualitat dels habitatges nous.

Tema de medi ambient. Li ho vam dir: ens preocupa el tema del runam salí de Sallent; ens sembla que és un cas paradigmàtic. Un segon tema, els abocaments de terra, bàsicament provinents, alguns..., que ni les administracions locals en tenen consideració, com poden ser els de grans obres d'infraestructura. I un altre que ens preocupa –i sabem que també hi està actuant– són totes les molèsties per males olors que ciutadans i ciutadanes pateixen per culpa d'activitats especialment vinculades amb el tractament de residus.

Pel que fa a la infància i adolescència, les consideracions realitzades en l'informe..., és convenient fer la puntualització que, malgrat que es posa de manifest l'augment d'un 25 per cent de les queixes relacionades amb aquest àmbit dels drets dels infants i els adolescents, i a més a més amb previsió que la xifra continuï augmentant atesa la web creada des del síndic com a instrument d'accés per als infants i joves, el síndic sí que destaca

la bona col·laboració del Departament d'Acció Social. Diu en aquest cas que, malgrat les consideracions, l'informe indica que en bona part de les queixes s'observa una actuació correcta de l'Administració i que els informes tècnics justifiquen les mesures administratives proposades. En definitiva, són temes –ho vaig dir jo– molt sensibles, però d'alguna manera també s'han de poder tractar amb tota la sensibilitat, i en aquest cas crec que no es pot atribuir als professionals manca de sensibilitat en aquest àmbit.

Del tema de l'educació –i acabo–, del tema de la segregació escolar, jo crec que tindrem temps de parlar-ne. Tenim l'avantprojecte de llei, vostè presentarà un monogràfic, i en aquell moment serà l'hora de poder parlar-ne de forma molt més profunda.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Santiago Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, síndic i totes les persones que l'acompanyen de la sindicatura, començar, lògicament, per agrair la tasca realitzada, agrair també la seva intervenció en la presentació d'aquest informe, tant en comissió com avui en plenari, i felicitar-los –en plural; no vull personalitzar, sinó a tot l'equip de la sindicatura– per la tasca realitzada durant els darrers anys i que ha conduït a la presentació d'aquest informe respecte al 2007.

Per nosaltres, la tasca de la sindicatura té una doble funció molt clara i molt nítida. Una primera és la de, en primera instància, rebre aquell ciutadà que se sent agreujat per una determinada actuació de l'Administració i, per tant, intentar resoldre el problema que planteja o que se li planteja a un ciutadà determinat. I aquesta és la primera actuació que té el síndic, el Síndic de Greuges, però també ho poden ser els síndics a nivell municipal o també ho pot ser el Defensor del Pueblo amb relació a l'Administració de l'Estat.

Però després hi ha una segona funció, que també és, jo diria, que encara molt més important que la primera, que evidentment per a aquell ciutadà ho és, però que a nivell d'Administració hi ha aquesta segona funció que encara és, per nosaltres, més important, que és: un cop coneixem on estem fallant des del punt de vista de l'Administració, prendre'n coneixement i adoptar les mesures per tal de rectificar i per tal d'intentar evitar que aquelles fallades es puguin reproduir i puguin afectar altres ciutadans. I això és el que estem fent ara, prendre en coneixement aquest informe, veure on hem fallat, per tal de poder actuar en conseqüència i intentar evitar que això es pugui reproduir.

Per tant, ens podem trobar amb dues actituds possibles. Una primera és la de dir: «Hem fallat en tots aquests llocs. D'acord, ens en donem per assabentats», podem arribar a justificar que hem fallat, doncs, per uns determinats motius. O hi pot haver una altra actuació, que és la d'«avui no s'acaba res, sinó que avui comença»;

és a dir, amb la presentació de l'informe no s'acaba un tràmit, sinó que comença un altre tràmit, que és aquell d'intentar posar remei a tots aquells problemes que queden evidenciats en l'informe del síndic.

I, a la vista dels informes dels darrers anys acumulats, podem veure com es reproduïen una sèrie de casos, que són els que anomenem com a «clàssics», que es reproduïen exercici darrere exercici, i això vol dir que aquí hi ha un problema. I és que, si aquests casos es van reproduint, o bé no s'hi està posant remei, o bé el remei que s'hi està posant no és un remei eficaç. I, per tant, creiem que són els casos que haurien de merèixer major atenció per part de l'Administració, o fins i tot per part del Parlament, perquè algunes..., força coses que es poden plantejar en aquest informe poden acabar sent resoltes des de la via parlamentària.

Jo voldria també encetar un cas que s'ha concretat, que el síndic ha esmentat, que es va comentar també en comissió, però que creiem que té més importància que la que en aparença se li acaba donant o se li pot donar. I és aquesta situació negativa per part de les subdelegacions del Govern de l'Estat de respondre als requeriments del síndic, a instàncies del delegat del Govern, segons ens va informar el mateix síndic. Creiem que és una situació greu, però tampoc no creiem que sigui una situació aïllada, perquè és una situació que es dona en un marc determinat, en un marc en què hi ha un nou estatut, en un marc en què hi ha un replantejament de les competències de la sindicatura, en un marc en què l'Administració de la Generalitat dona instruccions perquè aquells requeriments que han estat fets pel Defensor del Pueblo no siguin tramesos al Defensor del Pueblo, sinó que siguin tramesos al Síndic de Greuges. Són elements que creiem que no podem tocar separatament.

I amb això no pretenc justificar absolutament res, sinó posar en evidència que tenim una situació institucional delicada que cal abordar, que cal afrontar; que ens preocupa que continuï en *standby* el conveni de col·laboració entre el Síndic de Greuges i el Defensor del Pueblo, i els invitem, a tots aquells que en tinguin responsabilitats, a resoldre aquesta situació. Perquè no es pot exigir als ciutadans que es veuen agreujats per l'actuació d'una administració que es coneixen –tot i que algú ho havia pretès– l'Estatut des del preàmbul fins a l'últim article, per tal de saber si el greuge li ha causat una determinada administració o li ha causat una altra, si ha d'anar a veure el Síndic de Greuges, el defensor municipal o el Defensor del Pueblo. Això no és admissible, i per tant instem les parts que faci falta que es resolgui aquesta situació.

Valorem positivament, també..., no s'ha esmentat, o almenys no he prestat l'atenció per haver-ho sentit, que a la sindicatura s'hagin adoptat mesures de valoració de la seva pròpia actuació, mesures de valoració de la qualitat de l'actuació de la sindicatura; s'han esmentat algunes xifres quant a temps de terminis.

No vull citar l'anècdota que ja vaig citar en comissió i que crec que va quedar suficientment resolta i que esperem i desitgem que quedi en això, en una anècdota. I sí que fer referència a la valoració numèrica o a la

importància de la valoració numèrica que té l'informe de la sindicatura.

Hi ha hagut un lleuger increment del nombre de queixes presentat, del nombre de consultes presentat, però en tot cas aquesta valoració numèrica té la importància que té. És a dir, no pot significar, això, que tots els altres casos que ha tractat l'Administració han estat ben tractats, perquè segurament que no ha estat així i segurament hi han hagut molts ciutadans que s'han trobat amb casos semblants als que s'exposen en l'informe però que no han recorregut al síndic, per resignació o perquè consideren que ja és un funcionament normal de l'Administració. Per tant, entenem i entomem els números simplement com una mostra estadística d'allò que passa en la relació entre els ciutadans i l'Administració.

Se m'ha escurçat moltíssim el temps, però vull tocar alguns elements temàtics que considero importants. S'ha parlat dels drets lingüístics i s'ha parlat de determinades circumstàncies i que es vulneren, per exemple, s'ha dit, no?, els drets dels catalanoparlants *infinitament* més vegades que els dels castellanoparlants, o bé, s'ha vingut a dir, doncs, que hi ha una autocensura, i s'ha mostra la preocupació, que ratifico, pels problemes que continuen havent-hi a l'Administració de justícia respecte a l'ús del català. I ho ratifico.

Però jo vull pensar que l'informe que ens han donat ens l'han donat complet a tots. I, per tant, tots hem pogut veure l'informe complet. I hem vist que, efectivament, a l'Administració de justícia –i és un clàssic– hi han problemes de català. Però també hem pogut veure com també hi han ajuntaments en què hi ha problemes en castellà. I també hem pogut veure com al Departament d'Ensenyament hi han hagut problemes i hi ha hagut d'intervenir el síndic per donar una determinada documentació o informació als ciutadans en castellà.

Per tant, siguem justos, avaluem les coses de forma completa i no únicament i exclusivament esbiaixada. Infinitament no, en tot cas la relació –insisteixo, és un mostreig– de les queixes presentades al síndic és d'una a tres, aproximadament. Per tant, no és infinit; hi ha una relació determinada, u a tres, que no és tan..., no tendeix ni molt menys a l'infinit. I algun altre diputat ho ha fet o ho va fer en comissió; jo no parlaré de l'autocensura, jo no ho faré.

En d'altres àmbits, en l'àmbit de la salut. En l'àmbit de la salut hi han clàssics que es reproduïen, els coneixem, han estat tractats: llistes d'espera, històries clíniques compartides, etcètera. Permeti'm citar un cas, perquè considerem que, donades les circumstàncies, és o ha de ser de rabiosa actualitat, que és aquell greuge addicional al qual es veuen sotmesos els malalts de fibromiàlgia o de síndrome de fatiga crònica, que veuen com les seves expectatives a través de l'Administració sanitària no es compleixen, i a més a més, doncs, són tractats, tal com es manifesta en l'informe, amb un caràcter que entenem que no és l'adequat. I hi hem d'actuar; tenim encantada en el Parlament una iniciativa legislativa popular per tractar. Tractem-la, abordem el problema, intentem resoldre el problema; el coneixem, posem-hi remei.

Des del punt de vista de serveis socials, moltes coses a dir: el problema repetitiu de l'accessibilitat, de la supressió de barreres arquitectòniques. I un cas concret, també: l'accés als mitjans de transport amb gossos d'assistència. És un problema que coneixem, és un problema que no és nou, és un problema que els ciutadans li han portat al síndic, és un problema que el Grup Parlamentari del Partit Popular va portar al Ple del Parlament, amb una proposició de llei, que va ser rebutjada per la majoria governamental. A això em referia al principi: l'informe, un cop presentat, el podem guardar en un calaix o el podem deixar sobre la taula i començar a treballar sobre allò que diu l'informe per intentar resoldre els problemes que els ciutadans ens evidencien.

Llei de la dependència: s'apunten ja els primers problemes, coneguts. Nosaltres vam donar suport a la Llei de dependència; creiem que és una bona llei i que s'ha de desenvolupar. Però també vàrem evidenciar que hi havia un problema de mitjans i de recursos. I continuem amb aquest problema de mitjans i de recursos. I aquest problema s'anirà accentuant amb el pas del temps.

La Llei catalana de serveis socials: manca de desplegament, d'ajuts a les famílies, retards, problemes incomprendibles... Com pot ser que l'Administració *perdi* la documentació dels ciutadans un cop han demanat una determinada informació?

Des del punt de vista de solidaritat pública i relacions socials. Mossos d'Esquadra, preocupant; preocupant perquè s'agafen hàbits que apareixen en altres àmbits de l'Administració i que no s'haurien de reproduir en un espai a on el ciutadà acudeix per una urgència, generalment, i per una situació personal... no diré que de desesperació, però sí una situació personal angoixosa: el temps d'espera per presentar una denúncia o la manca de fulls de reclamació a l'Oficina d'Atenció Ciutadana dels Mossos d'Esquadra. És incomprendible! És incomprendible que a les dependències dels Mossos d'Esquadra es reproduïxi allò que ja fa anys recordem del «vuelva usted mañana». És absolutament incomprendible! Igual que la situació d'alguna dependència; l'exemple el posa el síndic, i en vull dir «dependència», no en vull dir «comissaria», en la dependència dels Mossos d'Esquadra a l'aeroport del Prat. I que segurament aquestes circumstàncies junt amb altres el que ratifiquen és que hi ha hagut una precipitació en el desplegament. Nosaltres això ho dèiem, ho dèiem sobretot des del punt de vista personal; també veiem que des del punt de vista material s'ha produït aquesta precipitació.

Serveis penitenciaris. Vam tenir ocasió de conèixer l'informe específic del síndic. Simplement reafirmar que nosaltres entenem que hi pot haver una relació causa-efecte en el fet que hi hagi un alt índex de massificació de reclusió en relació amb el fet que hi hagi un baix índex de delinqüència. Veurem què passa—veurem què passa— en el futur més immediat, ara que comencem a portar a les presons els conductors irresponsables.

En matèria de medi ambient, pràcticament es reproduïx els problemes que es van evidenciar en l'informe extraordinari sobre la contaminació acústica, sobre els sorolls. M'hi vull referir també molt breument. El síndic apunta l'escassa regulació dels controls inicials, la manca de

voluntat també d'execució en les ordres del cessament de les activitats, que poden ser compartits, i que en la presentació d'aquell informe extraordinari aquest diputat també els ho va dir: «Segur que es donen aquestes circumstàncies, però analitzem també per què es donen aquestes circumstàncies.»

Perquè succeeix que el temps que triga l'Administració local a autoritzar l'exercici de les activitats és desesperadament llarg per a una persona que segurament està hipotecada, està fent una inversió per intentar guanyar-se la vida. I això ho hem de tenir present també, perquè és difícil, a aquestes persones, dir-los: «Escolti, esperi's vostè tres mesos, quatre mesos, cinc mesos que l'Administració local li doni els permisos. I quan vostè té acabades les instal·lacions, esperi's dos mesos que el tècnic municipal vingui a fer-li la inspecció i li doni el permís per obrir la seva activitat.» Per tant, analitzem bé els controls inicials, però també analitzem bé l'actitud de l'Administració.

Retallo, ràpidament..., però en aquest sentit recordar també, en el tema acústic, que va ser el Grup Parlamentari Popular, la legislatura passada, que vam presentar una iniciativa de modificació de la Llei de la contaminació acústica per tal d'intentar millorar les condicions dels habitatges en matèria de soroll, rebutjada per la majoria governamental.

Acabo, perquè, si no, el president em cridarà l'atenció. Em deixo moltes coses, evidentment, en el calaix. En matèria de consum, molt breument, tres elements. Apagada elèctrica: bona reacció de l'empresa FECSA-Endesa en el tractament als afectats, quan...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...l'informe —acabo immediatament, senyor president— de la Comissió Nacional d'Energia apunta la responsabilitat majoritària de Red Eléctrica Española. Doncs, qui reacciona correctament és FECSA-Endesa.

Renfe: el síndic es fa preguntes que nosaltres compartim i que continuen sense tenir resposta.

I valorem positivament els convenis amb empreses de serveis, com Telefònica, que si bé no serveixen per reduir les queixes, com a mínim serveixen per reduir el temps de resposta a aquestes.

Finalment...

El vicepresident primer

No; ha d'acabar ja, senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...i evidentment m'he deixat moltes coses. A la vista d'aquests informes, podem fer dues coses: justificar per què estem fent les coses malament i donar-nos per assabentats o començar..., o continuar treballant per a la millora de l'eficàcia de l'Administració. Nosaltres, sense cap mena de dubte, apostem per aquesta segona via.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, benvolgut síndic..., una salutació especial també als síndics de greuges o defensors del ciutadà dels municipis que ens acompanyen, des d'aquí voldria proposar a la presidenta de la comissió que potser estaria bé que algun dia poguéssim dedicar una sessió de la comissió a conèixer les experiències dels síndics locals, que tenen una excel·lent línia de col·laboració amb la sindicatura, a la qual em després em referiré, en sentit exemplar respecte a altres situacions.

L'informe del síndic s'ha convertit també en un clàssic, si em permeten, un clàssic del control de la qualitat no només dels serveis públics de les diferents administracions, sinó també de la qualitat democràtica de les nostres institucions i del grau d'implicació dels ciutadans en el seguiment i en l'impuls dels seus drets. I creiem que això és bo i que, com molt bé destacava el síndic, sols és possible perquè té un equip de professionals i de col·laboradors altament especialitzat, amb molt bon criteri, i que, en definitiva, fan una tasca d'extensió que s'està reconeixent i que ajuda molt també al bon funcionament de les nostres institucions democràtiques.

En aquest sentit, voldríem destacar la importància dels informes monogràfics a què ens té acostumats ja el síndic. I també ens agradaria proposar des del nostre grup que potser seria bo que les diferents comissions legislatives i parlamentàries coneguessin almenys ensem que la Comissió del Síndic el contingut d'aquests informes en temes que han estat tan transcendents com el de l'habitatge, com el de l'escolarització zero-tres anys o com el sistema penitenciari.

Estem d'acord també i farem tot el que estigui al nostre abast per impulsar la necessària reforma de la llei reguladora del síndic. És una llei del març del 84, feta a la llum de l'anterior Estatut; és natural que, si el nou Estatut desenvolupa la figura i li dona noves competències i clarifica les seves funcions, aquesta legislació s'adapti al nou Estatut d'autonomia del 2006.

Nosaltres sí que ens volem fer ressò de la manca de sensibilitat demostrada pel Defensor del Pueblo davant de les noves competències estatutàries del Síndic de Greuges, recordant que no és només una qüestió de distribució de competències entre síndics, sinó que estem també davant d'un *defensor del pueblo* que ha atacat en profunditat continguts substancials d'aquest Estatut, més enllà del que eren les seves funcions. I creiem que és preocupant que aquest any se'ns informi que encara està per tancar aquest conveni de col·laboració tan llargament anunciat.

Algú s'ha referit aquí si és que això era culpa de l'Estatut. Es veu que la culpa que en aquest moment alguns ciutadans de Catalunya en la situació més feble, com poden ser les persones privades de nacionalitat, en situacions d'estrangeria, amb risc d'expulsió o amb risc de

marginació..., del fet que no puguin acudir a la institució més propera que tenen, com és el Síndic de Greuges, i no puguin fer una actuació d'intervenció immediata, seria culpa de la distribució competencial. Prou mals li han donat a l'Estatut perquè la manca de sensibilitat d'una administració, en aquest cas de l'Administració de l'Estat, l'hagin d'atribuir al nostre Estatut! No; nosaltres volem també expressar la nostra disconformitat amb l'actuació de la Delegació del Govern a Catalunya. Creiem que el que està en joc no és un tema de competències; el que està en joc són drets ciutadans de col·lectius molt sensibles. I davant d'això no s'han de mirar ni les competències ni la llengua en què es plantegen els problemes, sinó que, en els dos sentits, aquell organisme, aquella institució que estigui més propera ha de poder intervenir, s'hi ha de poder interessar i mereix una resposta, com també mereix sempre el Defensor del Poble.

Ens congratulem de la iniciativa del síndic de crear el Consell Assessor Jove. Ens agradaria conèixer els resultats d'aquesta experiència i posar-la en el marc de la rellevància de les actuacions que està portant el síndic, especialment a través del seu col·laborador, en matèria de defensa d'infància i joventut a nivell europeu.

El nostre grup parlamentari ha estat especialment sensible a la part de l'informe relativa als casos de presumptes maltractaments o tracte incorrecte o degradant en algun centre penitenciari de Catalunya, amb les matisacions que s'han donat en l'informe i en la presentació. Creiem que és de justícia destacar que el departament està ja adoptant mesures per controlar millor aquestes situacions, evitar-ne les causes, seguint una mica ja les bones experiències de l'any passat per part de la conselleria d'Interior en algunes comissaries.

En aquest sentit, el nostre grup creu necessari que, des del Govern primer, i també des del Parlament, es faci com abans millor una proposta per al desplegament a Catalunya del Protocol facultatiu de la Convenció contra la Tortura i altres Tractes Degradants o Inhumans en els centres de detenció. Nosaltres sí que creiem sincerament que, com que som una administració que té plenitud de competències en tot el que fa referència als centres de detenció penitenciaris, als centres de justícia juvenil, als centres psiquiàtrics, etcètera, comissaries, podem perfectament fer aquest desplegament sens perjudici que després ens puguem adaptar a la llei marc que pugui fer l'Estat. Però nosaltres tenim aquesta competència i creiem que s'ha de fer. Tenim algunes opinions respecte a la proposta que ha presentat el síndic, que hem examinat, però que van en el mateix sentit que s'indicava. Ens consta, a més, que el comitè d'ètica policial, recentment constituït, ha adoptat per unanimitat una resolució que demana al Govern que aquest protocol es desplegui immediatament a Catalunya.

En l'apartat de funcionament de les administracions públiques, volem destacar la positiva aportació que ha fet el síndic al control de les subvencions públiques, arran i al voltant —no s'hi ha referit aquí però creiem que és una actuació exemplar i, a més, molt esperada per la població— de la coneguda FERIA de Abril —o Fira d'Abril, com hauria de ser.

Les seves recomanacions creiem que han estat plenament encertades quan ha recordat i demanat que siguin efectius els principis de publicitat, concurrència, no-discriminació i igualtat efectiva a l'accés a les subvencions públiques, un cop l'Administració, en exercici, aquí sí, del dret de discrecionalitat, hagi acordat concedir línies de subvenció per a determinades activitats, en aquest cas, lúdiques.

I també és important que es controlin i que es rendeixin comptes de les ajudes rebudes, no només en diners, sinó també en el que seria en espècie per part de les tres administracions actuants –Ajuntament de Barcelona, Diputació i Generalitat de Catalunya. És bo que aquest tema, que havia estat un gran tabú i un gran element de controvèrsia i a vegades de sospites injustes respecte a aquesta activitat, per altra part molt respectable, trobin en l'actuació del síndic el que en diríem la forma natural de ser tractades com qualsevol altra fundació o com qualsevol altra activitat.

Volem fer ressaltar un apartat, que no s'hi han referit aquí, que és el tema de la responsabilitat patrimonial i els problemes pel continuat endarreriment a l'hora de resoldre. Nosaltres vàrem cridar l'atenció sobre l'especial singularitat del protagonisme que adquireixen les companyies d'assegurances de la responsabilitat patrimonial de les administracions implicades en la tramitació del procediment, ja sigui local o d'altres administracions, perquè, de fet, s'està donant un protagonisme, que la legislació de responsabilitat patrimonial i de règim local no dona, a aquells que, en definitiva, com que són els que han de pagar, acaben determinant quina és l'actuació administrativa.

Creiem que s'hauria d'estudiar aquesta situació, alhora que també s'hauria de fer una reflexió àmplia i sincera respecte al que és l'extensió, diríem, quasi il·limitada de la tendència a reclamar el que seria el principi de responsabilitat universal de les administracions públiques per qualsevol cosa que li pugui passar a un ciutadà, per més poca relació, directa o indirecta, que tingui amb els serveis públics.

Creiem que s'hauria de fer cultura i pedagogia, com diu el síndic, respecte als conceptes del que és el risc assumible, de la diligència i vigilància mínima que és exigible al ciutadà i, en definitiva, trobar alguns elements d'iniciativa legislativa, bé sigui en l'àmbit català o fins i tot per portar-la al Congrés dels Diputats, respecte a com abordar aquests temes de responsabilitat patrimonial, per atendre les justes reclamacions de qui ha tingut un perjudici personal, per posar en el lloc que els correspon les companyies asseguradors, però també per establir delimitacions respecte al que són riscos assumibles i els que no.

En funció pública, nosaltres voldríem destacar el fet que aquest clàssic que era la no-regulació dels funcionaris dels cossos de Mossos d'Esquadra per a la segona activitat hagi quedat resolt fa poc. Per tant, no és cert que tots els clàssics es vagin repetint i que no s'abordin solucions, sinó que, com hem vist anteriorment amb els temes de maltractaments o com és ara amb el tema de la segona activitat, a través del diàleg, a través de la ne-

gociació i de resolucions del Govern, es van resolent satisfactòriament aquests problemes.

Un altre apartat que ens agradaria destacar és el tema de l'accessibilitat al servei dels transports públics; hi va fer referència en el seu informe: a la seva qualitat, a l'atenció als viatgers, etcètera. Nosaltres ens atrevirem a suggerir un d'aquests informes monogràfics sobre el grau de compliment de la normativa d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques per part del conjunt d'administracions actuants a Catalunya i de les empreses públiques. Creiem que aquest és un tema molt sensible, que té molts marcs de referència –Pla director del transport, plans d'actuació–, però que, en definitiva, a l'hora de l'aplicació pràctica, no es tradueixen, a vegades per petits detalls, en la deguda atenció a les persones que tenen disminució o dificultats de mobilitat.

En aquest apartat de consum, evidentment ens hem d'aturar un minut respecte al tema de la gran apagada del subministrament elèctric a Catalunya l'estiu del 2007 i sobre els temes ferroviaris. Creiem que és important que hi hagi aquesta nova competència clarificada del síndic pel que fa als serveis bàsics, encara que siguin prestats per companyies en règim de concessió o altres formes de prestació de servei. I també creiem que és important destacar no només el que és la resposta immediata, l'atenció immediata a la reclamació, al pagament de la indemnització, sinó que, com ens té habituats el síndic, anar més a fons en aquests temes, i el mateix que s'ha dit en l'àmbit de les infraestructures ferroviàries, respecte a la manca d'inversió que hi va haver, a la desatenció durant dècades en el que serien les infraestructures del transport de proximitat, de rodalies, també destacar com l'existència d'un règim legal determinat en el camp de la mal anomenada liberalització del sistema elèctric espanyol ha portat que hi manquin, en aquest moment, instruments, a les administracions públiques, per poder actuar i exigir les inversions necessàries en la xarxa de distribució i en la qualitat de servei, que després es tradueix en demandes de responsabilitat a l'Administració per coses de què ens hem privat per via legislativa, i en ares d'un mal entès liberalisme, d'instruments per poder-hi intervenir de forma preventiva.

Prenem bona nota, i amb especial preocupació, i ho transmetrem al departament, dels problemes que el síndic ha detectat en els jutjats de violència. Sabem que hi ha en aquest moment una gran aglomeració de casos en la tramitació i resolució de causes de violència, la necessitat que es dotin de més recursos, especialment de personal especialitzat, però també confiem que el síndic farà un bon seguiment i impuls de l'aplicació de la recentment aprovada Llei del dret de les dones per a l'eradicació de la violència masclista i com des de fora de l'àmbit judicial, que és l'important, és a dir, abans i després de l'àmbit judicial, hi puguin haver actuacions que evitin que s'hagi de judicialitzar aquesta problemàtica.

Dels temes vinculats al cànon de l'aigua, nosaltres sempre hem insistit en la necessitat que hi hagi un esforç per part de totes les administracions, especialment amb l'actual sensibilitat que hi ha pel problema, que el que ha estat una política progressiva per part de la Generalitat a l'hora de determinar el cànon de l'aigua, amb

un esglaonament i en l'atenció a les persones amb més necessitat, persones amb disminució i també casos excepcionals com són les fuites, s'apliqui a la *tarifació* municipal i pugui haver-hi una reforma legislativa que faci que els mateixos criteris de progressivitat s'apliquin al cànon i a la tarifa.

En matèria d'urbanisme ens ha agradat molt la seva afirmació: «Ja és hora d'anar més enllà del simple planejament i valorar els aspectes qualitatius del planejament i sobretot de la seva execució, i posar per davant, com ja fa la Ley de suelo en l'àmbit estatal, que el que es desenvolupa a través del planejament no són interessos particulars, no és "el negoci", no és el totxo, són interessos generals.» Aquest urbanisme al servei de les persones i del model de territori i del model d'equilibri que volem, i no el model al servei dels legítims, diuen, beneficis dels promotors i constructors. Per això cal la participació efectiva de la ciutadania i redreçar situacions desviades.

En matèria d'habitatge, no insistirem en la qualitat de l'informe que va fer l'any 2007. I podem dir amb satisfacció que, per una part, la Llei del dret a l'habitatge i el Pacte nacional de l'habitatge aporten línies de solució específiques *estructurals*, no conjunturals, no de polítiques de va i ve de govern, sinó d'obligacions per a qualsevol administració i qualsevol política a Catalunya en matèria de parc social, d'habitatge, de cèdula d'habilitat, de simplificació, que fan que siguin prestacions periòdiques el tema de les ajudes a la rehabilitació i al lloguer.

Respecte als temes d'àmbit social –ens queda ja poc temps–, en aquest tema volem felicitar el síndic pel seguiment que està fent i el que ja ha anunciat que faria, amb els advertiments que ens ha donat, respecte a les disposicions de la Llei per a l'autonomia personal i atenció a les persones amb dependència. Té una gran repercussió social; coincidim que caldran més recursos i coincidim també que caldrà una implicació transversal de totes les administracions i també de tota la societat, dels cuidadors, dels familiars, etcètera. És molt important no derivar aquestes responsabilitats.

Referent a les polítiques d'infància i d'educació, per nosaltres són claus; és el futur del país. I, en aquest sentit, volem destacar la necessitat d'aprovar la llei sobre la infància, on s'estableixin aquests drets dels infants i es garanteixin.

Quant a l'educació, compartim la preocupació perquè bona part del sector de la concertada no hagi encara signat, no hagi encara establert tot el conjunt de contractes programa que ens han de permetre desenvolupar el pacte nacional i evitar aquestes situacions de risc de discriminació educativa que assenyalava.

El mateix, respecte a les polítiques socials. I, en definitiva, també ens agradaria transmetre al Govern la preocupació per les persones que tenen baixes pensions –vostè ho assenyalava–, que són dones majoritàriament, que no poden compaginar vida laboral i cura de les persones, a les quals el mercat de treball no els ha donat un pagament d'un règim d'assegurances i que en aquest moment no tenen recursos suficients per viure.

Gràcies, senyor síndic. Vostè ha acabat citant Ciceró i *Dels deures*. Creiem que la translació... Sabia que hi hauria una cita clàssica; no l'he buscada. L'any passat va ser de *La Ilíada*. Aquí m'agradaria fer-li només una traducció, crec que oportuna, de Ciceró al segle xx. Aquesta distinció entre drets i deures dels ciutadans avui és la relació –i li ho vaig dir també en comissió– entre ciutadania i clientela. És molt important que ciutadans i administradors tinguem clar que el que som és ciutadans; no som clients. L'Administració no és una empresa prestadora de serveis, no som una SA, no treballem pel benefici, com encara molts ciutadans es pensen, que treballen pel benefici dels polítics responsables. No: ciutadans i Administració som una mateixa cosa i no hi ha dret de ciutadania sense responsabilitat, i no hi ha dret de ciutadania sense uns administradors públics sensibles a allò que ens transmet el síndic en el seu informe.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Síndic i benvolguts síndics locals, també feu una gran tasca.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup parlamentari Mixt té la paraula el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados..., ilustre *síndic*, señor Ribó, y todas las personas que forman su equipo, bienvenidos a este hemicycle. Es especialmente grato para mi grupo parlamentario, Mixto o Ciudadanos, valorar positivamente el Informe 2007, que la institución del Síndic de Greuges eleva al Parlament para su control. Y es muy grato porque partimos a priori de la convicción de que su ilustre institución y el equipo de colaboradores que trabajan con usted han hecho un gran trabajo, un trabajo muy profesional, que sin duda alguna habrá ayudado a muchos ciudadanos a resolver sus derechos quebrados y también al trabajo parlamentario, que como diputados hemos de realizar.

Es grato, lo repito, porque pocas veces nos dirigimos a la Administración con el ánimo sereno, confiados de que nuestros derechos y cuantas diarias están plenamente defendidos. No es el caso de la institución que usted preside ya hace algún tiempo, ilustre *síndic*. Uno tiene la sensación, al ver el trabajo realizado y recogido en este informe, que hay incluso mucho más esfuerzo detrás que no está recogido o que ha sido imposible sistematizarlo.

En cualquier caso, mi grupo parlamentario quiere agradecerles, a usted y a todo su equipo, el esfuerzo realizado. Acostumbrado como está el Grupo Mixto, de Ciudadanos, a sentir en esta cámara, quiere dejar constancia, en este sentido, de este apoyo especial, con la salvedad, como no podía ser de otra manera, de algunos temas culturales y lingüísticos –ya lo sabe, en comisión–, donde las creencias iniciales y las convicciones de la atmósfera política actual de Cataluña invisibilizan, a nuestro modo de ver, derechos fundamentales recogidos por nuestra Constitución. Los trataré más adelante, si no le importa.

Según datos que revela el informe, un año más aumenta el número de ciudadanos que se dirigen a la institución que representa en amparo de sus derechos, pero en menor cuantía. Un total de 21.794 actuaciones, de las cuales 5.299 son quejas, 16.399 son consultas y 96 son actuaciones de oficio.

Se ha dicho más de una vez en este Parlamento que es un buen signo de salud ciudadana el aumento constante de quejas a la institución del Síndic de Greuges. Creo que nos equivocamos. Una cosa es que la institución se muestre, sea reconocida por los ciudadanos para que sepan que pueden recurrir a ella, y otra muy distinta que midan la salud democrática por el número de quejas.

Publicitar la institución se hace, nos consta. El sistema de videoconferencias puesto en marcha por la institución para acercar al ciudadano a la naturaleza de lo que es y hace la sindicatura, seguro que extenderá entre la ciudadanía el conocimiento de cómo pueden participar y recurrir ante ella. Pero sería un triunfo del sistema democrático que la institución que usted preside fuera utilizada lo menos posible; eso sería muestra de que las distintas administraciones cumplirían con su deber de servir a la ciudadanía y respetar sus derechos.

Y no ocurre así, como se aprecia en seguida si reparamos qué departamentos gubernamentales son cuestionados por los ciudadanos a través de sus quejas. Por este orden: primero, Educación, con un total de 20,76 por ciento de todas las quejas; Acción Social y Ciudadanía, con el 18,78 por ciento; en tercer lugar, Salud, con el 15,47 por ciento; en el cuarto, Justicia, con el 14 por ciento, y en el quinto, Interior, Relaciones Institucionales y Participación, con el 10,05 por ciento; el resto ya son variables muy pequeñas. Curiosamente, todas estas, fíjense que son muy gubernamentales.

El Síndic de Greuges tiene entre sus obligaciones ser garante de los derechos de los ciudadanos cuando estos chocan con la desidia o la mala gestión de la Administración. Pero en ningún caso puede atribuírsele ni cargar a sus espaldas las obligaciones que corresponden a la acción del Gobierno. Es la Administración quien debe resolverlos en primera instancia; el *síndic* solo es un seguro final de la mala administración. Por eso no es a esta sindicatura a quien dirigimos nuestras quejas, sino al contrario: exponemos que su excesivo trabajo es fruto del mal funcionamiento de las diferentes administraciones.

Este informe, en su conjunto, es una prueba evidente que nos obliga a recomendar el establecimiento de un código de la buena administración. Es especialmente preocupante el número tan elevado de quejas en lo referido a la Ley de dependencia y a la Ley de acción social y ciudadanía, que, si me permiten, me centraré en ella.

Parecía que por fin miles de ciudadanos abandonados hasta ahora a la buena voluntad de la Administración serían atendidos por la ley, pero la decepción ha sido mayúscula. Oigo con atención y satisfacción al *síndic* instar al Gobierno a cumplir con la Ley de dependencia y servicios sociales. Aun así, creo que la sindicatura habría de ser insistente con la aplicación de estas leyes, desde los plazos a las condiciones de infraestructuras,

sin los cuales la letra de la ley es papel mojado en el mejor de los casos y pura propaganda de gobierno en el peor.

No queremos más árboles de Navidad. Si las carteras de servicios no existen o no tienen presupuestos, si los plazos no se cumplen, en una palabra, si solo hacemos leyes para hacernos la foto, pero cuyo resultado final es frustrar las expectativas creadas socialmente, su institución habría de actuar de oficio, sin esperar a las quejas de los ciudadanos. Piense que muchas veces son las personas más desamparadas las que más sufren la burocracia, la falta de eficacia y el incumplimiento de la Administración, y precisamente son las que menos recurren.

De hecho, en estos temas de servicios sociales, usted sabe mejor que nadie, por las quejas que le han llegado y que expone en este informe, que el incumplimiento del Departamento de Acción Social y Ciudadanía es mayúsculo. La demora para resolver las solicitudes que solicitan los ciudadanos para obtener el grado de discapacidad o minusvalía es una clarísima vulneración de los derechos fundamentales de los ciudadanos respecto al acceso al servicio esencial.

La Administración no puede convertirse en un laberinto burocrático incapaz de dar respuesta a estos casos en tiempo y forma por la falta de medios. No se entiende que los representantes o los responsables de la *conselleria* hagan caso omiso de las recomendaciones del Síndic de Greuges. Además, esta situación, unida a la falta de aplicación de la Ley de dependencia, también reclamada con una reiteración extrema, demuestra la dejadez de esta Administración y el poco interés para desarrollar nuestros servicios sociales.

Los dependientes y sus familiares están cansados de esperar una respuesta por parte de la *conselleria*. Son conscientes de que la burocracia administrativa es la que les impide acceder a las prestaciones incluidas en la ley. Están cansados de tanta burocracia y de la falta de información, están cansados de que les pidan un papel más cada vez que llaman para preguntar cómo van las gestiones. No parece lógico, señor Ribó, que la Administración exija al ciudadano documentación personal cada vez que debe recurrir a ella. Hoy la informática resuelve a través de un banco de datos, que de hecho ya tiene la propia Administración, cualquier información al respecto. ¿Por qué nos han de marear una y otra vez, si la información ya se ha dado anteriormente?

No se comprende por qué un ciudadano no llega a plazo o ha de cumplir con una obligación fiscal, por ejemplo, la Administración es implacable en su cumplimiento, y ella, cuando incumple sus propias reglas y deja desamparado el derecho del ciudadano, disfruta de absoluta impunidad. Por ejemplo, su falta de agilidad en la resolución de expedientes que ya estaban previstos pone en evidencia el desamparo existente en las personas que ven su situación agravada.

Idéntico desamparo sufren los pacientes en nuestra sanidad pública, por culpa de la endémica lista de espera que mi compañero Domingo ha denunciado varias veces en esta tribuna. No vale que nos indique que las recomendaciones a la Administración han mejorado. Para

una persona con una operació pendiente, lo único que le resulta aceptable es la resolución de su problema de salud. Es su vida; el resto solo es estadística.

En relación con las enfermedades mentales, nuestro grupo parlamentario ha insistido repetidamente que no se ha tenido en cuenta a la hora de valorar el grado de dependencia en este tipo de enfermedades. Esa circunstancia deja estos enfermos en desatención, negándoles un derecho que poseen. Afortunadamente, en el informe que nos presenta el *síndic* se otorga la importancia precisa que este tema tiene, y arranca el compromiso de la sindicatura para elaborar un informe de oficio. Esperamos y vigilaremos que la *conselleria* adopte lo más rápidamente posible las recomendaciones que se desprenden de las indicaciones de la sindicatura.

En estos, como en otros muchos problemas, el informe nos detalla el grado de desidia y desamparo de los administrados. El resto de grupos que me han precedido han hecho mención de muchos de ellos; sería intención de mi grupo hacerlo de todos, pero el tiempo limitado de que disponemos me obliga a exponer lo que ningún otro grupo hace mención con determinación. Resaltaré, por tanto, aquellas cuestiones que, si no las nombramos nosotros, mi Grupo parlamentario de Ciudadanos, pasarían desapercibidas para esta cámara, porque nadie tiene interés en denunciarlas o defenderlas.

Me refiero al desamparo que padecen los derechos de ciudadanos que tienen por lengua habitual la española, oficial a todos los efectos en Cataluña y común de todos los españoles. Es redundante remarcar aquí, aunque imprescindible, que las medidas para defender los derechos catalanohablantes en ningún caso se cuestionan por el mero hecho de exigir la defensa de los derechos castellanohablantes. Al contrario, como lenguas oficiales que son, vale para una lo que se exige para la otra.

Resulta paradójico que usted, señor Ribó, justifique en su informe que no se apliquen tres sentencias del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña que instan al departamento de enseñanza a poner en la instancia de principio de curso las casillas pertinentes, incluida la del español, porque están pendientes de casación en el Tribunal Supremo, ya que usted solo se debe, como nos ha dicho en comisión, a las leyes vigentes.

Pues bien, apunte –con todo el respeto– e inste a que se cumpla el artículo 21.2 de la Ley de política lingüística de 1998: «Els infants tenen dret a rebre el primer ensenyament en llur llengua habitual, ja sigui aquesta el català o el castellà. L'Administració ha de garantir aquest dret i posar els mitjans necessaris per a fer-lo efectiu. Els pares i els tutors poden exercir-lo en nom de llurs fills instant que s'apliqui» –gracias por el silencio en este momento.

No hace falta que le lleguen quejas, actúe de oficio. Estoy seguro que si fuera al revés lo habría hecho hace mucho tiempo. No es un juicio de intenciones; es la deducción que uno saca del énfasis que pone en la defensa de los derechos catalanohablantes en la Administración de justicia, dedicándole varias páginas, frente a la escasa media página que dedica a escribir –que no a defender– los derechos de los niños a recibir la en-

señanza también en castellano en nuestras escuelas, o a cualquier otra circunstancia de vulneración de derechos, como el no poder rotular solo en castellano si no quieres ser sancionado, mientras sí puedes hacerlo solo en catalán, sin que por ello te multen. Un mismo derecho tratado de diferente manera, señor Ribó.

Curiosamente, usted alardea de que no le llegan quejas o le llegan pocas. Concretamente expone en su informe que las quejas por vulneración de los derechos castellanohablantes ascienden a 34, frente a las 136 de los derechos catalanohablantes. Habría de reflexionar por qué en 2005 y 2006 el Defensor del Pueblo recibió cientos de quejas de vulneración de derechos lingüísticos en Cataluña de ciudadanos catalanes y, sin embargo, muy pocas de ellas lo hicieron en la institución que usted preside. Ponga todas las justificaciones que quiera, pero es una evidencia que las reiteradas decepciones en la reivindicación de los derechos lingüísticos castellanohablantes desde que existe la institución ha acabado por minar la confianza de los ciudadanos catalanes en la sindicatura en este tema, que no en otros.

No me convencerá, ilustre *síndic*, de esta falta de sensibilidad con justificaciones de injusticias pasadas, ni por discriminaciones positivas presentes, ni siquiera porque en algún lugar perdido de la memoria se nos ha ido condicionando a aceptar que uno de los idiomas oficiales de Cataluña, junto al occitano en el Valle de Arán, es el propio. No nos convencerá, porque es cuestión de derechos lingüísticos, los idiomas son oficiales o no lo son. Y en Cataluña hay dos idiomas oficiales; así lo dice la Constitución española.

Y es muy triste que haya de recordarle al *síndic de greuges* que su primer deber es defender los derechos individuales de los ciudadanos frente a la Administración, que es la que incumple estos derechos. Importa poco su ideología política, su documentada defensa de los derechos nacionales de Cataluña y de la lengua catalana. Usted es el defensor del pueblo de todos los catalanes, incluso de los que tienen esa manía de querer expresarse en español, no como un desaire al catalán, sino como una opción libre, la que le da la realidad social, nuestro estado de derecho y su Constitución.

Con todo el respeto a la digna institución que representa, indague nuestro empecinamiento en la defensa de un derecho, y quizás se encuentre con usted mismo defendiendo en otra época el suyo.

Gracias, señor *síndic*; gracias, señor presidente.

El president

Senyor síndic, pot tornar a intervenir.

El síndic de greuges

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies a tots els grups parlamentaris, i gràcies no només per la sessió d'avui, sinó pel treball que hem fet fins avui amb l'informe del 2007 i amb els monogràfics, i com ja s'ha dit en diverses intervencions, i com jo acabava preguntant al final de la meva intervenció inicial, tant de bo fossin elements a tenir en compte en polítiques públiques, tant des de l'impuls, la tasca d'impuls que l'Estatut els encomana a

vostès, l'*indirizzo* en aquest Parlament, com per la tasca de govern que han de fer els equips de les diverses administracions.

Voldria anunciar-los que en un decurs breu publicarem un manual de codi de bona administració. Estem intentant posar negre sobre blanc i de la forma més precisa possible –i aprèn molt de democràcies madures que ens van pel davant– què és allò que podem assenyalar com a nord en les activitats de les administracions, com a bona praxi administrativa, com a bona administració.

També crec que valdria la pena –aquí ha sortit, en el debat– que es fes una reflexió més a fons sobre la dimensió competencial pel que és el mecanisme nacional de prevenció de la tortura. En el mateix tractat de les Nacions Unides es parla de «mecanisme descentralitzat»; per tant, seria bo que més enllà del debat competencial, i tenint en compte el debat competencial, s'entrés a fons a veure què és el que poden fer aquest Parlament i aquest Govern. Estem lluny del dia que es va signar, coneixem que hi ha una pròrroga, però seria bo que existís aquest mecanisme i que poguéssim reforçar la tasca del que significa vetllar perquè arreu, per més condemna que tingués una persona, arreu, es mantinguessin la integritat humana i el respecte de tots els drets per a tothom.

També dir-los que nosaltres estem treballant en xarxa amb el conjunt de defensors locals i universitaris, i estem ja també desenvolupant a Catalunya el que s'ha fet a diverses democràcies, que són acords directes des de l'*ombudsman* concret, en aquest cas el Síndic de Greuges a Catalunya, amb administracions locals que considerin, per molts motius –per raons d'estalvi financer, per raons d'oportunitat, per raons d'inici en rodatge, per raons de cooperació–, encarregar directament per conveni al síndic la tasca de defensa dels drets locals. I en tot això estem treballant amb els síndics locals existents, amb les diputacions, amb les entitats municipals, i amb voluntat de fer avançar també la tasca en aquest sentit.

I, per últim, una resposta molt precisa al Grup de Ciutadans que jo li vaig donar en comissió però, com que ho ha tret en ple i el Ple té major amplitud quant a representació i quant a acte, voldria subratllar-ho.

En primer lloc, a l'informe del Defensor del Pueblo de l'any 2006, senyor Robles, hi han cinc queixes sobre qüestions lingüístiques i escola a Catalunya, cinc queixes; no vagi dient «centenars». Si vol dir «centenars», ceneixi's a consultes, escrits... De queixes de drets lingüístics lesionats a l'escola a Catalunya, n'apareixen cinc.

Jo conec, com vostè, les declaracions que va fer des del Defensor del Pueblo el mateix titular en aquest sentit, que donava molta atenció a aquest tema. Però ell, vostè i jo podem fer un exercici molt senzill: agafar l'informe, mirar quantes n'hi han, i en comptabilitzarem cinc.

Li recordo que el Tribunal Constitucional ha analitzat dues vegades les lleis de normalització lingüística de Catalunya, i les dues vegades ha dictaminat, ha sentenciat la seva plena constitucionalitat; la seva plena constitucionalitat pel tema que ens ocupa, senyor Robles.

I li recordo una cosa molt més important: és constitucional dir «lengua castellana», no «espanyola». La Cons-

titució diu que «la lengua oficial del Estado es el castellano», i parla de les altres *lenguas españolas*. I m'agradaria que vostè i la nostra institució i tothom que fos tan sensible a aquest tema ho tinguessin molt en compte, per la pedagogia que això significa, per no excloure ningú.

Acabaria dient-li una cosa molt precisa, i és que en el Síndic de Greuges atenem totes les queixes que ens arriben, de tot tipus i en qualsevol llengua; també –i vostè ho sap– en àrab, i també –i vostè ho sap– en altres llengües que comencen a ser presents i amb importància a la nostra societat.

I li agrairia que, ja que vostè sempre separa –i ho entenc perfectament, per les motivacions del seu grup parlamentari– aquest tema d'una forma tan contundent, amb la mateixa contundència veiés o subratllés aquí davant –com deia molt bé el diputat del PP, tots han rebut l'informe sencer– com des del Síndic de Greuges hem tractat amb lupa i amb un extrem «carinyo» totes les queixes que ens han arribat quan administracions de Catalunya no han respectat el dret de ser atesos en castellà, que són un nombre molt petit.

Senyor Robles, ni nosaltres ens inventem les que ens arriben en català, ni les que ens arriben en castellà per aquest tema. No fem, com es va fer l'any 2006 a l'entorn del debat de l'Estatut, una campanya pública orquestrada, de correus electrònics, per protestar sobre un fet que nosaltres diem categòricament que no existeix. A Catalunya no hi ha cap problema social sobre el tema de la llengua, i a Catalunya no hi ha cap persecució de cap element lingüístic. I, si hi ha alguna llengua a Catalunya que encara no ha arribat a la seva plena normalitat social en el seu desenvolupament, aquesta és el català. Si més no, això és el que li podem dir amb dades i amb proves que existeixen a la institució del Síndic de Greuges.

Gràcies, president.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Gràcies. Els grups parlamentaris poden tornar a intervenir. Els grups parlamentaris tenen interès...? (Pausa.) Sí? Senyora Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Breument, uns apunts respecte de tot el que s'ha dit. En primer lloc, insistir en una qüestió a què el síndic ha fet referència moltíssimes vegades, que és el fet de la major cooperació i implicació de les administracions públiques. Acaba de dir ara mateix que té previst preparar un manual de codi de bona administració. Trobo molt bé que el síndic prepari això, però no puc per menys que dir que el mateix Govern seria a qui li correspondria haver iniciat, diguem-ne, actuacions en aquest sentit.

Jo recordo que les administracions públiques són l'instrument de les polítiques del Govern. Per tant, si mesurem com funcionen les administracions públiques, acabem mesurant com funciona el Govern.

Jo crec que hi ha un repte importantíssim, que el Govern, aquest Govern, té un repte importantíssim que s'ha de plantejar per fer allò que predica sempre, que és l'eficiència, l'eficiència i la transparència.

En aquest sentit, jo crec que en primer lloc cal garantir els drets als ciutadans i altres usuaris, com poden ser, per exemple, les empreses, i crec que han de fer-se d'una vegada per totes efectives aquelles mesures reals de simplificació per facilitar justament l'actuació, l'activitat econòmica de les empreses. Fa un any aquí es parlava..., es van aprovar per acord de govern quaranta-vuit mesures, de les quals hi ha un projecte de decret que potser algun dia veurem i que, d'aquelles quaranta-vuit mesures, només en tracta vint.

Per altra banda, quant a, diguem-ne, garantir els drets d'altres usuaris, ja ho vam dir l'altre dia a les comissions: l'Administració electrònica, tot el tema, diguem-ne, de les tecnologies de la informació, són absolutament essencials, essencial posar-les en pràctica. I d'això ja fa molts anys que n'estem parlant, i recordo que nosaltres el 2002 ja en parlàvem i ja vam començar a posar-les en pràctica.

Evidentment que s'havien de canviar coses, perquè és un tema que no és en absolut immutable; s'han d'anar canviant les tecnologies, les plataformes... Però s'ha de fer algun dia, s'han de posar els recursos algun dia, s'ha de fer algun dia, perquè si no, al final, van passant els anys i el que no tenim és res. I resulta que els ciutadans, doncs, acaben anant per una banda i les administracions públiques acaben funcionant per l'altra.

Amb això torno a insistir en el tema de les cartes de serveis. Mentre no hi hagin les cartes de serveis..., que per cert és un tema que està a l'Estatut d'autonomia, és un tema que sembla que hi havia una proposta de decret de mesures urgents pels serveis públics, ens els quals parlaven de les cartes de serveis; doncs, també sembla que està aturat. Tornem a reivindicar aquestes cartes de serveis, com el mateix síndic ha dit que ha elaborat.

Per altra banda, cal fer una Administració al servei de les persones, no dels partits –això ja ho hem dit alguna altra vegada–, i per això cal tenir cura del funcionament intern de l'Administració. Hem parlat ara del que podríem anomenar «el funcionament extern de l'Administració»; ara parlaríem del que anomenaríem «el funcionament intern de l'Administració». I per això cal tenir cura del seu funcionament. És a dir, vol dir respectar el personal, els treballadors de les administracions públiques; exigir-los també una feina, efectivament, una feina planificada i coherent, i per altra banda, en tercer lloc, una atenció als drets dels ciutadans que estan en els territoris. Aquí podríem parlar de moltes coses que ja abans ha dit el síndic, no?: de l'educació, dels serveis socials, del consum, també de l'Administració electrònica, també de la banda ampla, també de totes aquestes coses que al final donen aportació i comporten poder gaudir dels mateixos drets entre tots els ciutadans del nostre territori.

Per últim, tornar a felicitar el síndic perquè s'ha expressat molt clarament quant als temes dels problemes lingüístics. No n'hi han, de problemes lingüístics; no hi han

problemes socials, i les queixes lingüístiques en absolut són significatives –les queixes lingüístiques en català, em refereixo–, malgrat que el senyor Robles vulgui insistir-hi. I perdoni l'expressió directa, però no hi són –no hi són–, i només cal sortir al carrer, i el síndic ho diu i tots ho veiem.

I, per últim, dir que penso que hauríem perdut el temps si avui, a partir de l'anàlisi d'aquest informe, no ens servís a tothom. Des de cada responsabilitat que té cadascú, des de la responsabilitat que té el Govern, des de la responsabilitat que té l'oposició i des de la responsabilitat que tenen les institucions, en aquest cas la institució del síndic, considero que hauríem perdut si més no el temps si no ens servís per endegar i per posar-nos les piles en totes aquestes coses que s'han dit.

Gràcies, senyor president; gràcies, diputats, diputades, senyor síndic.

El president

Algun altre grup parlamentari? *(Pausa.)* El senyor Rodríguez, el senyor Santiago Rodríguez pot intervenir.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull aprofitar aquest segon torn..., faré només una consideració com a rèplica, però sí que volia esmentar almenys dos elements que en la meua intervenció inicial he hagut d'ometre pel temps que tenia, no?

Una de les primeres qüestions, que és una qüestió que és bastant transversal en la majoria d'aspectes tocats en l'informe del síndic, és –i també s'hi ha referit ell en la seva intervenció– el retard de l'Administració a respondre els ciutadans. I nosaltres volíem fer especial èmfasi en aquest cas, i sobretot quan aquest cas té altres afectacions i, fins i tot, té un efecte multiplicador. S'exposa en el mateix informe un cas que és simptomàtic però que es reproduceix moltes vegades, com és el fet que el retard en el reconeixement d'una discapacitat li comporta a un ciutadà també que hagi de sol·licitar una bonificació per a l'impost de vehicles en un municipi, també amb un cert retard. I per tant, sota el criteri de l'ajuntament corresponent, es veu perjudicat, perquè no se li reconeix la retroactivitat a aquell ciutadà. I, per tant, un retard en una circumstància, més una altra actuació d'una altra administració, acaba tenint un efecte multiplicador negatiu sobre el ciutadà.

Jo els puc explicar un cas, segurament extrem, però verídric. Com, a una persona a la qual li acaben d'amputar dues cames, se li pot explicar que, perquè li reconguin la discapacitat, l'Administració necessita de l'ordre de vuit o nou mesos? Com se li pot explicar a una persona en aquestes circumstàncies que, fins que l'Administració –local en aquest cas– no tingui aquest certificat de la discapacitat, que és evident, no se li pot facilitar una tarja perquè el vehicle del familiar pugui estacionar davant de la porta de casa seva i facilitar la mobilitat d'aquesta persona cap als centres hospitalaris? No va a passejar; va als centres hospitalaris a fer-se les cures corresponents. N'és un altre exemple evident.

En matèria d'infància, no volia deixar passar l'oportunitat de dir amb veu alta i clara: síndic, no volem més casos Alba, no volem més casos Clàudia. La indignació que com a ciutadans, la indignació que com a pares, la indignació que sentim els ciutadans quan es produeixen casos com aquest, que veient de forma impotent que no hi ha una reacció clara i rotunda i contundent per part de l'Administració, no diré que responsable, però sí que tenia eines per evitar que succeïssin casos com aquests..., no respon. Permeti'm, síndic, que li agraeixi que en aquells moments, quan es produeix aquesta impotència, hàgim vist que el síndic sí que ha estat sensible a aquestes qüestions i el síndic sí que ha actuat per tal d'exigir a l'Administració que revisi els protocols i que faci tot allò que hagi de fer per evitar que casos com aquests es puguin tornar a reproduir.

La rèplica –de fet, no és rèplica, és reiterar allò que ja he repetit. No ens serveix el discurs d'«aquí els únics drets lingüístics que estan vulnerats són els dels catalanoparlants», no em serveix. No em serveix tampoc el d'«aquí els únics drets que estan vulnerats són els dels castellanoparlants». Es vulneren drets d'uns i dels altres. I hem de posar remei als uns i hem de posar remei als altres.

Jo he citat a on hi havien el major nombre de problemes; ho cita l'informe: Administració de justícia, en un sentit; ajuntaments i Departament d'Educació, en un altre sentit. I mereixen la nostra atenció tant uns casos com els altres casos, amb independència que siguin més o menys. El que està clar és que no són infinitament diferents; n'hi han en un sentit i en l'altre. I per més que en el conjunt de l'informe puguin acabar sent una estadística, un percentatge relativament petit, per la persona que ho pateix acostuma a ser el cent per cent de les ocasions, i, per tant, mereix la nostra atenció.

Finalment, una consideració. Estem absolutament d'acord amb allò que s'ha reiterat per part de diferents grups parlamentaris que hem d'aprofitar les noves tecnologies de la informació i de la comunicació per tal de millorar la relació de l'Administració amb els ciutadans; hem d'aprofundir en l'Administració electrònica.

Però permetin que els ho digui també: ho hem de fer no a partir de la digitalització dels processos actuals; ho hem de fer a partir del replantejament profund dels processos, perquè, si ho fem a partir dels processos actuals, continuarem reiterant els mateixos errors que estem cometent en aquest moment; això sí, de forma més ràpida i més àgil, de forma electrònica.

Per tant, la implantació de l'Administració electrònica només serà útil per millorar la relació de l'Administració amb els ciutadans si ho fem a partir d'un replantejament profund dels processos interns de l'Administració per donar servei als ciutadans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor síndic.

El president

Senyor Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Bé. Gràcies, senyor president. No m'estendré, però sí per fer una matisació a la intervenció que ha fet la senyora Pifarré, a tall d'informació. En el mateix informe del síndic es diu ben clar que el Govern de la Generalitat de Catalunya el 25 de juliol de 2005 va aprovar un informe sobre bon govern i transparència administrativa, vull, dir, en relació amb la referència que vostè ha fet que el Govern hauria de fer. Aquest Govern ha aprovat també un seguit de mesures per a la simplificació administrativa i els tràmits relatius a les activitats econòmiques, etcètera.

Era, simplement, per matisar aquest aspecte. Com també el 2004 va aprovar..., va tenir coneixement –no l'havíem d'aprovar, en vam tenir coneixement– d'un informe molt exhaustiu sobre el conjunt d'irregularitats i males pràctiques administratives que s'havien produït i que estaven viciant el funcionament de la Generalitat des de llavors. Seria bo que ara es revisi si tot allò que es va detectar s'ha pogut corregir o no. Però realment era un informe bastant gruixut.

I, per últim, només una referència, pel que deia el senyor Rodríguez i pel que ha dit el representant del Grup Mixt. Mirin, aquí la diferència és que no estem parlant dels drets lingüístics, en el cas de l'escola, estem parlant del model educatiu d'inclusió en aquest país. I, per tant, no es pot disfressar la qüestió d'atacar en profunditat, com es vol fer, un model d'èxit, d'integració social, cultural i d'immersió, amb el problema específic que et pots trobar quan t'adrees a un jutjat i et trobes que no t'atenen en la llengua pròpia del país o amb el fet, que no deixa de ser sorprenent i escandalós, que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya faci més del 90 per cent de les seves resolucions encara en llengua castellana i no en la llengua pròpia del país.

Però una cosa és un tema d'atenció, funcional i de persones adultes, i l'altra és model d'inclusió social que no es pot posar en dubte. I és aquest el que ha referit el síndic, que ha tingut un èxit social i una àmplia acceptació ciutadana, precisament per aquelles persones que s'han vist afavorides per aquest procés d'integració i d'inclusió.

Gràcies.

(El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.)

El president

Senyor Rodríguez, és que no estem en un debat...

El Sr. Rodríguez i Serra

No; simplement, per aclarir que quan m'he referit...

El president

Trenta segons –trenta segons.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. Simplement, per aclarir que quan m'he referit als problemes lingüístics en el Departament d'Educació no m'estava referint a problemes en el moment de

l'ensenyament, sinó que m'estava referint, simplement, a problemes que han tingut ciutadans que s'han adreçat al Departament d'Educació i que per tal que poguessin obtenir resposta en castellà hi ha hagut d'intervenir el síndic. No m'estava referint a l'educació.

El president

El senyor Robles em sembla que també volia intervenir...

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Me dirijo al señor Ribó. Mire, es preocupante que el *síndic de greuges* utilice citas de sentencias del Tribunal Constitucional cuando menos con ligereza e inexactas. Dejémoslo ahí.

La Sentencia 337 de 1994 precisamente consagra la conjunción lingüística, que consiste en que las dos lenguas pueden ser vehiculares, deben ser vehiculares en la escuela, y en la primera enseñanza, además, hay derecho a estudiar en lengua materna. Y eso, de forma inductiva, elimina por completo la posibilidad de la inmersión. Otra cosa es lo que se hace políticamente. Y es aquí donde está fallando la Administración –es aquí donde está fallando la Administración. Y es su responsabilidad hacer cumplir a la Administración lo que dictan las sentencias del Tribunal Constitucional.

También me recrimina que utilice el término «lengua española». La verdad es que no lo utilizo prácticamente nunca; pero, bueno, hoy lo he utilizado. ¡Mala suerte! El *síndic* me pega la bronca. Vale, acepto.

De todas maneras, ¿cree usted que este es el problema de este debate hoy aquí, el que yo pueda utilizar «lengua española» o no? Me parece que no es ese el debate. En todo caso, creo que no es un crimen hacerlo.

Hace énfasis también en convencernos de que no hay problemas sociales por cuestiones de lengua, ni tampoco se persigue a nadie por hablar castellano y cosas de esas. No es su función, *síndic*, hacer política ni enseñarnos a los demás lo que tenemos que pensar ideológicamente ni enseñarnos tampoco cómo funciona la sociedad, si bien o mal. Su responsabilidad, su tarea, su tarea como *síndic*, no como persona, su tarea como *síndic*, es hacer cumplir las leyes, hacer cumplir las leyes y las sentencias, señor Ribó. Y en este caso ni ha hecho cumplir las leyes ni ha hecho cumplir las sentencias.

Yo le he hecho mención a tres sentencias del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña que usted ha pasado por alto. Se lo recrimino yo a usted aquí también. Haga mención a esas y diga personalmente qué opina usted de que el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña haya ya –haya ya– sentenciado que los niños, los padres tienen derecho a que en la inscripción de principio de curso haya una casilla específica, de todas las lenguas, también la de español o castellano, donde los padres puedan poner, en esa casilla, en qué idioma quieren estudiar los hijos. Dígame usted, personalmente, si está de acuerdo con esa sentencia y si la piensa hacer cumplir.

Por otra parte, le diría al Grupo de Iniciativa que incluso –que incluso– para perseguir lo mejor del ciudadano,

para perseguir la libertad, como decía Stuart Mill, el Estado no puede obligar a la gente, no puede obligar al ciudadano en contra de su voluntad.

Gracias, señor presidente.

El president

Doncs, agrair al síndic de greuges... (*El síndic de greuges demana per parlar.*) Senyor Ribó, no està previst... En tot cas, si vostè vol intervenir... (*Pausa.*) Si ho considera indispensable, li dono la paraula. (*Pausa.*) Obre torn, senyor Ribó.

(*Pausa.*)

El síndic de greuges

Senyor president, moltes gràcies. El Tribunal Constitucional diu literalment en la seva sentència a què vostè ha alludit que els governs decidiran com facilitar el que està previst a la llei; enlloc sentència en contra del que està previst a la llei.

He demanat un torn, que fins i tot em diuen que no estava previst, precisament perquè aquest és un tema molt, molt important i sobre el qual, on avui no hi ha cap problema social, no podem fer enrenous. El Tribunal diu literalment que els governs prendran mesures de com fer complir la llei.

Segon. Hi ha un tema en els tribunals, ja en el Constitucional, i està pendent de sentència; no hi ha sentència definitiva. I saben totes les diputades i diputats que el que parla s'ha compromès, com es va comprometre des que té ús de raó, que es facin complir les sentències. No hi ha sentència.

Tercer. La Llei del síndic prohibeix explícitament al síndic entrar en matèries que estan sota procediment judicial, en fase de sentència.

I quart. L'Informe del Síndic de Greuges del 2007 té milers i milers de pàgines i d'elements, si s'agafa el CD amb totes les resolucions, i hi fem una proporció sobre les temàtiques que em permeten tornar a convidar a diputades i diputats que posem l'accent en com millorem el gruix dels drets i deures en aspectes importantíssims que poden haver estat lesionats.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, síndic. Doncs, bé... (*El Sr. Robles Almeida demana per parlar.*) Senyor Robles? (*Pausa.*) Té un minut.

El Sr. Robles Almeida

Me comprometo a traerle al *síndic* exactamente la Sentencia 337/1994..., donde expongo..., lo que expuse alguna vez..., allí de conjunción lingüística y que especifica concretamente lo que he dicho. Se lo haré pasar inmediatamente.

Gracias.

El president

Doncs, agrair al síndic de greuges, al seu equip, la seva participació en aquesta sessió plenària i tot el treball que han fet.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia i onze minuts.

SESSIÓ NÚM. 36.1

La sessió s'obre a dos quarts d'una del migdia i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, de Cultura i Mitjans de Comunicació, i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00032/08, 234-00033/08 i 234-00034/08). Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 251, 116).

2. Projecte de Llei del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya (tram. 200-00010/08). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 253, 3).

3. Proposició de Llei d'introducció de beneficis fiscals en l'impost sobre actes jurídics documentats per a la novació modificativa de préstecs hipotecaris (tram. 202-00023/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 139, 7).

4. Proposició de Llei d'actualització de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya per al 2008 (tram. 202-00034/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 229, 20).

5. Procediment per a elegir tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus (tram. 284-00019/08). Grups parlamentaris. Designació.

6. Interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria de dependència (tram. 300-00119/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre les mesures per a eradicar l'encefalopatia espongiforme bovina, evitar-ne la transmissió als humans i donar suport a les famílies dels possibles afectats per la malaltia (tram. 300-00121/08). Grup Mixt. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre la situació i l'evolució del mercat de treball (tram. 300-00122/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 300-00123/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre les finances de la Generalitat (tram. 300-00124/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'habitatge (tram. 302-00097/08). M. Àngeles Olano i García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00098/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria d'aigua (tram. 302-00099/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00032/08, 234-00033/08 i 234-00034/08)

El primer punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. La secretària primera dóna lectura del dictamen.

La secretària primera

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el dia 16 d'abril de 2008, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Primer. Una vegada examinades les noves dades declarades pel diputat Xavier Dilmé i Vert relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Xavier Dilmé i Vert.

»Segon. Una vegada examinades les dades declarades pels diputats Miquel Carrillo Giralt i Maria Àngels Cabasés Piqué relatives a la professió que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat dels diputats Miquel Carrillo Giralt i Maria Àngels Cabasés Piqué.

»Palau del Parlament, 16 d'abril del 2008.»

El president

Hi ha cap intervenció? (*Pausa.*) Doncs, si no hi ha cap intervenció, passem a la votació.

Els portaveus consideren que es pot aprovar per assentiment aquesta proposta? (*Pausa.*)

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat aquest dictamen.

Projecte de llei

del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya (tram. 200-00010/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Un segon, conseller.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, potser seria una presumpció excessiva dir que avui és un dia molt important per a la cultura catalana, però, en qualsevol cas, segur que és un dia molt important pel que fa a les polítiques culturals i el model de gestió de la cultura a Catalunya.

Voldria aprofitar aquest torn, necessàriament breu, per fer acte de reconeixement i d'agraïment a un conjunt de persones que han tingut un paper decisiu en el fet que avui es pugui plantejar a aprovació aquest projecte de llei.

En primer terme, voldria esmentar la iniciativa de la consellera Caterina Mieras, ajudada per l'esforç d'altres membres del Govern en la legislatura anterior, com el mateix senyor Josep Bargalló, a l'hora d'impulsar els treballs que permetessin arribar a disposar d'un consell de la cultura i les arts.

Voldria també destacar aquí, i retre-li homenatge per la feina que va fer, el senyor Josep Maria Bricall, l'autor de l'anomenat «informe Bricall», encara que hi ha molts altres informes Bricalls sobre altres matèries, perquè també en aquest cas va fer una aportació a partir de la qual es va poder començar a treballar en concret.

També el senyor Ferran Mascarell, conseller a continuació de la senyora Caterina Mieras, que va continuar amb la tasca a partir dels contactes amb tot el món de la cultura i que va deixar enllestit un projecte que va ser el que, en començar una nova legislatura, vam adoptar de manera immediata, per tal de sotmetre'l a la consideració d'aquesta cambra.

Voldria també destacar la feina de la Comissió de Política Cultural i, sobretot, dels membres de la ponència: en primer terme, la senyora Marina Llansana, que ha coordinat els treballs del grup; també dels senyors Francesc Boya i Josep Maria Balcells, de la senyora Camats i el senyor Pané, de la senyora Carme Vidal, de la senyora Carina Mejías i Rafael López i del senyor Antonio Robles. A tots ells, l'agraïment per la feina que s'ha fet, que permetrà avui, amb tota seguretat, aprovar la Llei de creació d'aquest Consell Nacional de la Cultura i les Arts.

Aquesta llei és rellevant, fonamentalment perquè suposa un pas definitiu a l'hora d'articular quina és la relació entre les tasques que competeixen al Govern en matèria de polítiques culturals i aquelles altres que el sistema cultural pot afrontar i ha d'afrontar per ell mateix.

El Govern té una gran responsabilitat cultural en matèria de preservació i de disponibilitat, cura del patrimoni, en tota la seva més àmplia accepció; la té també de cara a disposar les millors condicions del desplegament de l'activitat cultural, i també la té en matèria, sobretot, de garantir les millors condicions d'accés de la població a la cultura. Però no per això ha de definir les vies per les quals discorre la cultura; hi ha un espai que competeix a la llibertat de creació. I, si bé el Govern ha de determinar quines són en cada moment les quantitats de recursos que són socialment acceptables perquè vagin a parar als sectors de la cultura i de la creació cultural i artística, no cal que siguin els governs els qui determinin el destí final d'aquestes partides. I aquesta és una..., no és l'única, però és una funció principal, primordial, del Consell de la Cultura i les Arts.

Durant molts anys, a Catalunya hi ha hagut dues reivindicacions, i avui som en camí de satisfer-ne una. Hi ha una reivindicació fonamental que té a veure amb la disponibilitat de més recursos per a la cultura. La cultura forma part de les polítiques socials, és en el cor mateix de les polítiques socials, i ens calen més recursos. No pararem de reclamar-los, i la voluntat és que, en un escenari de finançament de la Generalitat millor, la cultura pugui disposar de més recursos.

Hi ha, però, una altra gran reivindicació, i és avançar en la democratització de la gestió de les polítiques públiques en matèria de cultura. I això és el que avui fem possible a través de l'aprovació d'aquesta llei.

Estem immersos en una veritable revolució cultural, som en plena revolució cultural. No s'hi és permanentment; hi ha etapes històriques en les quals el canvi s'accelera i canvien les condicions a partir de les quals la cultura es crea i es recrea, i es desplega l'activitat artística. En aquests moments ens estan canviant les plataformes d'accés i participació en la cultura, ens estan canviant els llenguatges, ens estan canviant els formats, està canviant la substància mateixa de la cultura. I, per tant, és molt important que en un moment com aquest, en què el país ha accedit a un estadi nou pel que fa a la seva complexitat i a la seva diversitat, es faci també un pas endavant per donar compte d'aquestes complexitat i diversitat, incorporant gent dels sectors de la creació artística, gent del món de la gestió cultural, en el cor mateix de la definició de les polítiques públiques en matèria d'art i cultura.

Això que fem, doncs, és molt rellevant. Som una cultura local rellevant, multicultural, però una cultura local amb prou personalitat rellevant en aquest oceà immens que és la globalització. I ens caldrà afrontar reptes nous i polítiques noves; si pot ser –i espero que pugui ser, necessitem que pugui ser–, amb molts més recursos. I haurem de trobar el procediment més democràtic possible per poder-los administrar i perquè arribin a aquells àmbits, a aquells espais, a aquelles persones, a aquelles creadores i creadors que puguin donar millor rendiment

a l'ús d'aquests recursos públics, en un ambient general de llibertat de creació.

Jo voldria, justament per això, per la importància que té la llei, i encara que em consta la voluntat dels grups de l'oposició inicial de no donar-hi suport, de fer una darrera reflexió. La llei fa possible en aquest àmbit aprofundir la qualitat democràtica, la llei ho fa possible, però no ho garanteix. La nostra actuació pràctica és la que haurà de garantir que serveixi, aquesta llei, a la qualitat democràtica. La forma com aplicarem aquesta llei és la que permetrà veure si això serveix o no a la qualitat democràtica. I és en raó d'això que jo els voldria convidar que considerin la importància estratègica de la llei; no tant un article o un altre, que això finalment és sempre perfectible i sempre millorable, sinó la importància, la contundència, el pes d'aquesta llei com un pas decisiu en el canvi d'orientació de les polítiques culturals a Catalunya. És això el que fa important aquesta llei. I tinguin en compte aquesta importància estratègica a l'hora de definir finalment quina serà la seva posició.

Per la resta, reitero el meu agraïment a les persones que han estat treballant en això, i sobretot, en darrer terme, a la plataforma que ha estat lluitant tot aquest temps perquè finalment s'arribés a aquest punt. Ells han estat treballant –molts són avui aquí, els agraeixo la seva presència– perquè en cap moment ningú no flaquegés i la llei finalment fos una realitat. Crec que l'aprovació d'aquesta llei és també un homenatge a la feina que han fet durant tot aquest temps.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Té la paraula seguidament, per presentar els treballs de la comissió, la il·lustre senyora Marina Llansana, que va ser designada relatora d'acord amb els articles 109.4 i 112.1 del Reglament de la cambra.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller Tresserras, deixin-me en primer lloc, com a relatora de la ponència, que doni la benvinguda als representants de la Plataforma de la Cultura per a un Consell de les Arts, aquesta entitat que ha aglutinat desenes de persones, centenars de professionals i d'entitats que han jugat un paper determinant en tot el procés de debat d'aquesta llei que avui sotmetem a consideració d'aquesta cambra. Benvinguts, doncs, al nostre Parlament.

Com ha fet el conseller, volem agrair també la feina feta pels exconsellers Caterina Mieras i Ferran Mascarell, que han estat els primers artífexs d'aquesta llei des del Govern, juntament amb l'aleshores conseller primer, Josep Bargalló.

Finalment, avui sotmetem a votació d'aquest Parlament una llei emblemàtica de l'àmbit cultural, una llei que és fruit d'una reivindicació històrica per part dels sectors culturals. A començaments dels anys vuitanta ja es demanava la constitució d'un consell de cultura que renovés, que perfeccionés allò que havia estat la història dels consells de cultura de la Generalitat de Catalunya.

Però no va ser fins l'any 2003 que el Govern de la Generalitat ho va incloure en el seu programa de Govern, i es van iniciar aleshores els treballs d'elaboració de la llei. I es va fer –i ho recordava el conseller Tresserras– a través de la persona de Josep Maria Bricall, el comissionat, que va fer una feina importantíssima, de moltes hores de reunions, de consultes amb sectors i amb professionals de la creació. El fruit d'aquelles consultes i d'aquell estudi comparatiu amb experiències internacionals va donar com a resultat els anomenats «informes Bricall», que han servit de base per a la elaboració de la Llei del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

A finals de la passada legislatura, l'any 2006, l'aleshores conseller Ferran Mascarell duia el projecte de llei a aquest Parlament, que no va poder iniciar els tràmits parlamentaris per dissolució de la cambra, per finiment de la legislatura, però que va ser exactament el mateix text, el mateix projecte de llei que el dia 20 de desembre del 2006 el conseller Tresserras portava a aquesta cambra, tot just iniciada la legislatura.

Des d'aquell moment, la llei ha anat avançant, la llei ha anat ampliant-se, s'ha anat modificant amb les aportacions dels diferents grups parlamentaris i dels compareixents que a la Comissió de Política Cultural hi van participar amb les seves propostes; unes propostes que han ajudat, sense cap mena de dubte, a enriquir i a millorar aquest text.

El Consell Nacional de la Cultura i de les Arts que aquesta llei proposa de crear ens permetrà disposar d'un organisme independent que decideixi les polítiques de suport a la creació artística, al marge de l'activitat del Govern, des de la proximitat als sectors de la creació i defugint les conjuntures polítiques. Amb la creació del consell, el nostre país farà un pas endavant fins a situar-se en matèria cultural molt més a prop dels països que han fet de la cultura un motor de les seves polítiques de benestar. Països com Finlàndia, que té un consell des de l'any 1967, ja asseguren, fent-ne valoració, que gràcies a tenir consell de les arts el seu país ha adquirit reputació com a nació que valora la seva cultura i el seu art. I en això coincideixen els seus veïns nòrdics. Aquesta llei ens permet seguir els passos de països com Dinamarca, Holanda, Irlanda, Anglaterra, els Estats Units o el Quebec, països on la inversió pública en cultura és molt més alta, on la cultura juga un paper central no només en la societat, sinó també en els governs.

I, malgrat que aquest consell, el nostre, en alguns aspectes vagi al model anglosaxó d'*arts council*, no és aliè a la nostra història ni tampoc a la nostra tradició. A Catalunya ja hi ha una llarga tradició de consells que incorporen professionals, representants de la societat civil, per poder tirar endavant aquestes tasques. Forma part, doncs, del nostre ADN i de la nostra manera col·lectiva de ser.

La llei que avui votem està formada per disset articles, una disposició addicional, una disposició transitòria i quatre disposicions finals. A l'articulat s'especifiquen quines són les funcions del consell, que es configura com un ens amb personalitat jurídica pròpia; es detallen la constitució dels òrgans de govern, les característiques

i el funcionament del plenari, la composició de la Comissió d'Ajuts i el règim econòmicofinançer.

Després del debat al si de la ponència, finalment es configura un plenari integrat per onze membres, onze homes i dones amb experiència i reconegut prestigi en l'àmbit cultural i artístic, que seran proposats pel president de la Generalitat, nomenats per aquest Parlament, i que durant cinc anys tindran una sèrie de funcions que la llei especifica, no només d'assessorament del Govern, sinó també d'organització de la política de suport a la creació artística. D'aquests onze membres, tres hi tindran dedicació exclusiva: la presidència i les dues vicepresidències.

D'entre les funcions del consell s'enumeren: l'elaboració de l'informe anual sobre l'estat de la cultura i de les arts del país, la d'afavorir el diàleg entre sectors culturals i l'Administració, d'informar el Govern sobre l'estat d'educació i la cultura, participar en el programa marc del Departament de Cultura, concedir els Premis Nacionals de Cultura, informar preceptivament sobre els avantprojectes de llei que incideixin en assumptes de política cultural o artística, o elaborar dictàmens en matèria de cultura.

La Comissió d'Ajuts serà l'òrgan col·legiat d'encarregat de decidir la concessió dels ajuts del consell, és a dir, de decidir la destinació del Fons de promoció i foment de la creació artística i cultural, i ho farà amb plena independència del Govern.

Els ajuts concrets a determinades persones o entitats es faran des d'ara a través d'un organisme expert, al marge de cap sospita de partidització, de clientelisme o de politització. S'evita, doncs, amb aquest text, amb aquesta llei un perill que va anar planant damunt del projecte des de l'inici del debat, el perill que es convertís en un simple consell assessor, en un simple òrgan consultiu només. Finalment, doncs, s'ha pogut evitar aquest perill.

Al projecte de llei inicial s'hi van presentar més de cent esmenes que han estat debatudes una per una al si de la ponència. D'aquest centenar d'esmenes, una desena han estat retirades, trenta-dues han estat incorporades, quaranta han estat transaccionades i en queden vint-i-tres de vives.

El nombre d'esmenes transaccionades incorporades, en total més de setanta, ja parla per si sol, ja evidencia que la llei s'ha modificat substancialment en el transcurs dels treballs de la ponència, amb canvis tan significatius i tan notables com el mateix nombre de membres que el configuren; inicialment era catorze, amb esmenes que demanaven que es reduís a set, i finalment hem arribat a un acord entre tots els representants de la ponència perquè el nombre fos d'onze. Modificacions com aquesta, o també d'altres igual de significatives, com la mateixa durada del mandat, que inicialment havia de ser de quatre anys i que finalment ha estat, per acord de tota la ponència i a proposta d'una esmena del Partit Popular de cinc anys, justament per no coincidir amb el calendari polític. I esmenes, també, tan significatives com la composició de la Comissió d'Ajuts, que finalment no incorpora cap representant del departament amb dret a vot, com sí que recollia el projecte original.

L'esperit del treball, l'esperit del clima de treball entre els companys diputats que han format la ponència ha estat, des de bon principi, molt positiu. Vull agrair com a relatora molt sincerament la predisposició permanent a l'acord que han mostrat tots i cada un d'ells, els que han format part de la ponència i els companys diputats que ens hi han ajudat des de fora. Jo també, igual com ha fet el conseller, vull enumerar-los: Carme Vidal, de Convergència i Unió; Francesc Boya, del Partit Socialista de Catalunya; Carina Mejías i Rafael López, del Partit Popular; Francesc Pané i Dolors Camats, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Antonio Robles, del Grup Mixt.

Ells van renunciar, tots ells, de bon principi a presentar esmenes a la totalitat, i han treballat per enriquir la llei en un ambient de consens que desitjaríem que avui es pogués traduir en aquesta cambra en forma d'unanimitat a l'hora de votar-la; no es pot entendre, havent vist el bon clima de treball a la ponència, que no hagi avui aquesta unanimitat que es podia preveure.

És de justícia reconèixer també la bona feina feta per la presidenta de la Comissió de Política Cultural, la diputada Maria Mercè Roca, que ha viscut molt de prop el procés d'elaboració d'aquesta llei, i que segur que avui li hauria agradat molt poder ser aquí —li desitgem que tingui una ràpida recuperació—, i també de reconèixer el bon saber fer del president de la comissió en funcions, el senyor Joan Morell.

En nom de tots els ponents, voldria donar les gràcies també a la lletrada senyora Esther Andreu, a la gestora senyora Carme Alonso i als assessors lingüístics senyor Jordi Parramon i senyora Margarida Sanjaume, que han atès amb diligència les nostres consultes i peticions.

I per últim també un agraïment a la conselleria de Cultura i Mitjans de Comunicació del Govern de la Generalitat, en la persona del conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, senyor Joan Manuel Tresserras, i dels seus col·laboradors, la senyora Berta Sureda, el senyor Aleix Villatoro i la senyora Judit Sans, que han facilitat i impulsat els treballs de la ponència.

A totes elles, a tots ells, moltíssimes gràcies.

Senyor president, senyores i senyors diputats...

El president

Iniciem el debat amb la defensa de les esmenes reservades i dels vots particulars. I en primer lloc, té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles, del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputadas y diputados y ciudadanos y ciudadanas presentes en el hemiciclo, lamento tener que votar en contra de la ley, porque, entre otras cosas, ya les decía al principio del trámite parlamentario del Proyecto de la cultura y de las artes, les decía que el mejor destino de la cultura es dejarla en paz y no enlazarla en leyes nacionales.

¡Ay, señor, sí! Estamos ante un proyecto de ley, por tanto, cuyo mejor destino hubiera sido no haber sido redactado. De su paso por la ponencia, los aspectos más

intervencionistas y simbólicos son los que han prevalecido, como la inclusión del término «nacional» en el título; entró como Proyecto de Llei de la cultura i de las arts y ha llegado como Llei nacional de la cultura i de les arts.

No necesitamos preservar ni crear identidades culturales; al contrario, nuestro deber como seres libres es librarnos de ellas. Crear es poder traicionar lo dado, lo impuesto; es transformar la herencia en vida propia, sin dejarse atrapar por una esencia nacional que nos convertiría a todos en replicantes de la manera de ver el mundo de un grupo social singular empeñado en que todos bailemos sardanas con las montañas de Montserrat al fondo del decorado (*xiulets en el sector del públic*), mientras ellos administran nuestras vidas y nuestros bienes envueltos en la *senyera*...

El president

Senyors diputats, senyores diputades...

El Sr. Robles Almeida

...en el mejor de los casos, y en el peor afeando...

El president

Senyor diputat..., senyor diputat, un segon si us plau.

El Sr. Robles Almeida

Dígame...

El president

Un segon. No, que no es poden fer expressions d'aprovació o de desaprovació des del públic. Per tant, els prego que mantinguin el silenci.

Senyor Robles, pot continuar.

El Sr. Robles Almeida

Puedo continuar. Gracias, señor presidente. Y en el peor de los, digo, afeando nuestras conductas cuando no cumplamos con algún deber patrio.

Volvemos a estar ante un proyecto de ley donde sus órganos de gobierno, y más concretamente el Plenario del Consejo Nacional de la Cultura y de las Artes, han vuelto a ser motivo de disputas por cuotas entre los diferentes partidos políticos.

Ya en la aprobación de la Ley de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals —el Grupo parlamentario de Ciudadanos, el único que denunció el pacto al que se había llegado fuera de la ponencia—, a la hora de marcar el mecanismo para designar sus órganos de gobierno, juraron en arameo que no era un mecanismo de cuotas de partido, y eso era precisamente, a la luz de lo que hemos visto a lo largo de estos últimos meses, lo único cierto: un simple y llano reparto de poder entre los partidos para controlar los medios de comunicación públicos; es decir, exactamente lo contrario de para lo que la ley se hizo. Entonces dejaron fuera del Consejo de Gobierno a Ciudadanos; ahora lo volverán a hacer. Y ahora, como entonces, han vuelto a repartir la designación de cargos

por cuotas de partido. Y no se crean que ha sido por falta de oposición a tal método, no; he insistido y he advertido explícitamente desde el primer día de la ponencia que no podríamos volver a repetir el bochornoso espectáculo de la designación del Consejo de Gobierno de la «corpo» por cuotas de partido, y todos a una aseguraron que el error de la «corpo» nunca se volvería a repetir.

Pues bien, se ha repetido. La ponencia proponía siete, número de miembros razonable para evitar la tentación del reparto por cuotas, pero las exigencias de CiU y los intereses del grupo parlamentario que apoya al Gobierno..., acabó aceptando los once miembros, por cuota.

Miren, el espectáculo de la «corpo» ha sido deplorable; que solo lo ha cortado la amenaza del *conseller* Joan Manuel Tresserras, cuando amenazó con tornar el toro a los toriles, o sea, retornar la ley al Parlamento. Ha hecho entrar en razón a los especialistas en reparto de cuotas. Pero la sensación de que todo está adobado y de que el mérito, la objetividad, la competencia, la preparación, la independencia o la profesionalidad no son los criterios imprescindibles para la elección ha sido tan evidente, que la ciudadanía y la profesión periodística han quedado más convencidos que nunca de que la clase política somos incapaces de obrar por imperativos de profesionalidad o bien común.

Sabedores de estas prácticas, Ciudadanos introdujo una enmienda claramente cínica para retratar la hipocresía del método. Si ha de haber cuotas de partido, no lo enmascaremos, hagámoslo con luz y taquígrafos, sin engañar al respetable. Y en la enmienda pidió la absurda cifra de veintitrés miembros, nombrados por el Parlamento mediante el sistema de listas abiertas. Ya lo había intentado en el Proyecto de ley de la «corpo», sin éxito. De esta manera los miembros del Plenario se elegirían proporcionalmente y matemáticamente por su fuerza en escaños. Al Grupo Mixto le correspondería uno; así seríamos todos iguales ante el reparto del pastel. Perdonen la ironía y el cinismo, pero es a lo único que nos han dejado aspirar.

En lo esencial, este proyecto ha empeorado en su paso por la ponencia. Me remito, por tanto, a lo dicho: estamos ante un proyecto de ley de despropósitos contra la cultura y las artes. El despropósito es exagerado, pero aún es peor la unanimidad para llevarlo adelante.

Es evidente que en esta cámara hay una sobrerrepresentación de una única y reduccionista visión identitaria de la cultura que hace pasar por normal lo que es un abuso contra el respeto a la diversidad y pluralidades culturales de Cataluña.

En la exposición de motivos, o sea en los juicios de intenciones de esta ley, es decir, en los objetivos finales para lo que la ley se hace, se dice: «Transcorreguts més de vint-i-cinc anys des de la recuperació de les llibertats democràtiques i de la restauració de les seves institucions nacionals...»

Vamos a ver, digámoslo claro: no, no ha habido en ningún caso restauración de ninguna institución nacional; solo nos hemos dotado a través de la Constitución española de unas instituciones autonómicas. (*Veus de fons.*) Señor Carod, claro que no ha sido ninguna institución na-

cional restaurada. Mientras no se demuestre lo contrario, somos una comunidad autónoma. Ya está bien de pensar y de querer actuar como estado, cuando somos, señor Carod, una digna y democrática comunidad autónoma. Esta continua voluntad de forzar los conceptos jurídicos para acabar instalándolos en el inconsciente colectivo y provocar desde ellos una constante frustración histórica en los ciudadanos de Cataluña nos parece muy poco democrática. Pero, bueno, es nuestra opinión.

Y siguen, ustedes, en el preámbulo: «La cultura» –dicen– «contribueix a crear l'imaginari col·lectiu que tenen els pobles i és un element bàsic d'identitat, d'exercici de la diversitat i de cohesió social. Per això, l'objecte del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya és la cultura catalana.»

O el párrafo no dice nada y es una redundancia tautológica, o, si lo dice, es pura exclusión. Nada objetaríamos si ese universal «cultura catalana» fuera un concepto extraído de la conjunción plural de sus ciudadanos. Pero, muy al contrario, sabemos que la cultura catalana es la reducción a una esencia nacional catalanista que excluye la rica pluralidad democrática de sus ciudadanos, a los intereses de un único modo de entender la cultura catalana. Pretender que la cohesión social consiste en amoldarse a esa cultura nacional catalanista es repetir con apariencia democrática el error españolista que no hace tanto tiempo redujo la pluralidad de España a la visión particular de una mente totalitaria incapaz de apreciar que su, repito, que su cultura española no era la cultura de todos los españoles.

Ilustres diputados y diputadas, el arte, la cultura es libre creación cuyos resultados a lo largo del tiempo nos conforman momentáneamente, no nos fijan como si fuéramos piedras; los humanos no tenemos raíces, sino pies, y ellos nos permiten movernos, cambiar. Quizás en este sentido nos sobran raíces y nos falten alas.

Desde esta perspectiva la cultura ni es el resultado parcial de un fotograma que la coyuntura política de una época impone para siempre, ni puede ser un instrumento de ingeniería social para fabricar una identidad al gusto de un grupo ideológico determinado. La cultura catalana somos todos: los que hablamos una lengua u otra, los que son aficionados al Barça, al Español o al Nàstic, los que bailan sardanas o levantan *castells*, los que viven la Feria de Abril con finos y sevillanas, vestidos de faralaes o con rastas, señor Carod, o los que pasan de todos ellos y acaban haciendo botellón en el campus universitario.

Y sigue, ingenuo, el proyecto de ley: «Alhora, en els àmbits en què la llengua dóna forma a l'expressió cultural, el consell tindrà especial cura envers la cultura que s'expressa en llengua catalana i vetllarà per unes relacions preferents amb els actors culturals de la resta de territoris de parla catalana.»

¿Será la ley entonces el instrumento para dar a unos y quitar a otros? O, por concretar, ¿quiere esto decir que los que no tengan la lengua catalana como forma de expresión usual o prefieran hacerlo preferentemente en castellano no podrán participar de la cultura catalana? Porque, si es así, la lengua se convierte en un instrumen-

to de exclusión. Bueno, de exclusión y de criterio para dar ayudas económicas y permisos culturales a los pancatalanistas de los Països Catalans a costa de los ciudadanos de Cataluña sin pedigrí patriótico.

Ya está bien; no se puede confundir la ideología de la cultura nacionalista con la cultura catalana –ella es cultura catalana, pero no la única–, ni hacer de la lengua del territorio un barómetro de lo que es o no cultura catalana, porque eso no es cultura, sino ideología excluyente y totalitaria.

Mi grupo, por el contrario, propone la substitución de ese párrafo cuarto por este otro, a través de la enmienda de modificación 97. Dice así: «La cultura contribueix a l'exercici de la diversitat i cohesió social. L'objecte del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya és la cultura com a expressió de la intel·ligència, sense cap discriminació per raó de llengua, origen, sexe o qualsevol altra condició. El consell vetllarà per una relació preferent entre tots els sectors culturals, sense cap mena de distinció, sigui per raons de procedència i amb caràcter universal, tenint en compte els principis de llibertat, igualtat i solidaritat entre tots els col·lectius socials i culturals.» Convendrán conmigo que en esta enmienda no se excluye a nadie; en el actual redactado, sí.

Esa tendencia, si me lo permiten, a la limpieza de sangre aparece de nuevo (*remor de veus*) a la hora de elegir a los futuros miembros del *consell*: «entre persones amb experiència i reconegut prestigi en l'àmbit cultural, tenint presents criteris generacionals, territorials i d'igualtat de gènere»; es decir, prestigio creativo, sí, pero condicionado a criterios como el territorio. ¿Quieren decir que si Woody Allen se instalase en Cataluña no lo ficharían para ese Consell de Cultura i de les Arts? ¿Acaso Picasso nació aquí? ¿Se dan cuenta de que están empobreciendo la cultura catalana, que acabaremos por no crear, porque el nacionalismo no admite mestizaje creativo ni el pensamiento ajeno? Ahora entiendo por qué la Feria de Abril no es cultura catalana, ni el flamenco, ni el cante jondo, ni las muñeiras (*remor de veus*), aunque en su autocomplaciente miopía nacional no se dan cuenta de que, cuando hayan pasado los suficientes años para poder perder el origen de donde nació esta cultura, habrá millones de catalanes que se sentirán orgullosos de sus seguidillas, como nos divierten ahora las habaneras o las rumbas, que no hace tanto tiempo no existían en nuestro territorio.

Entre las funciones del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya, que desarrolla el artículo cuarto, apartado b, contempla tareas tan peregrinas como «participar en l'elaboració del programa marc de cultura, per tal de definir les línies estratègiques i els objectius nacionals». Veamos, ¿en nombre de la construcción nacional restringirán, reservarán, dejarán solo al arte patriótico? ¿Ustedes quieren hacer una ley para promocionar el arte, o para convertirlo en un juguete al servicio de la construcción nacional? Vuelven ustedes a la carga en el apartado f, donde la creación de «nous organismes o equipaments culturals de caràcter nacional ha de ser objecte d'informe preceptiu»; o sea, otra manera de controlar y, por lo tanto, de cribar.

Lo dicho: lo mejor del destino de esta ley es no haberla redactado, porque la cultura y la creación son incompatibles con las consignas o las directrices gubernamentales. Soy consciente de que lo dicho en este momento por mí no es participado por la mayoría de esta cámara, por no decir por la totalidad; pero deben convenir conmigo que un país libre también tiene que contemplar en su cultura a grupos y a personas y a pensamientos como el mío.

Gracias.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, nosaltres no vindrem a parlar de nació ni de construcció nacional; parlem de cultura i de creació, que és el que en teoria amb aquesta llei hem d'assolir. I hem de dir..., primer, donar la benvinguda a la casa a tots i totes els membres de la Plataforma per a un Consell de les Arts. Heu estat pressionant durant massa temps –durant massa temps–, però al final tindrem una llei, segurament; quan s'aprovi amb els vots dels grups majoritaris, tindrem una llei.

Nosaltres no hi donarem suport. I no hi donarem suport perquè s'ha quedat curta, per nosaltres. I s'ha quedat curta perquè el nostre sistema –ja ho vam dir i ja ho vam fer arribar quan vam fer els primers debats–, per nosaltres, el nostre model era i és el model anglosaxó; un model anglosaxó on es despolititza al màxim la creació, es donen les eines als creadors perquè siguin ells, amb els criteris..., que no han de ser uns criteris polítics, dels moments polítics, siguin els que defineixin quin ha de ser el rumb cultural que ha de tenir un país, el rumb cultural que ha de tenir Catalunya; fora de clientelismes polítics i fora d'ideologies, per descomptat, perquè els moments polítics són massa curts i els moments culturals són, en aquest sentit, més llargs.

Hi han alguns elements fonamentals per nosaltres per no votar la llei. Primer, perquè pensem..., que no vol dir que no ens alegrem que s'hagi fet un pas; ens n'alegem, ja era hora. Però no podem votar la llei per coherència, primer, perquè pensem que no era un objectiu de primera magnitud de la conselleria, del conseller Tresserras. I, miri, conseller, vostè, quan va venir a principi de legislatura i ens va explicar quin era el seu programa, no ens va parlar del Consell de les Arts, del Consell de les Arts i la Cultura. Sí, li vam dir, els grups de l'oposició, li vam explicar: «Escolti, és que no ens ha explicat...», i ens diu: «No, és que hi havia massa cosa a dir.» Però massa cosa a dir... El primer, el més important, el que li demanava la societat civil, que hauria estat el primer projecte de llei, com era el Consell de les Arts, no hauria d'haver tingut més en la seva intervenció?

Un segon punt: que nosaltres creiem que, malgrat que s'ha fet algun pas, aquest consell no té una independència política, no la té. Només cal mirar, per exemple, el plenari: onze persones designades pel president de la Generalitat de Catalunya; que entra aquí al Parlament,

però que el Parlament només pot dir sí o no, és a dir, el Parlament referenda. Suposo que aquells que han estudiat dret saben que el rei referenda, no pot dir ni sí ni no: referenda o no referenda; no es pot variar. Per la qual cosa crec que hi ha hagut també, que hi ha en aquest sentit una minva democràtica del consell.

Compte, no volem que es repeteixi la «corpo», l'espectacle que es va fer a la «corpo». No era un pacte entre partits; era la voluntat de la societat civil, era la voluntat dels creadors de proposar noms al Parlament de Catalunya. Havia de sortir de la societat civil, no pas dels partits d'aquesta cambra. Però el que no es pot fer és criticar la politització i polititzar-ho per l'executiu. I tots aquells que també han fet dret ho deuen saber: treure-li funcions al legislatiu, treure-li funcions al Parlament significa minvar la qualitat democràtica d'una democràcia. El que no es pot dir és que, com no volem que es polititzi, que els partits no ho decideixin, que ho decideixi el Govern. A nosaltres no ens sembla que sigui aquest, el procés.

Per tant, pensem que el sistema actual és un sistema mancat de la mínima democràcia que és exigible. Però també, per exemple, en la decisió del director; també veiem una politització absoluta en la decisió del director. El director el nomena el president de la Generalitat a proposta –a proposta– del conseller o consellera de Cultura i amb el vistiplau del president, amb el vistiplau del president del consell, president nomenat directament pel president de la Generalitat. És a dir, és un nomenament polític. És a dir, al final no sabem si el president farà de comissari polític, si el director també farà de comissari polític dintre el consell, un consell que havia de tenir una estructura clara, una estructura clara de confiança cap a aquesta societat civil, de confiança cap als creadors. Això es pot comparar, i ens ho han dit. Per exemple, el secretari general del CAC –l'article 19.9– és nomenat pel Ple. Era la nostra proposta, que el director, que el president fos nomenat pel Ple, no fos nomenat pel president de la Generalitat.

Però, a més, de forma absolutament perplexa, veiem com d'una vicepresidència passem a dues vicepresidències. I passem a dues vicepresidències –i aquells que hem estat seguint el procés de la llei...– per pressió d'un grup del tripartit. Dos més un són tres. Nosaltres recelelem molt de les funcions del president i recelelem molt de les funcions del vicepresident, perquè pensem que té un component polític massa gran perquè hi hagi una autèntica llibertat.

I el que no volem és que ens passi com amb els experts, per exemple, del Pacte nacional per a l'educació, que tots eren experts que en la seva majoria no havien trepitjat una aula, però tots eren experts que estaven lligats de forma casual, tots ells estaven lligats a partits polítics determinats del tripartit; cadascú hi tenia la seva quota. No volem que ens torni a passar amb el Consell de les Arts.

Però és que..., un tercer punt: on són els recursos del Consell de les Arts? Primer, no sé si..., bé, vostès deuen saber que als mapes antics, quan una terra estava inexplorada, era com la terra incògnita, no?; hi posaven «terra incògnita», no se sap què hi ha. Doncs, la terra incògnita d'aquesta llei són els recursos amb què comptarà.

Primer, perquè la llei no té una memòria econòmica, no hi ha memòria econòmica de la llei, no hi ha cap memòria econòmica. Imagini's, per exemple, quan nosaltres vam presentar la Llei d'educació, alguns només deien: «És que no la podem votar a favor perquè no té memòria econòmica.» Doncs, aquesta llei ens la presenten sense memòria econòmica.

Però és que, a més, si veiem els pressupostos del 2008, els que van presentar en aquesta cambra, no surt la partida pressupostària del Consell de les Arts. Si vostès volien aprovar el Consell de les Arts –i parlo del Consell de les Arts, ja sé que es diu Consell de les Arts i de la Cultura; ens hauria agradat que s'hagués dit Consell de les Arts–, si vostè preveïen l'aprovació del Consell de les Arts abans de l'estiu, per què no van posar negre sobre blanc ja als pressupostos del 2008 una primera partida econòmica per al Consell de les Arts? No hi apareixia. I, és més, després de tants anys de planificació, el mínim que es podia haver demanat era que hi aparegués.

Però després també se'ns plantegen molts dubtes sobre la quantitat econòmica, els recursos, la voluntat de dotarlo de recursos. Miri, podem veure, per exemple, l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural. Vostès han congelat les partides dirigides a les subvencions per a la creació; congelades: de 13,1 milions –capítol quart, «Transferències»– han passat a 13,8 milions, i de representar un 4,75 per cent –4,75 per cent– del total del Departament de Cultura ha passat a un 4,31 per cent. És a dir, hem perdut recursos aquests anys.

Però no només hem perdut recursos, sinó que, a més, el que veiem amb preocupació és que, en l'espera de la llei, vostès han congelat literalment les partides plurianuals de seixanta-tres convenis, i han retornat de nou moltes entitats a la subvenció anual, aquella subvenció anual que fa poc el síndic, la Sindicatura de Comptes, ens deia que no estava molt clara, que no era molt transparent. I fixi's quina és la paradoxa: volent superar la situació actual de manca de transparència per a moltes de les subvencions que es donen des de la conselleria de Cultura, el que hem fet és retornar precisament a aquell moment, és a dir, retornar a la burocratització i obligar seixanta-tres entitats a passar de nou...

Però, a més, també parlaven de l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural, però és que també s'ha produït una retallada important en les seves atribucions. Veiem, per exemple, que s'havia produït un buidatge i que s'havia passat a l'ICIC alguna de les seves competències, competències importantíssimes; per exemple, vuitanta-quatre festivals de música, o els centres de creació municipal. Què és el que veiem? Se li treuen, per una banda, se li retallen els recursos; per una altra banda, se li retallen les competències... Què ens quedarà? Què ens quedarà per traspasar al Consell de les Arts? És a dir, ho buiden de contingut. Al final, el que haurà de fer el Consell de les Arts és gestionar la misèria, la misèria que vostès li deixin, tant econòmicament com en recursos.

Però és que, a més, tenim un consell buit de competències. Miri, si analitzem totes les competències, de les catorze competències que li atorga l'article 4 només una és executiva, i aquesta, i com ara veurem, també està retallada. Primer, els informes del consell no són vincu-

lants; que ens pot passar –abans ho hem vist, per exemple, en la intervenció del síndic– la síndrome del Síndic de Greuges, que sí, té molt prestigi, però que després l'Administració no li fot ni cas. Això sí, molt prestigi; quan ve, tothom estem..., però després l'Administració no li fot ni cas. Nosaltres hauríem volgut que hi hagués hagut quelcom més que informes no vinculants.

Però, per exemple, la projecció exterior, la taxa de projecció exterior del consell, ni hi apareix. Per nosaltres era un tema molt important, perquè hem vist els espectacles que s'han fet des de l'Institut Ramon Llull, i el que no pot ser és que el consell només tingui competències de portes cap endintre. I no té res a veure la internacionalització de la cultura catalana, dels creadors catalans, no té alguna cosa a veure amb el Consell de les Arts?, no hauria de tenir-hi alguna cosa a veure? Ni hi apareix. I era una reclamació important, però és que ni hi apareix. No podem caure un altre cop en els espectacles de Frankfurt o de la Biennal de Venècia, no hi podem caure, i per tant hem de donar més veu també als creadors.

I fins i tot, també, la mateixa capacitat de decisió sobre les ajudes està condicionada al contracte programa; un contracte programa que en l'article 13 de la llei no es diu com s'aprovarà. Diu: «Sí, s'aprovarà entre la conselleria i el Consell de les Arts», conselleria i consell, però no es diu de quina forma s'aprovarà. És a dir que vostès al final el que fan són unes atribucions delegades al Consell de les Arts.

I aquí jo em vull adreçar molt especialment a la plataforma impulsora. Jo sé que ells han mostrat esperances, han mostrat esperances que es deixa una porta oberta. Però mireu, nosaltres volem un comitè executiu i garantint per llei. No volem un comitè delegat, de forma graciosa, per la conselleria de Cultura. No ho volem. Perquè igual que es delega, es pot, l'any següent, depèn de les vicissituds polítiques, retornar la competència. Nosaltres volem que es garanteixi per llei.

D'això, sempre es pot posar l'exemple del constitucionalisme. Aquí, a Espanya, la primera constitució que va haver-hi, va ser la constitució atorgada, la carta atorgada, de 1808, que era una carta atorgada pel sobirà absolutista que el que deia era una delegació de drets, d'una sèrie de drets als ciutadans. Però tots sabem que la veritable constitució, és a dir, aquella que surt de baix cap amunt –aquesta era la idea del consell–, dels creadors, cap amunt, la primera constitució, va ser la de 1812. En aquest sentit, nosaltres estem, en el sentit del Consell de les Arts, en el 1808, encara. I a nosaltres ens preocupa que no s'hagi produït aquest democratització.

Per tant, aquest no és el consell per què s'ha lluitat. És un pas, n'estem convençuts, però no és el consell per què s'ha lluitat. I no podem acceptar-ho, després de quatre anys.

Primer, perquè la voluntat de les subvencions encara correspon a aquesta comissió d'ajuts; una comissió d'ajuts que quan es preguntava, en la reunió que vam tenir el 12 de juliol, als diferents consells europeus, deien: «És que una comissió d'ajuts trenca amb el principi de confiança de l'Administració cap al consell.» Segon,

no té informes vinculants. Tercer, el procés democràtic i participatiu no el veiem, no és transparent, des del moment que el tutela la presidència de la Generalitat. Tercer, el mateix nom, el nom del Consell de les Arts, que per nosaltres era fonamental. Quart, la projecció exterior del Consell de les Arts. Cinquena, la capacitat de decisió de les subvencions de forma universal, no lligada a un projecte, a un contracte programa. I sisena, el règim d'incompatibilitats: no podem fer un consell només, exclusivament, on puguin participar, en definitiva, els gestors; hem de fer un consell on pugui participar tota la creació.

I l'últim dels motius perquè votarem en contra: perquè aquest consell, malgrat el que ha dit la relatora, no té res a veure –res a veure– amb els consells de les arts d'arreu d'Europa, ni per la forma d'elecció, ni pel control polític. Amb aquest consell podrem difondre i educar en la creativitat, fomentar la participació en l'àmbit de la cultura, estimular l'economia creativa, incidir en el creixement creatiu de les comunitats, internacionalitzar la nostra creativitat, celebrar la diversitat a través de l'art...? Això són les atribucions del Consell de les Arts anglès, del 1946. No és possible que els anglesos l'any 1946 estiguin més avançats que els catalans l'any 2008, no pot ser.

Amb aquesta competència no podrem fer tot el que s'ha de fer. Però és que, a més, si comparem, només comparar –i per això li deia que és el gran forat negre–, les atribucions econòmiques, actualment, aquest any (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president–, Difusió Cultural té 14 milions d'euros per a la promoció; el Consell de les Arts del Quebec té 60,6 milions d'euros, o el d'Escòcia, per exemple, té 90,3 milions d'euros.

Per tant, és un consell que encara té un control polític; és un consell que no té res a veure amb els consells d'arreu d'Europa, amb els consells de les arts anglosaxons, i és un consell que no té garantida, almenys pel que ens han presentat, la seva viabilitat econòmica, i, per tant, la seva viabilitat com a recursos humans.

El president

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

Acabo, senyor president.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyor Carme Vidal, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president. Honorable conseller –el buscava–, senyores i senyors diputats, membres de la Plataforma per al Consell de les Arts –el nostre més sincer agraïment per acompanyar-nos fins al final d'aquest trajecte–, membres del Departament de Cultura; l'agraïment també a tota la resta de representants del sector que avui ens han volgut també acompanyar.

Ens hauria agradat de poder saludar el comissionat. La seva absència avui aquí ens ha sorprès, perquè quan el doctor Bricall va començar a dissenyar l'informe per a la creació del consell que avui sotmetem a votació, s'endevinava que hauria de significar un replantejament de les competències al Departament de Cultura; altrament no s'entendria que es creessin noves institucions amb les mateixes competències que les ja existents.

I aquesta, segurament, ha estat una de les moltes raons que han allargat tant aquest procés d'aquest projecte de llei, no només en aquesta legislatura sinó també en l'anterior, que és, de fet, quan ja fou presentat perquè seguís tramitació parlamentària, en un moment, però, en què la legislatura ja se sabia escolada.

Només encetar aquesta, de legislatura, el Govern presenta de nou el mateix projecte, i el nostre grup no hi presentem esmena a la totalitat perquè entenem que la cultura es mereix unanimitat, també quan es decideix de crear institucions que han de servir per millorar polítiques públiques geloses d'ambició i de suport a la creació en tots i cadascun dels seus llenguatges.

És cert, altrament, i l'exposició de motius del projecte de llei així ho assenyala, que l'existència de consells que incorporen professionals de la cultura en representació de la societat civil no és nova a Catalunya. La Junta de Museus o la Comissió de Patrimoni en són bons exemples, amb la particularitat que són institucions assessores i per tant sense la capacitat executiva que sí que es vol donar al Consell de la Cultura i de les Arts; un consell de les arts del qual es vol autoritat independent, amb persones altament especialitzades i d'expertesa reconeguda en el sector, per tal de donar suport a la creació artística i cultural, d'acord amb el Programa marc de Cultura.

Aquesta voluntat ens porta a analitzar com es distribueixen els recursos que canalitza el procés polític, i en el cas de cultura tenim el model del qual ens servim; és a dir, que l'assignació l'executa directament el Govern, el qual, transparent, actua a través de convocatòries públiques.

Aquest model pot topar amb dos problemes. Ja ho dèiem el dia del debat de totalitat: l'un podria ser la manca d'agilitat en la gestió; l'altre, del tot evitable, podria ser la politització, que podria anar des de la subordinació del funcionament a les discontinuïtats i a les incerteses generades pels cicles electorals fins al favoritisme en la distribució de recursos.

És per evitar aquests problemes que el Govern vol crear aquest consell amb capacitat per gestionar recursos públics amb autonomia del Govern, a l'estil, ja s'ha dit, dels *arts councils*: entitats despolititzades, amb cicles de nomenament descoordinats, que són portades per persones altament especialitzades i d'expertesa reconeguda en el sector, i, per tant, sovint per persones que ja han estat i que els coneixen, els sectors, i que poden assignar recursos no només de manera transparent sinó sobretot de manera objectiva, per raó dels seus mèrits i de la seva autoritat.

Les esmenes que des del nostre grup hem presentat a aquest projecte de llei han anat dirigides majoritàriament a garantir un consell executiu professional i independent.

Ara bé, és evident que els membres del consell els nomena un procés polític, raó per la qual no se n'elimina el risc de politització. Per això és que parlàvem d'autonomia respecte del Govern. Podria donar-se el cas, també, que els experts del sector n'acabessin essent representants, del sector, amb la qual cosa el procés de concessió d'ajuts podria estar dominat per una voluntat d'acontegar tothom, que no passaria res si tothom en fos mereixedor, però és innegable que l'avaluació haurà de ser per mèrit, no pas per necessitat.

Ni en l'exposició de motius ni en l'articulat no quedava ben definit si la competència del consell seria de cultura, en tota la seva disciplinarietat, o bé només tindria competència respecte a la creació. En aquest cas, el nom no fa la cosa, però la determina.

En aquest aspecte coincidim amb la Plataforma a mantenir l'exclusivitat de la creació i, per tant, parlàvem de Consell de les Arts, per bé que finalment les pròpies competències l'han acabat definint com Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, amb competències diverses de caràcter assessor, però amb una única competència de caràcter executiu, que és la de decidir els ajuts i les inversions a la creació. Per tant, el consell, a nivell de competència executiva, només atorgarà els ajuts a la creació que fins ara assumia l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural.

Quan des del nostre grup ens vam posicionar per tal que el projecte de llei pogués ser treballat en ponència, vam dir que apostaríem, amb les nostres esmenes, per crear un consell amb plena capacitat executiva i decisòria en les seves actuacions respecte del Govern, un consell al qual decidir el fes lliure en actuar. I ja que el Govern el creava per llei, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem treballat perquè per a la seva composició hi pogués participar tot l'arc parlamentari, per qualitat democràtica, conseller.

Però si bé és cert que en el procés de ponència hem aconseguit tots els grups d'acceptar unes esmenes i de transaccionar-ne d'altres, no ho és menys, de cert, que en altres posicionaments l'acord no ha estat possible en ponència, raó per la qual nosaltres hem reservat quatre esmenes sobre la composició del consell, que fan referència a la voluntat que sigui el Parlament, a través de tots els grups, qui elabori una llista proposta dels membres del consell i que sigui acceptada, aquesta proposta, en la seva totalitat, per una majoria de dos terços, amb el benentès que els sectors culturals puguin arribar a fer propostes per tal de ser tingudes en consideració.

Aquesta voluntat que tots els grups participessin del procés d'elaborar una llista proposta, el projecte de llei la reserva a la presidència de la Generalitat, que l'eleva al Parlament per tal de ser acceptada o rebutjada en la seva totalitat per majoria absoluta en primera votació o per majoria simple en una segona.

Per tant, aquí és on ens comencem a adonar que no hi ha, per part dels partits que donen suport al Govern, una voluntat de consens amb la resta de forces polítiques. Però és que si realment ens creiem la voluntat d'un consell amb el màxim de poder per al màxim d'àmbits, format per membres que no responguin a quotes polítiques

i amb dedicació completa, tal com defensava l'informe Bricall, haurien de ser els membres del Plenari, tal com defensem des de Convergència i Unió, els qui n'elegerien el president, d'aquest plenari, d'entre els seus membres, més que no pas el president de la Generalitat, tal com diu el text presentat. Perquè si de despolititzar és del que es tracta, per què no es fa confiança al Plenari, tal com s'esdevé amb la secretaria?

Passa semblantment amb la direcció del consell. El nostre grup, i aquí coincidim amb el Partit Popular, apostem perquè sigui el Plenari qui nomeni la persona responsable de la màxima gestió ordinària del consell. I aquí tampoc no hi hem trobat voluntat d'acord. També és el Govern, a proposta del Departament de Cultura, qui, segons el projecte de llei, nomena la persona titular de la direcció.

Pel que fa a les esmenes que es refereixen als òrgans del consell, mantenim el vot particular de l'article cinquè tal com apareix en el text del projecte de llei, perquè, francament, no entenem la necessitat de dues vicepresidències. Per què cal alterar la composició del Plenari, de presidència i vicepresidència, direcció, comissió d'ajuts..., d'un total, finalment, d'onze membres? No en farem una lectura estètica –no en farem una lectura estètica–, però si de desgovernamentalitzar és del que es tracta, d'aquests onze membres, només tres tindrien dedicació completa: una presidència, una vicepresidència i una altra vicepresidència; la resta de membres tindrien només dedicació a temps parcial.

I escoltin bé, senyores i senyors diputats, no és pas casual que aquest organigrama l'esmenin els partits que donen suport al Govern, no és pas casual. Que no hi havia per part del Govern una voluntat de despolititzar-lo, el consell, ho evidencia el fet que el projecte de llei entra a tràmit amb la Comissió d'Ajuts, que és l'òrgan col·legiat encarregat de decidir la concessió d'aquests ajuts, constituïda per la presidència, per dos vocals designats pel Plenari d'entre els seus membres i per tres –tres– representants del Departament de Cultura nomenats pel conseller.

Francament, si es volia fer el discurs d'un consell executiu professional i independent, l'article que regula la Comissió d'Ajuts ja no havia d'haver estat presentat amb els tres representants del departament amb vot i veu. Per això des del nostre grup, i des de la plataforma, vam aconseguir de canviar la voluntat del control polític de l'únic òrgan executiu del consell; una representació política que ara hi és amb un sol membre, amb veu però sense vot.

I si en tornem a fer lectura estètica, d'aquest representant del Departament de Cultura, aquest compartirà la Comissió d'Ajuts amb la presidència del consell i amb les dues vicepresidències. I és en aquest article on des de Convergència i Unió defensem la supressió del segon apartat, en el sentit que no fa falta que en l'articulat hi aparegui que les decisions de la Comissió d'Ajuts es fonamentaran en informes preceptius que elaborarà una comissió d'experts. Perquè si convenim que l'avaluació dels projectes ha de ser per mèrit i no pas per necessitat, per garantir-lo, aquest mèrit, les comissions d'avaluació han de prendre distància i comptar, òbviament, amb

participació externa. Però per rigor –per rigor–, no pas perquè ho regula una llei.

Tot i que és evident que, en tot el procés de ponència, amb la col·laboració inestimable de la Plataforma per al Consell de les Arts en nom del sector, no podem negar que hem millorat el projecte, des de Convergència i Unió qualifiquem aquest Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, tal com queda segons el dictamen, de poc gosat –de poc gosat. De catorze membres amb què es presenta el projecte vam passar a set, a dedicació completa, fins a arribar a onze, i finalment amb només tres de professionalitzats. Per què? Doncs, per raons de pressupost, perquè el capítol I no fos més quantios que el pressupost que ha de gestionar el consell, la qual cosa ens fa escèptics respecte d'un pressupost generós per al consell, sobretot quan aquests darrers anys el pressupost de cultura d'aquest Govern va disminuint exercici rere exercici, conseller, i vostè ho sap.

I aquest escepticisme respecte al pressupost del consell fa que no ens puguem estar de contrastar el Consell de les Arts amb el Consell de l'Audiovisual de Catalunya o amb la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, econòmicament molt ben dotats, i professionalitzats tots els seus membres. Per què no s'esdevé semblantment amb el Consell de les Arts? Aquest no és el consell executiu professional i independent al qual hauríem volgut arribar des de Convergència i Unió, perquè la nostra voluntat era la d'un consell arribat, és a dir, que ens arribés per consens.

Per això totes les nostres esmenes anaven dirigides a millorar una llei que ens hauria agradat que hagués estat votada per unanimitat, però no ens hi han volgut, no hi han volgut aquest plenari. Que Convergència i Unió volia votar-la, aquesta llei, n'és testimoni la nostra proposta d'ajornar-ne la votació per a un proper ple, tal com jo mateixa vaig demanar-li, honorable conseller, perquè no podran negar que aquesta llei neix contaminada per una altra; que ni els ponents de l'una ni de l'altra no som els mateixos, ni els articulats es diuen res entre ells. La corporació, en l'imaginari, ha planat sobre el Consell de les Arts.

Si es creen institucions noves amb criteris de professionalitat, independència, i amb capacitat executiva com el CAC o com la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, diríem que les lleis que les fan néixer han de ser amb criteris semblants, han de tenir el mateix esperit, en definitiva. I la del Consell de les Arts, aquest esperit, en detriment de les altres dues, no el té.

Per manca de competències, per poc gosada i perquè el Govern en vol tenir en exclusiva el control, d'aquest consell que hauria de ser decisiu per marcar pauta i per aconseguir de tenir reconeixement, no donarem suport a aquesta llei. Però com que la feina de ponència ens dóna crèdit de com hi apostàvem, pel Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, ens comprometem que en la propera majoria parlamentària, de Convergència i Unió, la primera actuació que farem en cultura serà que el Consell de les Arts reculli l'esperit del comissionat, que és el que la feia una llei ambiciosa i compartida.

No hem estat, doncs, capaços del consens; ens en dolem. Però em plau d'agrair molt sincerament la confiança dels ponents, el talent i la disponibilitat tothora de la relatora, l'assessorament de la lletrada (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president– i la col·laboració de la gestora, així com també l'agraïment a la Comissió de Política Cultural i el suport tècnic i jurídic del grup parlamentari. Tots plegats havíem treballat aquest projecte de llei amb la voluntat –creguin-me, senyores i senyors diputats– que fos aprovat per unanimitat. Se'l mereix la cultura, aquest consens, se'l mereixen els creadors i se'l mereixen tots els diferents llenguatges artístics. Però no haurà estat possible perquè no s'ha complert el pacte de col·laboració.

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, honorable conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar ara la seva posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, té la paraula, en nom del Grup Socialistes de Catalunya, el senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, miraré de ser el més breu possible, també, atesa l'hora que ens trobem. I en primer lloc he de dir que és per a mi una gran satisfacció arribar al dia d'avui i pujar a aquesta tribuna, en què potser podríem tenir la sensació que estem creuant la meta d'una llarga marató; una marató que comença en aquells somnis, com deia la relatora, el 1980, que l'any 1999 comencem a veure plasmats en alguns programes electorals i que, en fi, són, d'alguna manera, el desig de molta i molta gent que volia un nou horitzó per a la nostra cultura.

Certament, aquesta marató ha estat llarga per a un procés legislatiu, molt llarga i complexa. Res de tot aquest procés de gestació de la llei ha estat simple. Ara no recordaré exhaustivament la cronologia del procés, entre altres coses perquè ja s'ha fet i no vull avorrir-los. Tanmateix, deixin-me dir que, per la meua trajectòria com a diputat, no recordo cap llei que hagi tingut tants preàmbuls, tants processos negociadors, ni tanta participació.

Com vostès deuen recordar, la redacció del document de bases, com també s'ha dit, va ser encarregada pel president Maragall a un comissionat, el senyor Josep Maria Bricall, que va fer una ingent quantitat d'entrevistes i un procés de participació certament model·lic; un procés que va permetre al conjunt del sector, els destinataris reals d'aquest text legislatiu, participar en la confecció d'aquesta proposta. Per tant, voldria, en primer lloc, agrair al senyor Bricall, doncs, aquella feina feta en aquell moment tan important.

No oblidarem tampoc la tasca feta per la consellera Mieras, pel conseller Ferran Mascarell, els seus equips corresponents, en aquest també complex procés de negociació i pacte d'aquesta llei.

I, finalment, felicitar-lo també a vostè, conseller, i el seu equip, que culmina aquesta tasca feta des del departa-

ment, amb la intervenció de tres consellers i tota una colla important de col·laboradors, de persones que amb moltes diverses intensitats hi han participat.

Per tant, agraïments a tots vostès, i deixin-me també saludar i donar les gràcies a la plataforma, que ha estat realment un motor importantíssim per mantenir la dinàmica, l'exigència, però també el diàleg i la capacitat de discussió per arribar al dia d'avui.

Per tant, agraïments a tots vostès, i no voldria tampoc deixar de donar les gràcies a la resta de ponents que han participat en aquesta llei, especialment a la relatora, que ha fet un magnífic treball, i també, malgrat el que s'ha dit aquí, a tots els ponents que avui hi votaran en contra, els grups que hi votaran en contra, perquè crec que la suma del treball de ponència no té res a veure amb el que avui aquí s'ha dit. Ja s'ha explicat: de cent esmenes, setanta hi han estat incorporades. Per tant, jo crec que en aquest cas els discursos no estan en sintonia amb la realitat.

Agrair també a la lletrada i a la gestora la seva magnífica feina.

Efectivament, no sé si hi ha cap llei que sigui perfecta. Aquesta tampoc ho serà, perquè, en fi, els imponderables i els ponderables que acoten un procés legislatiu són molts, i especialment si el procés és complex i llarg, com ha estat aquest, no?, en l'intent de conciliar, doncs, les visions del sector, les del conjunt de la societat, les del Govern i, en definitiva, de tots els grups d'aquesta cambra, que són ben legítimes. Però, en definitiva, un procés que finalment ha acabat fent una síntesi, una síntesi ajustada i raonable del que pot ser una llei que ens doti d'un instrument per canviar profundament una manera de fer i mirar la cultura del nostre país.

Hem treballat per fer, senyores i senyors diputats, la millor llei, aquella que ens permeti complir amb els objectius que marca tan encertadament el preàmbul i que jo vull, en aquest moment, remarcar des d'aquesta tribuna, que és mantenir la política del foment i expansió de la cultura i de les arts al marge de les conjuntures polítiques concretes i accidentals, i que sigui el conjunt de la societat l'únic titular dels actius culturals del país. I crec que això la llei ho aconsegueix.

Aquesta és, per tant, una llei que ens permet iniciar una nova i diferent etapa de relació entre l'Administració i el món de la creació cultural, perquè –deixin-me recordar-ho– la política és també pragmatisme, és acord, és també discrepància, però és essencialment possibilisme i, per tant, donar oportunitats per avançar.

En aquesta llei, com sabem els ponents, hi ha hagut un grau d'acord molt important, ho he dit abans i ho repeteixo: setanta esmenes, de les cent presentades, hi han estat d'una manera o altra incorporades. Per tant, crec que la llei s'ha fet, efectivament, amb una posada de punts en comú, que han estat molts, i que jo crec que, com ja he dit també, fonamenta una nova visió de relació entre l'Administració i la cultura.

I aquesta nova visió, en què consisteix? Doncs, des de la meua perspectiva, en una acceptació i una conseqüent renúncia; és a dir, l'acceptació fonamental que la cultu-

ra és i es deu al poble i als qui en són protagonistes, els creadors, i, conseqüentment, una renúncia a l'intervencionisme i la utilització partidària de la cultura en favor d'una visió partidista, per fer-ne estrictament una utilització política –i deixin-m'ho dir també–, com hem viscut durant molts anys en aquest país.

Volíem una nova mirada sobre l'activitat cultural, a la imatge d'allò que passa als països anglosaxons, on aquest model de consell està llargament contrastat, i una mirada que no significa simplement una visió contemplativa, en absolut, sinó esdevenir una part activa en l'organització de la política de foment per a la creació.

Hem tingut també, en el transcurs del debat d'aquesta llei, un debat que ha sigut, efectivament, molt interessant, que ha afectat entre altres coses, doncs, una discussió sobre el nom... I jo voldria manifestar en aquest sentit, doncs, la nostra posició, que ha estat la de mantenir aquesta idea del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, especialment remarcant aquesta visió del conjunt de la cultura que el consell ha de donar, diguem-ne, al país. I per tant, en aquest sentit, tant pel que fa a l'àmbit de l'educació com a les professions relacionades, i com defineix l'article 3 de la llei, ens semblava que era important mantenir aquesta proposta de nom en els termes que s'han plantejat.

En fi, la llei, com vostès deuen haver observat també, determina la naturalesa jurídica, l'objecte de les funcions... I aquí destacaria també aquest informe anual de la cultura, que, hi insisteixo, és aquesta visió sobre el conjunt del funcionament del nostre univers cultural, que em sembla absolutament remarcable, no?

Els òrgans de govern: el plenari, la presidència, les dues vicepresidències, la direcció i la Comissió d'Ajuts, que, com saben els ponents, ha patit també substancials modificacions a partir de les esmenes aportades; i en la Comissió d'Ajuts, especialment, doncs, la funció del departament en aquest moment ha passat de ser una presència paritària –i ho dic per, d'alguna manera, també, sortir al pas d'algunes de les crítiques que s'han fet–, de tenir una presència pràcticament paritària a la Comissió d'Ajuts, a ser estrictament una presència simbòlica, no?

Els membres han sigut, efectivament, fruit d'un llarg debat. S'ha anat evolucionant en aquest sentit, escoltant també les propostes de la plataforma. No ha estat, en absolut, com aquí s'ha dit, fruit estrictament d'un interès de control polític, i els que han seguit la llei ho saben a bastament; per tant, no dedicaré massa esforç a desmentir-ho. En tot cas, aquests onze membres, avui..., que ha estat, jo crec, una concessió a aquelles esmenes presentades per aquests partits, i per tant amb la idea d'anar a la recerca d'un acord que tingués un equilibri, com succeeix també amb les tres persones que tindran, diguem-ne, dedicació total a aquest consell; una recerca entre l'equilibri de la representativitat, de la no-professionalitat d'aquest consell. I, per tant, jo crec que ha estat, finalment..., hem encertat una posició, que és una posició a mig camí entre tot el que s'ha plantejat avui aquí, no?

Per tant, jo diria que aquesta ha estat, efectivament, una llei que acabarà oferint i que oferirà –n'estic segur– solucions al conjunt de la societat des de la perspectiva d'aquesta nova mirada i dels reptes que s'han plantejat també en la intervenció del conseller i de les dificultats que tindrà en aquesta nova etapa i que té en aquest moment la nostra cultura. I, per tant, jo crec que les intervencions que avui hem tingut aquí per part dels grups de l'oposició, crec sincerament –ho dic sincerament– que no s'ajusten exactament al que han estat els treballs de la nostra ponència, al que hem volgut, diguem-ne, consensuar, al que ha estat possible consensuar, que en bona mesura, com estableixen les esmenes acceptades, doncs, ha confegit, ha donat com a resultat un text molt participat.

I, en definitiva, voldria per un moment referir-me a les intervencions dels grups que sembla que votaran en contra avui, aquí, d'aquesta llei. I, en fi, al senyor Robles dir-li que una vegada més vostè ha utilitzat aquesta llei per fer, diguem-ne, una estripada més i ha utilitzat la llei per fer passar el seu discurs polític, que és legítim, però, certament –deixi-m'ho dir en to absolutament col·loquial–, s'ha passat una mica de frenada. Perquè, efectivament, tots els horrors que ha plantejat en el text d'aquesta llei no hi són, vostè ho sap, i a més ho sap contrastadament, no?

Per tant... En fi, al senyor López –també n'hem discutit, i ho he explicat– li diria: escolti'm, vam acceptar una esmena del seu grup, amb la qual el canvi d'aquest consell no es produirà, diguem-ne, sincrònicament amb els mandats legislatius del Parlament, sinó que serà cada cinc anys, i per tant aquest és un mecanisme que garanteix també que, d'alguna manera... en fi, la possible intervenció política poc desitjada, doncs, sigui efectivament més complicada, no?

I per últim, doncs, senyora Carme Vidal, jo crec que donar al president de la Generalitat aquesta responsabilitat no desmereix la llei. El president és una persona que, pertanyi al partit que pertanyi, ha de tenir aquesta capacitat de fer síntesi del país, d'escoltar els sectors, d'escoltar els grups, i, per tant, en definitiva, fer una proposta i fer efectivament, com hem dit abans, que aquesta llei sigui possible, que no ens trobem amb un consell bloquejat per les intencionalitats partidistes.

I mirin, aquesta llei, insisteixo, potser no és la llei perfecta, és la llei possible, però és la llei que aquesta banda de l'hemicicle fa avui, ha portat avui a aquest Parlament, perquè durant molts anys aquest país no l'ha tingut.

I per últim, en fi, anunciar, senyor president, en conseqüència, el vot contrari del nostre grup a les esmenes presentades i als vots particulars del Grup Mixt, del Partit Popular, de Convergència i Unió, així com també del punt e –i els pregaria que en prenguessin nota–, del punt e de l'article 9 del dictamen, del qual demanaríem votació separada, perquè entenem que efectivament aquest punt és un punt que encotilla excessivament la possibilitat de participar en aquest consell dels creadors i de les persones que tenen, lògicament, una activitat artística. Per tant, des d'aquesta perspectiva, pensem que aquesta norma de funcionament hauria de ser, doncs en

definitiva, recollida al reglament i no pas en el redactat de la llei.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, manifestar la nostra satisfacció i el nostre desig perquè aquesta llei sigui no només l'esperança que fins avui han dipositat tantes i tantes persones que silenciosament han contribuït a fer de la cultura del nostre país una cultura admirada i respectada arreu, sinó que aquesta llei sigui avui l'instrument que vol el país per fer ara un salt qualitatiu que garanteixi un futur brillant als nostres creadors i que ens faci un país més eficient en la gestió d'un àmbit tan important per nosaltres, com és la cultura; un país, en definitiva, més lliure i, si podem, ja que la cultura i l'art són també un camí cap a la felicitat, una mica més feliços.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna ara per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

De fet, ho hem dit sempre, ho vam dir en el debat de l'esmena a la totalitat i ho diem avui: aquesta és una llei valenta; és valenta perquè per primera vegada es repensa el model de gestió cultural del nostre país i perquè s'entén que, si la cultura és un valor fonamental de qualsevol societat, ho és encara més en una societat, en un col·lectiu, en un poble que no disposa d'estat propi. Quan no hi ha les estructures pròpies d'un estat que puguin desplegar tot el seu potencial, tota la seva maquinària a favor de la cultura pròpia, s'han d'explorar totes les vies per crear i per enfortir els imaginaris col·lectius. I la creació del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts aconseguirà, fent una anàlisi global, poder reflexionar sobre el fet cultural, sobre la cultura com a element integrador, com a factor de presa de consciència i d'identitat, sobre la cultura com a element de cohesió social, i fer-ho amb una mirada políticament neutral i professionalment experta. Per això, aquesta llei que aprovem avui és una llei que transcendeix l'àmbit cultural, és una llei de país.

Ja s'han anat repassant les virtuts de la llei. Nosaltres n'esperem molt, d'aquest consell. N'esperem que ens permeti adaptar-nos com a país a una realitat canviant, a una realitat, a una cultura en constant evolució, un canvi en les formes de crear, de produir, de distribuir, de consumir la cultura, uns canvis als quals sovint l'Administració no es pot adaptar tan ràpidament.

N'esperem que ens apropi a les experiències internacionals reeixides, als models culturals d'arreu del món que aconsegueixen un increment del consum de cultura entre la seva població. Les darreres enquestes ens presentaven unes xifres en consum cultural entre els joves que eren desoladores, xifres autènticament desoladores, i encara més en el cas concret del consum de productes

culturals en llengua catalana. Esperem que aquest consell ens ajudi a reflexionar sobre les causes i especialment sobre les solucions d'aquesta situació.

N'esperem també que faci sorgir nous talents o, millor encara, que detecti els talents que ja hi ha, perquè, de talent, a casa nostra, de talent creador, n'hi ha i n'hi ha molt, i que els impulsi, que els promocióni, respectant la llibertat de creació, i que ens acosti a aquesta excel·lència de la qual parla sempre com un objectiu prioritari el conseller Tresserras.

I n'esperem que tingui la mirada llarga, que pugui pensar a llarg termini en les polítiques culturals, per a les properes dècades, sense estar sotmès a l'esclavatge dels calendaris dels mandats polítics.

És una bona llei. I així mateix ho reconeix el mateix sector, que l'ha fet seva després de molt treballar-hi. I lamentem profundament que avui no hi hagi consens polític. Ho lamentem, i ens genera a la vegada sorpresa i estupefacció. No s'adequa en absolut, ho deia el company diputat Boya, no s'adequa en absolut amb la bona predisposició que han mostrat els representants dels grups de l'oposició al si de la ponència, ni és coherent amb el fet que no hi presentessin cap esmena a la totalitat.

Com és, ens preguntem des del Grup d'Esquerra, que si aquesta llei desagrada tant als grups de l'oposició fins al punt de votar-hi en contra, com és que no hi van presentar cap esmena a la totalitat al ple del mes d'abril i com és que no han mantingut un paquet important d'esmenes vives per a aquest ple? Perquè és que de les esmenes que queden i que votarem avui no n'hi ha cap, absolutament cap, que faci referència a un aspecte troncal de la llei; no n'hi ha cap sobre les funcions, sobre les competències o sobre el model. Són totes esmenes parcials, esmenes que fins i tot en algun cas fan referència a aspectes anecdòtics de la llei, però en cap cas esmenes que justifiquin el vot en contra.

Després de sentir la representant de Convergència i Unió, la senyora Carme Vidal, encara queda més clar que el seu vot en contra avui és pur tacticisme. La senyora Vidal presentava com a principals esculls, d'una banda, el fet que no s'incorporin els dos terços en l'aprovació de la llei.

Doncs, d'entrada, li he de dir que és injust pel sector cultural i per la feina que han fet les persones i les entitats com la que avui ens acompanyen que vostès no reconeixin el pas endavant que suposa aquest consell per a l'ordenació de la política cultural del país i que s'oposin a fer un pas endavant per al sector només i únicament perquè consideren que el seu partit polític no hi tindrà prou marge d'influència en aquest consell. És injust.

I en segon lloc, li he de dir que els grups que donem suport al Govern sempre hem buscat el consens de tots els grups de la cambra, no només en aquesta llei, sinó en totes les lleis que hem elaborat. I el darrer exemple, i vostè l'ha citat, n'és la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, un exemple de fins a quin punt de bona fe els grups que donem suport al Govern vam incloure els dos terços en aquesta llei perquè la seva opinió en totes les decisions fos obligatòriament tinguda en compte.

Negre precedent –vostè mateixa ho deia–, perquè amb la corporació vostès han demostrat que els dos terços eren una manera, no de buscar el consens, sinó d'aplicar un dret a veto permanent, de posar pals a les rodes, de frenar acords i d'intentar bloquejar decisions.

Amb l'ús que han fet d'aquest requisit dels dos terços en el cas de la Llei de la corporació, no els pot estranyar, doncs, que no estiguem disposats a acceptar la seva esmena, perquè potser si l'acceptéssim, senyora Vidal, aquesta esmena dels dos terços, passarien mesos i mesos abans que es pogués constituir el consell. Nosaltres creiem sincerament que, si estem parlant d'un òrgan que busca la despolitització, vostès no haurien d'utilitzar un argument tan clarament partidista per oposar-se a aquesta llei.

Deia també que un dels motius que justifiquen el seu vot en contra és el fet que la llista, la proposta dels noms sigui elaborada pel president la Generalitat. En aquest cas, des d'Esquerra en fem una defensa absolutament convençuda, perquè el fet que sigui el president de la Generalitat qui, un cop escoltats els diferents grups parlamentaris i un cop escoltats els sectors implicats, faci una proposta tancada d'onze noms redueix de manera evident el risc de politització. Tots nosaltres sabem, i vostès també ho saben, que quan la proposta l'han de fer els grups parlamentaris els càlculs per llei d'Hondt de quants n'ha de proposar cadascú són inevitables. I l'única manera de defugir aquesta dinàmica i d'eliminar qualsevol temptació de fer quotes de partit és encarregant a una sola persona que ponderi, havent escoltat tothom, i que elabori una proposta de consens. Qui millor que aquesta persona sigui el president de la Generalitat?

Pel que fa a la intervenció del representant del Partit Popular, el senyor Rafael López..., deia vostè que un dels arguments que utilitzava és que aquest òrgan no és prou executiu. Doncs, escolti, la prova que és un òrgan executiu i no només consultiu és la mateixa existència de la Comissió d'Ajuts, d'aquesta comissió encarregada de decidir a quins creadors, a quines persones o a quins col·lectius es destinaran els fons públics. I perquè no quedés cap dubte de les plenes competències executives d'aquest òrgan en el tràmit de la ponència vam suprimir la presència dels representants del Govern fins a reduir-la a un sol representant a efectes de coordinació, amb veu però sense vot. Això sol ja posa de manifest el marge de maniobra executiu que té aquest consell.

Vostè, senyor López, ha fet una afirmació injusta i falsa quan ha dit que aquesta llei no era una prioritat del conseller, no era una prioritat del Govern. Escolti, els fets parlen per si sols: el Govern actual es va constituir a finals del mes de novembre del 2006 i el 20 de desembre aquesta llei arribava aquí al Parlament de la mà del conseller Tresserras. Per tant, és la prova més clara de la prioritització; no deixar passar ni tan sols un mes abans ja de poder portar la llei perquè s'iniciï com més aviat millor el tràmit parlamentari, això és prioritització.

I ha dit també vostè una altra falsedat demostrable, i m'agradaria fer-hi referència, que és el cas dels pressupostos. Ha dit vostè que no estava pressupostat, que no apareixia en els pressupostos cap partida per al Consell de les Arts. Jo he de dir que és fals; això existeix en els pressupostos,

està previst en el pressupost, concretament en el capítol 4 del pressupost del 2008, i vostè ho pot comprovar quan vulgui, pot veure quan vulgui aquest capítol 4. No ha de patir per res, senyor López, que la posada en marxa del consell no trobarà cap obstacle de tipus econòmic. Ho tenim garantit.

I per últim voldria fer referència a la intervenció del Grup Mixt. A mi em sembla que ha dit, ha fet una sèrie d'afirmacions que no val pas la pena que siguin replicades des d'aquesta tribuna. Però sí que m'agradaria fer-li una reflexió més genèrica. Vostès, els diputats del Grup Mixt, van arribar a aquesta cambra amb la promesa de deixar de banda els debats identitaris, i són sempre vostès els qui els propulsen. Mai en aquesta cambra s'havia parlat tant d'identitat, mai s'havia debatut tant entorn dels debats identitaris, com des que vostès són aquí, perquè ho converteixen sempre com el principal argument per oposar-se a qualsevol lloc, sempre; la identitat és l'únic argument que els permet justificar la seva feina d'oposició quan no tenen més arguments que aquest.

Vostès diuen, senyor Robles, que s'oposen a la llei perquè el consell es farà en base a quotes de partit, i justament són vostès els qui mantenen una esmena que avui votarem on es demana que el nombre de membres del consell no sigui d'onze, sinó de vint-i-tres, de vint-i-tres membres, senyor Robles. I ho disfressa vostè d'ironia, però no cola, si em permet l'expressió col·loquial: vint-i-tres ho proposen vostès, senyor Robles, perquè sap que per llei d'Hondt amb vint-i-tres a vostès els en tocaria proposar un. I ho ha acceptat, i ho ha admès, vostè, en aquesta tribuna; no ho disfressi ara d'ironia. Li asseguro, a més a més, que això no anirà així, que en el futur consell no hi haurà llei d'Hondt, no hi haurà cap quota de partit.

En definitiva, lamentem, doncs, que l'oposició no s'hagi sumat a aquest consens, tenint en compte que s'han modificat aspectes troncats com el nombre de membres que formen part del consell, la composició de la Comissió d'Ajuts o la durada del mandat. De les esmenes que s'havien presentat, insistim, i ho repetirem, més de setanta han estat incorporades, i per tant no s'entén en absolut la seva negativa.

En definitiva, i ja per acabar, dir que ens satisfà moltíssim que avui s'aprovi aquesta llei, que ens decep que no pugui ser per consens, que aquells que avui hi votin en contra encara tindran l'oportunitat de votar a favor de la proposta de membres que aviat haurem de sotmetre a consideració d'aquest Parlament. Esperem que el procés d'elaboració de la llista sigui ràpid, sigui de consens. Estem segurs que serà així i que en la seva composició final el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts sigui prou representatiu, des del punt de vista sectorial, amb persones vinculades al món de la cultura i de les arts, professionals d'àmbit diversos, amb experiència, i que també sigui representatiu des del punt de vista generacional, de gènere i territorial, entenent el territori no pas en els termes administratius, sinó en termes culturals, i per tant englobant tots els territoris de parla catalana, tots els territoris que creen, que produeixen, que distribueixen i que consumeixen cultura catalana, els Països Catalans.

Els asseguro que des del nostre grup parlamentari treballarem amb aquest desig de consens per evitar que hi hagi quotes partidistes en la composició final d'aquest òrgan i constatem que avui s'acaba una feina, que ha costat molt arribar fins aquí, però que en comença una altra tant o més apassionant, que és la posada en marxa del consell, que esperem que pugui ser ben aviat.

Les meves últimes paraules per als companys de la Plataforma: la perseverança sempre té la seva recompensa. Gràcies per la feina feta i enhorabona per aquest èxit seu, que és un èxit del Govern que l'ha impulsat, que és un èxit també d'aquesta cambra i per tant és un èxit de tot el país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, senyores i senyors diputats, diputades, honorable conseller, agents de la cultura que sou convidats –i nosaltres, agraïts que hàgiu estat durant aquesta llarga exposició en aquesta sala–, l'exposició de motius d'aquest projecte de llei que debatem avui afirma que la cultura és un dret de ciutadania i que, d'aquest dret, els poders públics n'han de garantir el gaudi universal. La cultura en les societats democràtiques i avançades se situa, per tant, a un igual nivell d'exigència que l'educació, la sanitat o el treball. La cultura és, doncs, fonament de llibertat i com a mínim l'adob necessari per al progrés intel·lectual dels pobles, també per al seu creixement social i econòmic. La cultura és indústria del cervell, cert, però també indústria de la tècnica i de l'economia.

El preàmbul recull allò que hem defensat amb plena voluntat: és cultura tota activitat que es manifesta en el camp de la ciència i de la tecnologia; ho és tot allò que esdevé creació sobre els patrons estètics, patrimonials de la comunitat. Diu el preàmbul que cultura són les humanitats, aquests sabers en transformació que expliquen l'ésser a través de la reflexió sobre d'ell i sobre el seu entorn.

Però el text expositiu encara diu més. Assegura que la cultura no és unívoca, sinó diversa, des de les ideologies que n'inspiren les produccions, des dels fonaments dels quals parteix la creació, d'acord amb els entorns geogràfics i històrics segons els quals s'interpreta una concepció de la vida i també se n'experimenten els propis canvis.

Per què un consell de la cultura i de les arts? Fins i tot les democràcies, com a obra humana que són, tenen severes temptacions de dirigisme cultural, de paternalisme polític en aquest àmbit sensible. A Catalunya, com a qualsevol altre indret del món, a les administracions públiques, als partits que les governen, els ha costat de superar una certa inclinació a orientar les expressions culturals; vull dir, a promoure'n especialment aquelles que eren més propícies als interessos ideològics o elec-

torals dels governs de torn. És tan temptador d'impulsar aquelles creacions que poden ésser més rendibles des del biaix polític o partidari! Hi ha una mena de justificació política segons la qual la cultura no viuria amb esplendor sense una necessària empara patrimonial política o partidista.

Però la cultura, per molt que correspongui a les administracions de fomentar la seva universalització, de vetllar pel seu accés universal, és obra de la gent, de la que cuina a les cases, de la que balla en una sala de ball, de la que duu flors en una romeria o de la que crema pólvora en una festa major, de la gent que escriu, de la que experimenta en un taller de pintura o de fotografia, o de qui compon o interpreta un pentagrama. La cultura plana sobre les pantalles de cinema, viu en les empreses editorials, en els gabinets de publicitat, bull en els restaurants d'un país, bull en la configuració arquitectònica de les nostres ciutats. Resulta que la cultura és cosa dels seus agents creadors, és assumpte de les indústries que la difonen i és cosa bàsicament de qui la consum. No neix pas en els despatxos de les administracions públiques, sinó en el pensament i en el cor dels seus actors, homes i dones. I es fa gran, la cultura, en la mesura del gaudi que n'assoleixen els pobles.

Des d'aquesta perspectiva, la participació dels agents culturals en la programació, en la difusió, en el foment, en la cerca de l'excel·lència cultural és un deure ètic que avui a nosaltres se'ns imposa feliçment com un repte polític. Diu el preàmbul d'aquest projecte de llei que cal fer possible l'escreix de la cultura al marge de les conjuntures polítiques. Això és escrit i és un precepte que el meu grup ha servat viu sempre.

El preàmbul diu que la societat ha de participar en les decisions que incideixen en la creació cultural i en les polítiques culturals que es promouen des dels poders públics. Si no fos d'aquesta manera, correríem el risc que determinats llenguatges innovadors o novençans no tinguessin prou oxigen per fer-se vius ni grans; riscaríem de menystenir a casa nostra, com ha passat, llastimosament, la diversitat de les expressions culturals, la seva complexitat enriquidora.

Per això, el meu grup ha fet bandera sempre de la necessitat de consensos entre els agents culturals i la política, perquè fos possible un disseny plural i a llarg termini, al marge de les conjuntures, sobre la creació i sobre els seus riscos –que, per cert, aquests, els riscos de la creació, en són el fonament.

A aquests reptes respon aquesta llei. Tota obra humana exigeix un instrument. En el nostre cas es tracta del Consell de la Cultura i de les Arts, una eina sobretot de participació dels i de les protagonistes culturals en el foment, la intensificació, l'impuls de les formes de la cultura nacional i dels seus actius personals i col·lectius.

Per fi els que representin els agents de la creació i de la cultura tenen el protagonisme que haurien d'haver tingut ja fa molts anys i que no han tingut fins ara. Un consell no és un instrument que supleixi les responsabilitats departamentals, és clar, però aquest Parlament li encomana un treball preciós, que és just i necessari que el faci ell, el consell, des de la seva independència

de quotes partidistes: l'escreix dels públics, l'escreix de les indústries, la penetració social dels llenguatges de la creació i de les formes en què es manifesta la cultura; li encomanem la responsabilitat de destriar equànimament i sàviament, tant com pugui, els fons públics amb què el Govern vol activar la innovació cultural, la promoció de creadors i creadores, la difusió de l'obra i l'escreix dels públics, en nom del poble de Catalunya.

Per això, el consell té un plenari del qual es garanteix la independència a través d'aquesta cambra; per això la llei entén que el Plenari ha de ser representatiu de la varietat creativa, de la procedència intel·lectual dels seus membres i que igualment ha de respondre a criteris de paritat de sexe en la seva composició d'onze persones amb un mandat màxim de cinc anys per a fer viable una sanitàosa renovació constant.

El consell que dissenyem avui duu dos complements preposicionals: «de la cultura» i «de les arts». El Parlament el vol així i així l'hem desitjat en el meu grup, amb dues orientacions en la seva singladura, no separades però necessàriament distintes: d'una banda, la reflexió i la proposta per al desplegament de la cultura com a conjunt de coneixements, i, de l'altra, el foment de les arts com a expressions concretes que són de les propostes artístiques en les diverses disciplines.

Vull expressar la convicció del meu grup parlamentari que amb aquesta llei donem satisfacció a la majoria d'anhels dels protagonistes de la creació a Catalunya, especialment a les persones que ja fa molt de temps que van teoritzar, com feiem nosaltres, la conveniència de la participació seva en la política cultural. Algunes d'elles són presents en aquesta sessió i no volem negligir-les; ben al contrari, el nostre reconeixement i la nostra gratitud per la seva intel·ligència, per la intel·ligència de la seva proposta, per la seva constància i pel seu seny també a l'hora de crear consensos.

El doctor Bricall i el seu equip, autors dels primers esborranys del Consell de la Cultura i de les Arts, van comprendre aquests extrems de la participació. Hem begut de les seves fonts, que, per cert, no van voler imitar experiències anglosaxones, sinó innovar-ne els postulats d'acord amb allò que som nosaltres en el nostre país.

Seria important que aquesta llei servís també com a recurs per als ajuntaments de Catalunya perquè en les administracions locals es constituïssin formes de participació per a la cultura.

Hauria estat un plaer, senyores i senyors diputats, poder comptar la unanimitat a les pantalles sobre aquest projecte; això no serà possible. Al començament he dit coses respecte de l'ús partidari de la cultura com a temptació, que ha estat massa certa en el nostre país, que potser ara valen per a una interpretació també de les discrepàncies.

En ponència hem provat d'establir acords sobre la base de renúncies mútues i de mutus reconeixements, com ho hem fet també amb els sectors culturals catalans –ells ho saben. A desgrat dels esforços d'uns i altres, i especialment dels grups de la majoria, permetin-me que ho digui, no hem assolit la unanimitat que percaçàvem.

No podem acceptar les esmenes que queden vives; formen part certament de criteris que no podem assumir perquè no compartim.

Tot amb tot, em plau de reconèixer la feina i la voluntat amb què especialment la diputada Carme Vidal, de Convergència i Unió, ha treballat els acords possibles i els que haurien pogut ésser possibles. La seva manera de fer ens ha ajudat molt en els treballs. És incomprensible que el seu grup no l'hagi ajudada a ella en la cerca de la unanimitat. (*Remor de veus.*)

Voldria igualment reconèixer la col·laboració del diputat Francesc Boya i els seus suggeriments, sempre entenmentats. També, la cooperació dels diputats senyor Antonio Robles i senyor López Rueda, a qui, per cert, li recomano molt, quasi li ho suplico de genolls, que vagi i expliqui això que ens explicava a nosaltres sobre la política cultural participativa, no partidària, no patrimonialista d'uns en contra dels altres, a la senyora Esperanza Aguirre, per posar un exemple.

No vull descurar tampoc el reconeixement de la feina feta per la lletrada, a qui aprecio molt, la senyora Esther Andreu; sense l'assistència de la senyora Andreu ens hauriem quedat moltes vegades orfes de brúixola.

La diputada Dolors Camats va transferir-me, senyores i senyors diputats, la responsabilitat de la ponència d'aquest projecte de llei a causa de la seva maternitat quan ella ja havia fet un llarg camí en l'avantprojecte. És necessari, doncs, i em plau, de dir-li gràcies i de saludar el seu treball impecable.

Per acabar, necessito que la senyora Marina Llansana sàpiga que li remerciem la seva disponibilitat amb el nostre grup; hem deixat impresos en aquesta llei bon munt de criteris propis, propis d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, gràcies a la seva capacitat de consens, però també, senyor conseller, a la capacitat de consens del Departament de Cultura, del qual hem tingut sempre el suport i la consciència de pacte.

Votarem, doncs, afirmativament a un text llargament esperat i feliçment avui presentat a la sobirania del poble. Sigui per a bé dels agents culturals del país i de la seva producció.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyora Vidal...

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, president...

El president

No, no. Dic, per què demana la paraula?

La Sra. Vidal i Huguet

Per al·lusions. Per dir-li només al diputat Francesc Pané...

El president

Un minut.

La Sra. Vidal i Huguet

...que cregui... Per dir-li només, president, al diputat Francesc Pané que el posicionament del grup respon evidentment als criteris que els he donat jo mateixa després d'haver participat a la ponència.

Moltes gràcies.

El president

Senyor López, per què demana la paraula? Intueixo que deu ser per al·lusions... (*Pausa.*) Té un minut.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. No, per dir-li al senyor Pané que no cal que ens ho demani a nosaltres; vostè mateix li ho podrà demanar al conseller de Cultura de la Comunitat de Madrid, i li ho podrà dir en català, perquè resulta que és el Santiago Fisas, que és català. Això sí que és una política d'obertura de mires i d'obertura més enllà del que tenim.

(*Forta remor de veus.*)

Gràcies.

(*Pausa llarga.*)

El president

Passem, doncs, a la votació.

I en primer lloc votarem les esmenes... (*Veus de fons.*) Doncs, posem a votació en primer lloc les esmenes reservades del Grup Mixt. A petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, votem en primer lloc l'esmena número 11.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 68 vots en contra.

Votem ara la resta d'esmenes reservades del Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 116 vots en contra i 13 abstencions.

Passem seguidament a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Fem una primera votació, demanada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Mixt, de l'esmena número 13 i del vot particular número 5.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 61 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la número 16.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 116 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 8, 12, 17 i 19, també a petició del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 116 vots en contra.

Finalment votem l'esmena número 3.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 13 vots a favor i 119 vots en contra.

Passem seguidament a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votarem en primer lloc les esmenes números 9 i 10.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor i 84 vots en contra.

Votem seguidament l'esmena número 14.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Votem la número 15.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 81 vots en contra i 3 abstencions.

I finalment votarem el vot particular número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara, seguidament, el text del dictamen del projecte de llei.

Votem en primer lloc la lletra e de l'apartat 3 de l'article 9, petició feta pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació d'aquesta lletra d'aquest apartat d'aquest article.

Aquesta lletra de l'apartat de l'article ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 71 vots en contra.

Votem seguidament la resta del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei del Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya ha estat aprovat per 68 vots a favor i 64 vots en contra.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a un quart de cinc. *(Aplaudiments.)*

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a un quart de cinc i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Reprenem la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les declaracions del conseller de Governació i Administracions Públiques amb relació a la futura llei de consultes populars (tram. 317-00149/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat, i la primera la formula, en nom del Grup parlamentari Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. La nostra pregunta avui va encaminada al president de la Generalitat perquè ens respongui quina és la posició del president davant de la proposta i les paraules del conseller de Governació respecte a la futura llei de referèndums de Catalunya.

I fem aquesta pregunta perquè les declaracions fetes avui mateix pel mateix conseller parlen d'impulsar una llei, eh?: «Fem una llei de referèndums que promourà del dret a decidir.» Llavors, com que el Govern en aquesta posició, com en moltes altres, no ha tingut mai una posició clara, ens agradaria que avui el president ens aclarís si aquesta llei que s'impulsarà és per al dret a decidir, si és una llei que està a les prioritats del Partit Socialista i del Govern de la Generalitat, o si el que ha dit el conseller està fora de lloc del que vol el president de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, no hi ha cap llei. Farem una llei, perquè ho diu l'Estatut i perquè és un compromís d'aquest Govern, i la farem d'acord amb el que preveu l'Estatut. Per tant, no hi ha cap llei.

A totes les consultes populars es prenen decisions; per tant, no són per conèixer exclusivament l'opinió del personal, sinó també perquè el personal pugui opinar, eh?, perquè els ciutadans puguin opinar, puguin deci-

dir. En el seu moment, vostè tindrà ocasió de participar d'aquesta llei. Serà una llei que arribarà no demà, no el mes que ve, encara, a aquesta cambra, i per tant vostè tindrà oportunitat de dir la seva en aquesta llei; una llei que en aquest moment –ho repeteixo– és un compromís del Govern –no del conseller: del Govern; ho diu l'Estatut, el nostre Estatut– i en el seu moment arribarà a aquesta cambra, i vostè podrà opinar.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, gràcies, senyor president. Al marge del personal i la fàbrica o els ciutadans i el Govern –que crec que s'ha de parlar de les coses pel seu nom, dels «ciutadans», no del «personal»–, dit això, li he de dir que vostès porten un compromís de govern en aquests termes, però no m'ha respost a la pregunta, com és ja una tradició en aquesta sessió de control.

Doncs, com que no respon, dono per fet que vostè està d'acord amb aquest titular que diu el conseller, que és el conseller que diu: «Fem una llei» –ho diu el conseller– «de referèndums que promourà el dret a decidir.»

Per tant, entenc que la llei i el conseller que la impulsa..., evidentment, ningú ens traurà el dret, a l'oposició, de fer esmenes a aquesta llei –faltaria més–, però entenc que la que impulsa el Govern va amb aquesta finalitat.

Clar, això, si ho fem coincidir amb les paraules del conseller de la Vicepresidència aquests dies, on diu que fins i tot no caldria un referèndum, sinó que amb una declaració unilateral d'aquest Parlament es podria declarar la independència de Catalunya, i que són companys de govern del senyor Montilla, del senyor president, doncs, home, la veritat, vostè, si ens vol fer veure que es decidirà per consulta popular si fem un pont o una carretera, està bé, però pensar que els seus consellers diuen que és per al dret a decidir i que marquen una data concreta d'independència, pensar que faran referèndums per veure si fem carreteres o consultes populars d'altres tipus, no ens ho creiem.

Sincerament, creiem que aquí hi ha una llei, darrere, que vostè és còmplice necessari d'aquesta llei. Vostè, senyor Montilla, en termes jurídics, és còmplice necessari perquè tiri endavant una llei que permeti un referèndum d'autodeterminació a Catalunya, i vostè té sobre la seva taula aquesta proposta. Vostè serà, com a president de la Generalitat, qui impulsarà o no impulsarà aquesta llei i aquest contingut. Per tant, és vostè, com a president de la Generalitat, qui té la responsabilitat de dir-nos per què vol aquesta llei.

Ja li dic que, evidentment, les esmenes dels grups de l'oposició seran les que siguin, però ja li dic que nosaltres contolem de ben a prop que el seu Govern, el Govern encapçalat per un membre del Partit Socialista, vagi precisament a demanar una llei que demani el dret de l'autodeterminació.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, senyor diputat, ni el conseller ni jo som responsables dels titulars dels diaris. Són responsabilitat dels editors o dels periodistes, no de les persones, diguem-ne, en aquest cas, a les quals vostè l'atribueix.

Ho repeteixo: no hi ha cap llei, no hi ha cap llei en aquest moment. Quan hi hagi un projecte de llei aprovat pel Govern, vostè podrà opinar sobre totes aquestes coses sobre les quals ara fa tots aquests comentaris.

Vostè ho fa sobre una llei que no existeix, que no està..., en aquest moment no hi ha un text articulat, ni un avantprojecte. I, per tant, tindrà vostè l'ocasió d'opinar, amb el benentès que la llei s'atendrà al que diu l'Estatut d'autonomia –perquè és un mandat, fer aquesta llei–, i també al que diu la Constitució, com no pot ser d'una altra manera.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació econòmica i sobre les mesures econòmiques previstes pel Govern (tram. 317-00152/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles. (*Remor de veus.*) Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. President Montilla, preguntem sobre economia. Deia el Govern, a l'abril, que Catalunya experimenta una clara desacceleració, i els sindicats, el Primer de Maig, que la crisi no l'han de pagar els treballadors; una crisi actual que té una cara interna i una d'externa relacionades. No és només per la conjuntura internacional, la irresponsabilitat d'entitats financeres, el preu del petroli i les matèries primeres; és també per l'esgotament d'un model econòmic i energètic basat també en sistemes laborals i socials fràgils i injustos. Després del somni neoliberal i d'especular, afloren els problemes.

Estem en un crisi del capitalisme global que afecta Catalunya i la seva gent. L'Estat espanyol, abans del canvi de cicle, ja tenia una economia desequilibrada: creixement i beneficis, però amb un injust repartiment de la riquesa, treball precari, baixos salaris i pensions, i un estat del benestar dèbil i un model fiscal injust. El creixement de l'atur, dels preus i de les hipoteques, l'endeutament familiar i els percentatges de pobresa contrasten amb els beneficis financers i empresarials en l'etapa expansiva, i fins i tot contrasten ara amb els guanys dels sis

grans de la banca o amb insultants sous milionaris per a Zaplana o Taguas.

Després d'anys d'especulació i d'enriquiment, empresaris i economistes del pessebre, que creuen en la reducció de les polítiques públiques, ara reclamen inversions als governs –benvinguts a Keynes–, però també més flexibilitat laboral, més moderació salarial, més rebaixes fiscals i més reducció de serveis públics. Aquesta és la recepta dels poderosos que nosaltres no compartim.

Per nosaltres, cal un canvi de política econòmica, laboral, industrial, energètica i fiscal, per aconseguir una economia al servei de les persones i del territori. President Montilla, la dinamització econòmica, les millores al servei de les persones, les millores laborals i el suport als sectors afectats necessiten també un pressupost de 2009 encara més social en les seves prioritats, i també un nou finançament, que no s'ha de veure limitat per les lleugeres públiques sobre la manca de liquiditat del ministre Solbes ni condicionat per les baronies espanyoles.

És per això que volem saber quina valoració fa sobre la situació econòmica i les mesures que té previst impulsar el Govern.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, parla vostè de molts temes interessants, però voldria centrar-me, no?, ara, de forma molt sintètica per raons de temps, en les mesures de la política d'ocupació. Després, parlaré d'altres aspectes que vostè ha assenyalat en la seva intervenció, no?

El Govern de la Generalitat destinarà, aproximadament, uns 170 milions d'euros només aquest any, l'any 2008, a les mesures destinades a l'ocupació: 100 milions d'euros en ajuts a les entitats locals per a projectes i accions per l'ocupació, per exemple, davant d'aquesta situació de desacceleració de l'economia i d'increment de l'atur a què vostè fa referència; 53 milions d'euros per formar persones aturades, per cobrir les necessitats en activitats emergents; 8 milions d'euros per a la creació i dimensionament de les cooperatives catalanes; 1,6 milions d'euros per al foment de la igualtat d'oportunitats, o 5 milions per a la formació ocupacional.

I, per una altra banda, parlava vostè de la necessitat d'una clara aposta, no?, una clara aposta social, i crec que aquest Govern ha demostrat pressupost darrere pressupost que la té, que fa aquesta aposta social. I puc dir aquí una cosa: tot i la conjuntura econòmica desfavorable, la continuarà tenint aquest Govern, aquesta aposta; la continuarà tenint en l'elaboració dels propers pressupostos també, no?, no ho dubti.

I també és cert, com vostè deia, que per afrontar amb garanties aquests reptes necessitem un nou finançament. Jo crec que també..., ja sap vostè que estem treballant perquè en aquest terreny es compleixi l'Estatut, el nostre Estatut, en els termes i en el temps que aquest estableix. I no dubti que serem exigents també en la negociació,

perquè és el que necessita..., no es tracta exclusivament de complir el que diu l'Estatut, és una necessitat que té el nostre país.

Per tant, senyor diputat, i acabo, no dubti que aquest Govern és conscient dels problemes econòmics que estem patint, i, com vostè deia, amb especials conseqüències per a aquelles persones i sectors més fràgils de la nostra societat. Però vull llançar també un missatge de tranquil·litat, perquè estem preparats, crec, per afrontar aquesta situació, que no serà fàcil, i no deixarem sols ni els treballadors ni les empreses del país davant d'aquesta situació. Estem en disposició, crec, de sortir endavant i ho farem treballant plegats, no ho dubti.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat la seva actitud respecte al fet que alguns dels partits que donen suport al Govern facin d'oposició (tram. 317-00150/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, quina opinió li mereix el fet que els seus socis de govern es dediquin a fer d'oposició del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Els partits que donen suport al Govern de Catalunya donen suport al Govern de Catalunya i no fan d'oposició; aquesta funció la deixem per a vostès.

El president

El senyor Sirera pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Jo li agraeixo, senyor president de la Generalitat, que ens deixi aquesta funció constitucional, però és que els seus socis de govern, alguns dels seus socis de govern es dediquen a oposar-se públicament a les iniciatives del Govern de la Generalitat. Ho hem vist amb el transvasament de l'Ebre, on Esquerra Republicana i també, per cert, Convergència i Unió, o alguns de Convergència i Unió, o alguns sectors de Convergència i Unió, s'han abstingut en el Congrés amb relació a una proposta que anava molt bé a Barcelona i a la seva àrea metropolitana.

Hem vist com en el tema del finançament sembla que Esquerra Republicana no està d'acord amb les propos-

tes que fa el senyor Castells; sembla que alguns dels seus companys del Partit Socialista Obrer Espanyol tampoc estan d'acord amb la proposta que està treballant el senyor Castells.

Hem vist que vostè diu que la Llei de consultes que proposa el senyor Ausàs no existeix, però hem vist a la consellera de Treball dir al senyor Ausàs que aquesta llei no ha de ser com el senyor Ausàs l'està consultant.

I avui també hem vist com el seu conseller de la vicepresidència, el senyor Carod-Rovira, es dedica a treballar per aconseguir un referèndum d'independència o bé una declaració institucional del Parlament de Catalunya amb relació a la necessitat que Catalunya sigui independent. Hem vist que avui ha presentat aquest llibre, aquell full de ruta que és 2014. I la veritat és que jo lamento molt, no?, que un conseller, en aquest cas el conseller de la Vicepresidència, no tingui temps per venir a votar una llei important com és la del Consell de la Cultura i de les Arts per presentar un llibre que el que pretén és que Catalunya sigui independent de la resta de l'Estat.

I, per tant, senyor president de la Generalitat, li ho dic obertament i li ho reconec, jo sé que vostè està treballant per aconseguir o per tractar de resoldre els problemes dels catalans. Ho hem vist amb el tema de l'aigua. Estem veient com vostè té voluntat, hi posa bona voluntat. Però, escolti, és que no l'acompanyen els seus socis de govern: s'estan manifestant, estan fent d'oposició del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya.

I la pregunta que jo li faig, senyor president, és si vostè pensa continuar com fins ara, no dient res, no fent res, mirant cap a un altre costat mentre els seus socis desgasten el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Jo li demano, senyor Montilla, que faci una acte de seriositat, que governi en solitari, que aparti del Govern aquells que posen pals a les rodes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

...del desenvolupament social i econòmic de Catalunya.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo li agraeixo tot aquest conjunt de problemes a què –segons vostè– ha fet referència, no? Miri, la cohesió d'un govern sap on es demostra, entre altres coses? Aquí, si té majoria aquí al Parlament.

I aquí, respecte als temes que vostè ha citat, alguns d'ells, que han estat objecte de discussió i de votació, la majoria parlamentària del Govern ha quedat de manifest. També qui està a l'oposició.

Jo avui no li diré que retiri el recurs de l'Estatut d'autonomia..., o sí, també ho diré. (*Rialles.*) Però, miri, ja que vostè parlava d'aigua –ja que vostè parlava d'aigua–, li diré també, sigui vostè coherent, siguin vostès coherents: votant una cosa a Madrid i portant des de València un recurs al Tribunal Constitucional contra el decret que vostès han aprovat a Madrid. Aquest és també un símptoma de coherència, eh?, en aquest cas del Partit Popular.

De totes maneres, jo realment li agraeixo tot aquest detall que vostè ha fet de suposats problemes, de desavinences. Primera notícia que Esquerra Republicana estigui qüestionant la proposta del senyor Castells, diguem, que serà la del Govern. Perquè aquí no hi ha propostes del senyor Castells, les propostes són del Govern, tant si són del senyor Castells parlant de finançament com si són de qualsevol altre conseller. No hi ha una llei de consultes populars del conseller Ausàs, eh?; serà una llei del Govern, que proposarà el Govern, que aprovarà el Govern i que proposarà a aquesta cambra.

Per tant, jo ja sé que vostè té també uns quants problemes, i per això té més mèrit que vostè es preocupi també d'aquests problemes que atribueix al Govern i que el Govern no té, afortunadament no té, eh? (*Remor de veus.*) El país té altres problemes i altres formacions polítiques, per cert, tenen molts més problemes dels que atribueixen al Govern, entre altres coses; no cal anar molt lluny.

Ho repeteixo, el Govern respecte al tema de l'aigua i a molts dels temes que vostè ha citat està cohesionat, i la prova es demostra aquí al Parlament de Catalunya, entre altres coses, al Consell de Govern i al Parlament de Catalunya: més cohesió i més coherència de la que vostès han demostrat en el tema de l'aigua i en molts altres.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la futura llei d'educació i sobre les mesures del Govern per a millorar les condicions de treball dels mestres (tram. 317-00151/08)

...té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president, hem estat parlant durant aquestes darreres sessions de com paliar la situació de sequera; estem parlant i parlarem, i espero, doncs, que poc temps, perquè s'hagi solucionat, de com tindrem un model de finançament que ens ajudi a apaivagar el dèficit fiscal. Però li vull parlar d'educació.

Aquesta és una aposta que és a llarg termini, que té resultats a mitjà i a llarg termini, però que és vital per al nostre país. Sabem que el nostre país no té grans recur-

sos naturals; té la seva gent i el talent de la seva gent. I, per tant, necessitem no només una bona llei d'educació, sinó que, deixi'm tornar enrere, necessitem un bon finançament per a una llei d'educació.

El Departament d'Educació ha fet la feina, treballa, està articulant la llei. Nosaltres com a grup parlamentari, com a Esquerra, hi hem col·laborat. I s'ha avançat a situar el que és el Pacte nacional per a l'educació com a element central, com a element tonal, del que ha de ser una nova llei d'educació. S'ha avançat en el reforç del model de l'escola pública; a implicar l'escola privada que rep fons públics, és a dir, la concertada, amb objectius compartits amb l'escola pública; a reforçar la llengua catalana i en el Pla de llengua i cohesió social. S'ha avançat també i s'ha deixat ben clar i s'ha esvaït el dubte sobre la gestió privada de centres públics –no existirà tal gestió. S'ha recuperat l'institut escola. I sobretot també, per cert, senyor president, és bo que sapiguem com garantim l'opció de batxillerat nocturn per fer compatible i conciliar en aquest cas feina i estudis.

Però jo voldria parlar, més enllà de la llei, del canvi d'actitud que necessitem, que necessita el Govern, que necessita el país, que necessita la societat, que necessiten els pares i mares, per reforçar els mestres. Necessitem que els mestres, la gent que es dedica a l'educació, recuperin l'autoritat moral a les aules; recuperin l'autoritat per poder exercir la docència en condicions, perquè puguin recuperar la seva capacitat no només educativa, sinó també de valors. I això no es soluciona només amb una llei.

Els mestres han hagut d'afrontar situacions límit i són en situacions límit: població d'origen immigrant que ha omplert les aules –hem augmentat més d'un milió de persones a Catalunya en pocs anys–, població escolar amb risc d'exclusió social, canvis de conciliació de la vida laboral dels pares i les mares. I, per tant, tenim mestres en situació límit, en situació d'estrès. I se'ls ha d'ajudar. No sé si n'hi ha prou amb una llei, senyor president.

Quines mesures creu que ha de prendre el Govern per millorar les condicions de treball dels mestres del nostre país?

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, coincidirà amb mi que és important per a Catalunya l'elaboració i aprovació d'una nova llei d'educació. Les lleis no solucionen en si mateixes o exclusivament els problemes, però són instruments absolutament imprescindibles, en aquest cas.

I parlaré del que vostè em demana, però també, si m'ho permet, del conjunt d'alguns elements de la llei, no? Amb la complexitat del poc temps de què dispenso, intentaré donar resposta a tots aquests elements.

El text de l'avantprojecte, com vostè sap, defineix un model propi basat en l'equitat i l'excel·lència, per acon-

seguir, precisament, l'èxit escolar. Crec que entre els aspectes més rellevants, que vostè compartirà amb mi, està ha el servei públic educatiu integrat, la definició del servei públic educatiu integrat pels centres públics i privats que accedeixen al concert educatiu, els concertats; que s'obri la possibilitat de centres consorciats amb els municipis; la creació dels governs territorials, anomenats zona educativa, que faran molt més propera la relació entre els centres i l'Administració per solucionar alguns dels problemes de què vostè feia esment; assegurar l'escolarització obligatòria a partir dels tres anys; fomentar l'educació en el lleure també en equitat, i cercar la implicació de les famílies en l'educació dels seus fills, amb l'anomenada també carta de compromís. Tot això és molt important, no? I donar suport i reconeixement als professors, als ensenyants i als equips de direcció també.

Miri, pel que fa als docents, com vostè em plantejava, la llei preveu l'existència de cossos docents propis; preveu també una carrera professional condicionada als mèrits dels docents; una funció pública docent amb un procés d'oposicions, un nou model d'oposicions, un nou model de provisió de llocs de treball; una carrera professional amb la recerca i bones pràctiques; amb l'exercici, també, i l'adquisició de nous perfils; amb l'exercici, també, de càrrecs directius, que s'haurà de tenir present, i la formació permanent avaluada. Una llei que vagi acabant..., una llei que, en definitiva, el que ha d'aconseguir és potenciar l'autonomia també organitzativa dels centres, que preveu la creació, com vostè sap, de l'agència de prospectiva i avaluació externa per avaluar la qualitat del nostre sistema educatiu.

I finalment, i per acabar, dos temes: aquesta llei mantindrà...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...el sistema d'immersió lingüística i en cap cas, senyor Puigcercós, i acabo, es suprimirà el batxillerat nocturn allà on hi hagi una demanda raonable d'alumnes.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures de caràcter econòmic i social que el Govern adoptarà davant la situació econòmica (tram. 317-00153/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, aquesta mateixa setmana hem conegut les dades de l'atur del mes d'abril, amb un increment al nos-

tre país del 2,66 per cent respecte del mes anterior. Les dades també mostren que l'ocupació continua creixent a Catalunya amb 7.331 persones més afiliades a la seguretat social.

Aquestes dades confirmen l'anàlisi del nostre grup parlamentari sobre l'economia catalana, que es desaccelera, però manté el creixement per sobre inclús de la mitjana europea.

Segons el nostre parer es detecta en general un to menys positiu del mercat laboral en comparació a anys anteriors, però l'economia catalana no destrueix ocupació, sinó que genera menys llocs de treball pel context actual i l'ajust sobretot al sector de la construcció. En canvi, el sector serveis, el sector amb un pes més elevat en la nostra economia, mostra bons resultats. En aquest sentit, creiem que l'augment de població continuarà també contribuint al seu creixement, de la mateixa manera que ho farà l'ampliació de la despesa pública vinculada als serveis socials bàsics.

Per tot això, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi pensem que tenim a Catalunya bons fonaments per afrontar aquesta situació, aquest alentiment del ritme de creixement de la nostra economia després d'un llarg i intens cicle de dotze anys d'expansió econòmica. Tenim motius, per tant, francament sòlids per confiar en les nostres possibilitats.

Mantenint el programa ja conegut de reformes econòmiques a llarg termini, el Govern de la Generalitat, que vostè presideix, ha anunciat un pla de mesures a curt termini per fer front a l'actual situació.

Per això, molt honorable president, ens agradaria conèixer quines són les actuacions més destacades que es contemplen en aquest pla i amb quin objectiu s'impulsen.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, primer de tot vull repetir el que ja he dit en diverses ocasions i que vostè citava també, no?: estem en un període on tots els indicadors marquen una clara desacceleració econòmica –això és evident–; les darreres previsions, doncs, indiquen que aquest any i l'any que ve tindrem un creixement baix de la nostra economia, però, tot i així, molt probablement per sobre de la mitjana de la Unió Europea, no?

Dit això, no hem de deixar que ens envaeixi el neguit o la desesperació. No estem en recessió econòmica, ni davant de la pitjor crisi de la nostra història, no? I, com hem repetit també en diverses ocasions –i ho han fet diversos membres del Govern–, partim d'una situació millor que en dècades passades per fer front a aquesta desacceleració. L'economia és molt més flexible, més moderna. Hem sanejat i hem fet més robustes les finances públiques, malgrat l'assignatura pendent del nou fi-

nançament. I tenim les idees clares, també, a curt i llarg termini, no? A curt termini hem llançat, com vostè sap, un paquet de mesures per fer front a la desacceleració i hem aprofundit les polítiques actives d'ocupació, no? I a llarg termini continuem treballant per fomentar el canvi de model econòmic. Hem de tenir l'ambició d'un país capdavanter a Europa, amb una economia basada en la productivitat i en el coneixement, que garanteixi l'avenç en la renda *per capita* i en el benestar de les persones que la formen.

Molt breument, com vostè sap, el pla de què parlava inclou un total de quaranta-dues mesures, quaranta-dues actuacions. En concret, els objectius d'aquest paquet de mesures són quatre.

En primer lloc, contrarestar el descens de l'activitat del sector immobiliari. En aquest sentit, reforçarem l'obra pública –ho estem fent– amb diversos acords que vostè coneix. Agilitzarem les diverses actuacions previstes al Pacte nacional per a l'habitatge. Puc dir que aquest any es rehabilitaran més habitatges que mai i iniciarem la construcció de més habitatges protegits que mai.

Deia «quatre mesures». La segona és atenuar les restriccions de liquiditat a les empreses. I, en aquest sentit, l'Institut Català de Finances ha posat un paquet de finançament per a les empreses de 782 milions d'euros.

En tercer lloc, pal·liar la situació dels col·lectius socials més vulnerables...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I en quart –i acabo–, l'acceleració...

El president

Ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...i eventual ampliació del Pla de mesures contra la inflació.

Aquestes són algunes de les mesures en què estem treballant, precisament per...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...solucionar els problemes a què vostè feia referència.

Gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les gestions fetes amb relació a la negociació del nou sistema de finançament (tram. 317-00154/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, s'ha fet una repassada, fins ara, d'algunes dades que han sortit darrerament, concretament en el tema de l'atur. Hi ha hagut un increment molt notable de l'atur a Catalunya, com feia molts anys que no havia succeït. El que no diuen vostès és que vostès fa quatre mesos havien fet unes previsions completament diferents. Havíem de créixer el 3 per cent, s'havia de crear ocupació molt important..., i ara resulta que s'estan destruint llocs de treball, només en quatre mesos. Vostès no hi tenen res a dir, sobre aquesta manca de previsió? O és que, igual que van fer el ministre Solbes i el senyor Zapatero, potser convenia enganyar la gent, sabent quina situació hi havia, perquè hi havien eleccions el passat dia 9 de març, no?

I vostè després ha detallat algunes coses que s'han de fer per paliar tota aquesta situació des del Govern. Però no ens enganyem, senyor president: el Govern només pot fer front a aquesta situació si té recursos importants. I vostè sap –i jo no puc entrar en detalls, perquè falta temps, ara– que hi ha una certa precarietat financera per part de la Generalitat. En podríem posar molts exemples, i els consellers ho saben, que això és d'aquesta manera, i vostè també.

Per tant, jo el que li pregunto és: si la capacitat de reacció del Govern de Catalunya s'ha de basar en el tema del finançament, vostè, en aquest tema concretament, quines gestions ha fet per abordar aquesta negociació que té data de caducitat el proper 9 d'agost. Suposo que el president de la Generalitat a hores d'ara ja ha fet, al marge del conseller d'Economia –que ha estat parlant amb nosaltres, amb altra gent...–, suposo que el president ha pres iniciatives en aquest sentit, i m'agradaria conèixer quines són.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament, nosaltres ens hem equivocat en les previsions. Nosaltres, el Banc d'Espanya, la Unió Europea, el Fons Monetari Internacional..., ens hem equivocat en les previsions.

Senyor Mas, si el conseller d'Economia està fent el que vostè diu que està fent, ho està fent per indicació meva. No pensi que és una iniciativa aliena al Govern i al president. Precisament es tracta d'això, de parlar i d'acabar de conformar una posició catalana, la necessària unitat per abordar, en el temps i en la forma que preveu l'Estadut,

el nou finançament. En això estem treballant; espero que amb la seva col·laboració.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Vostès s'han equivocat, però no tothom s'ha equivocat, eh? Molt modestament, nosaltres li vàrem dir que les seves previsions eren excessives. (*Remor de veus.*) No vull presumir en aquest sentit, però ho vàrem dir. (*Persisteix la remor de veus.*) Deixem-ho córrer –deixem-ho córrer.

Senyor president, el conseller d'Economia també ha quedat delegat per parlar amb el president del Govern espanyol? Això també ho fa el conseller d'Economia, parlar amb el president del Govern espanyol? Jo li he fet una pregunta molt concreta. Suposo que vostè hi deu haver parlat, d'això; deu haver començat a parlar amb el president del Govern espanyol del tema del finançament, no? O és que resulta que aquest és un tema difícil, i aleshores es tracta mig d'amagar-se en tot això?

Si resulta que vostè a Madrid està fent les gestions teòricament que està fent a Catalunya, vol dir que no deu fer gaire cosa. Perquè aquí, escolti'm, jo li he demanat reiteradament en nom de Convergència i Unió que es faci una cimera, liderada per vostè, per donar uns missatges clars.

Un, per exemple: davant d'una situació de crisi econòmica o de recessió, hi ha veus que estan dient que del que es tracta...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...com el senyor Felipe González, és de prioritzar la inversió, no el finançament autonòmic. Doncs, escolti'm, del que es tracta és de saber que el finançament autonòmic és el que serveix, i especialment a Catalunya, per fer front a la crisi, invertint en inversions productives.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, miri, senyor Mas, els principis amb què estem treballant en el tema del finançament són, en primer lloc, el compliment escrupolós de l'Estatut, tant dels aspectes formals de calendari i dels mecanismes de relació bilateral com pel que fa al compliment exhaustiu de les nostres competències i la fidelitat dels principis polítics que es desprenen del text.

Miri, a mi el problema és que, al final d'aquest procés, m'interessen més els resultats que el protagonisme o la publicitat. Aquesta sí que és una petita diferència, no?

Miri, l'Estatut és una llei que obliga tothom, una llei que s'ha de complir, i no acceptarem ni dilacions ni subterfugis ni ajornaments.

Després, amb l'Estatut a la mà, el que toca és negociar i arribar a acords en benefici dels interessos de Catalunya i dels seus ciutadans, i ho farem. El senyor Castells, el conseller, sap perfectament les coses que ha de fer, i jo també sé les que he de fer, i tot arribarà, senyor Mas.

En tercer lloc, el que cal és bilateralitat de govern a govern i lideratge del Govern. El Govern té la responsabilitat i la representació del país; és el que recull el nostre Estatut.

I en quart lloc, unitat catalana d'ampli abast al voltant del Govern de Catalunya. El Govern està, com vostè sap, contrastant, dialogant amb totes les forces polítiques, especialment..., evidentment, a més a més de les del Govern, amb la primera força de l'oposició, amb vostès. El conseller, en nom del Govern i del seu president, ha iniciat aquesta ronda de converses per trobar punts d'acord que ens facin més forts en la negociació. No desaprofiti aquesta oportunitat per servir el país. Estic absolutament convençut que serà així.

Apello a la seva responsabilitat. No sempre és, d'entrada, amb trobades, amb fotografies i amb publicitat com es treballa. Tot té el seu moment. A mi em preocupen, ho repetixo, els resultats...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...ja parlarem de resultats; no la publicitat ni, precisament, el protagonisme.

El president

Anem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre la regulació de les consultes populars (tram. 310-00198/08)

I la primera la formula l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, als inicis d'aquest període de sessions, a finals de setembre de l'any passat, aquest Parlament vam refermar que era una prioritat màxima de l'acció de govern desplegar l'Estatut, i això ho vam fer, doncs, en la resolució del debat d'orientació política general, com havíem fet uns mesos abans, després del monogràfic o del Ple específic de desplegament estatutari.

A les dues propostes de resolució, a les dues resolucions, s'instava el Govern a presentar el projecte de llei de consultes populars, com una part més de l'adaptació del

marc institucional als preceptes estatutaris i a les necessitats, també, de la societat catalana. Hi feia abans esment el molt honorable president, responent a l'interès que ha suscitat aquest futur projecte de llei en alguns grups d'aquesta cambra; un projecte de llei que ha de permetre disposar d'un marc legal que ens doti d'un instrument nou de participació ciutadana, que sigui innovador, que utilitzi mètodes de participació innovadors i que ens permeti també aprofundir en la democràcia participativa i dotar la societat catalana d'una nova capacitat de proposta, una més, i que permeti ampliar i reforçar el dret de decidir de la ciutadania, doncs, perquè es fa per sufragi universal, lliure, igual, directe i secret.

El Govern ja ha vist la memòria d'aquest avantprojecte de llei recentment, i ens agradaria saber, honorable conseller, quins són els punts bàsics de la memòria d'aquest avantprojecte, quin serà l'esquelet d'aquest avantprojecte i quina és la previsió de calendari, en tot cas, dels procediments previstos fins al moment en què aquest projecte de llei entri, per al seu debat i aprovació, aquí al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, el senyor Jordi Ausàs.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè ha dit, efectivament, la setmana passada, vaig sotmetre a consideració del Govern la memòria d'aquest Avantprojecte de llei de consultes populars. L'objectiu principal, com vostè deia, és donar cobertura legal a un instrument de participació ciutadana a través del qual l'Administració podrà consultar el ciutadà sobre assumptes de la seua competència.

Però, més enllà d'aquest objectiu instrumental, hi ha també, si em permet, un objectiu de fons, que és l'aprofundiment democràtic. Estarem d'acord que, tot i que hi ha temes de país que no deixen de suscitar un interès intens i generalitzat, objectivament hi ha una creixent desafecció política. I, precisament, crec que les consultes populars poden i, de fet, han de constituir part del remei contra la desafecció política; aproximar, per tant, els ciutadans i ciutadanes a la presa de decisions, i fomentar la coresponsabilització en la política pública.

Com sap, senyora diputada, l'Estatut d'autonomia atorgue al Govern de Catalunya, atorgue a la Generalitat la competència exclusiva per a definir el tipus de consultes, tipus de consultes populars, tot tipus de consultes populars –per tant, lògicament, també podria incloure el referèndum–, el seu procediment i la seua convocatòria. I aquesta és la competència que, amb tota legalitat, desenvoluparem plenament.

La futura llei de consultes populars regularà els aspectes bàsics del procediment i de la convocatòria; distingirà entre consultes de la Generalitat i les de l'àmbit local; definirà com es podrà iniciar, a instàncies de l'Administració local, a instàncies de la Generalitat o a instàncies

de la ciutadania, sempre que s'assoleixi un determinat nombre de signatures; garantirà la viabilitat de la iniciativa, si s'obtenen els avals socials que la legitimin, etcètera.

És clar, doncs, que en tot aquest procés el Govern té, i aquesta mateixa cambra, molt present la resolució del passat mes d'abril sobre el desplegament de l'Estatut, així com la resolució del passat octubre sobre l'orientació de política general, que insten, totes dues resolucions, el Govern a regular les consultes populars sota els criteris estatutaris. I, com poden copsar, aquesta és la nostra missió i el nostre objectiu.

No cal recordar que aquest objectiu és també un mandat estatutari que forma part del pla de govern. De fet, aquesta mateixa setmana concretarem l'encàrrec...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...formal –si m'ho permet, president– a la Universitat de Barcelona per tal que abans de l'estiu professors del Departament de Dret Constitucional...

El president

Conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...redactin un text articulat a aquest respecte.

Moltes gràcies.

El president

Senyora diputada... (*La Sra. Simó i Castelló renuncia a fer ús de la paraula.*)

Pregunta

al Govern sobre l'oferta del batxillerat nocturn per al 2008-2009 (tram. 310-00199/08)

Doncs, la següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, hem conegut la intenció del Departament d'Educació d'impulsar l'IOC, l'Institut Obert de Catalunya, com una alternativa per ampliar l'oferta d'ensenyaments postobligatoris.

Aquesta és una bona notícia, en el sentit que l'IOC, des que es va fundar, des que se'l va constituir, ha permès anar impulsant i millorant l'oferta dels ensenyaments a distància. A més a més, el nostre país té un endarreriment, precisament en el nombre d'alumnes d'ensenyaments postobligatoris, i tot el que sigui ampliar aquesta oferta

i donar més instruments, i instruments innovadors, per ampliar l'alumnat, és positiu.

Però, ahora, creiem que aquest impuls no pot anar en detriment ni pot comportar la desaparició d'un altre tipus d'oferta d'ensenyament, que és la del batxillerat nocturn, de caràcter presencial, que avui es dona a quaranta-sis instituts, a quaranta-sis centres de tot Catalunya, i que arriba gairebé o no arriba a cinc mil alumnes.

L'oferta presencial, és veritat, avui potser no garanteix l'èxit escolar si el mesurem en termes de resultats acadèmics. I estarem d'acord que aquesta ha de ser una preocupació del departament i que, per tant, ha de mirar de garantir aquest èxit i de garantir i millorar aquest èxit escolar.

Però ahora és veritat que les classes presencials, en el batxillerat nocturn, que el tutoratge, el seguiment i la tutoria de bona part d'aquest professorat en el batxillerat nocturn garanteix un altre valor afegit, un valor afegit en integració, en cohesió, en acompanyament, en seguiment, a un part dels joves, a una part de la població, que en aquest tipus d'ensenyament hi troba una segona oportunitat i que a vegades és difícilment mesurable en termes d'èxit escolar.

Per això volem saber finalment, conseller, quina és la determinació del Govern quant a aquesta oferta, sobretot sabent que estem convençuts que caldrà mantenir una part de l'oferta del batxillerat nocturn pel que fa a respondre a les necessitats que tant el territori com la demanda d'existent, com l'alumnat existent, estan posant sobre la taula.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí; gràcies, president. Sí, senyora diputada, tot agraïnt la seva intervenció, en fi, per l'obvi interès que es planteja avui mateix amb relació a aquestes iniciatives.

El nostre objectiu, òbviament, és, precisament, el d'enfortir, el d'ampliar i qualificar el conjunt dels nostres ensenyaments postobligatoris, el batxillerat i la formació professional, ambdós cadascun en el seu terreny. És a dir, també aquest enfortiment vol dir incrementar el nombre d'alumnes que estan en condicions de seguir-lo, de participar-hi i de superar-los i per tant de graduar-se amb èxit.

I a aquest efecte estem iniciant, efectivament, un procés de reforma, el procés de reforma imprescindible d'aquesta modalitat concreta del batxillerat nocturn.

La situació actual es caracteritza per una, en fi, gran injustícia silenciada en l'actual oferta; ho podem repassar, totes les comarques de Catalunya que no tenen aquest servei, no?, ni ara ni mai. I podem també comprovar la creixent inadequació, des del punt de vista educatiu, del procés i del servei actual que es dona en els centres

que sí que ho fan, en termes de qualitat i en termes de quantitat.

Tenim, doncs, per una banda, milers d'alumnes potencials sense possibilitats d'accés, milers d'alumnes que no tenen accés a aquest servei, i, per una altra banda, aules, com a mínim, benèvolament, podríem dir, poc ocupades. En molts casos, pràcticament buides.

De manera que, en fi, això, podríem analitzar, i seria molt llarg, per què i d'on ve. I quan vulgui, ho fem. Però en tot cas ens sembla que estem obligats a actuar. Som a punt d'iniciar una nova etapa del nostre batxillerat. Amb el nou decret, tot és part d'un concepte més general, amb el nou decret i la seva orientació cap a l'educació superior, l'èxit acadèmic com a objectiu i l'auto-exigència de qualitat en cada centre.

Per respecte als actuals alumnes de batxillerat nocturn que sí que volen implicar-s'hi, que són els que es mereixen el nostre servei i la nostra atenció, hem de dir que no podem acceptar un batxillerat de doble model en funció de l'horari, eh? Hem de, doncs, apuntar a un servei en què puguem exigir-nos igual qualitat, igual exigència, igual èxit acadèmic, igual graduació en tot el batxillerat, sigui quina sigui la seva modalitat: diürn, presencial, nocturn o no presencial.

Per tant, estem iniciant aquesta transició i ho farem d'acord amb el diàleg que ja hem iniciat i que tenim pràcticament tancat amb representants dels treballadors i de les localitats i dels centres afectats, de manera que jo crec que entre avui mateix i demà...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...podrem anunciar la concreció del mapa de presència d'aquests centres educatius que seguiran prestant batxillerat nocturn en el conjunt d'aquesta...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...planificació que va molt més enllà.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre els avenços en l'ús terapèutic del cànnabis (tram. 310-00200/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Senyor president... Senyora consellera, avui volem interpellar-la sobre l'ús terapèutic del cànnabis. Aquesta no és una qüestió nova en aquesta cambra, però hem de remuntar-nos a la sisena legislatura.

Voldria recordar, primer, recordar i reconèixer, de qui parteix aquesta iniciativa, aquesta proposta. Fou, si no recordo malament, en una compareixença al Parlament, l'associació Àgata, de pacients de càncer de mama, que va posar aquest tema damunt la taula.

Fruit d'aquesta compareixença hi va haver una iniciativa parlamentària l'any 2001, signada per tots els grups parlamentaris, i també una segona, del Grup Socialistes, l'any 2002, i les dues foren aprovades per unanimitat.

Així, no un, sinó dos cops, amb dos mandats, els anys 2001 i 2002, s'obre per una banda l'ús terapèutic del cànnabis i s'obre per l'altra banda la investigació d'aquest ús terapèutic del cànnabis i dels seus derivats.

Però, tot i aquesta resolució, doncs, no fou fins l'any 2006 quan es va posar en funcionament el programa pilot per a l'ús terapèutic del cànnabis, per encàrrec exprés de vostè, senyora consellera.

En aquest programa pilot, sota la presidència d'un comitè on hi han participat representants del Col·legi de Metges de Barcelona, el Col·legi de Farmacèutics de Barcelona i la Fundació Institut Català de Farmacologia i l'Institut Municipal d'Investigació Mèdica, s'ha fet el seguiment i la implementació d'aquest ús terapèutic del cànnabis; concretament, d'un extret estandarditzat que s'administra en forma de polvoritzador i que està comercialitzat amb el nom de Savitex.

Sobre aquest projecte s'ha realitzat un estudi, que és l'objecte central d'aquesta pregunta, que és un estudi pilot de seguiment dels pacients que reben Savitex com a ús compassiu o com a medicació estrangera per al tractament del dolor neuropàtic i l'especificitat secundària a l'esclerosi múltiple i a la síndrome d'anorèxia caquèxia. Aquest estudi, com he dit, ha comptat amb la participació de més de quaranta metges i sis hospitals de l'àrea metropolitana de Barcelona.

I és per aquest motiu, senyora consellera, que volíem preguntar-li sobre la valoració que fa del resultat d'aquest programa pilot i dels resultats reflectits en aquest estudi; un projecte pioner pel que fa a la coordinació entre metges, farmacèutics d'hospital, oficines de farmàcia i personal d'infermeria, i alhora també un petit apunt sobre el capteniment del Govern de cara al futur sobre l'ús terapèutic del cànnabis.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, gràcies per donar-me l'oportunitat, perquè, com ha dit vostè, aquesta és la història d'un relat que dona justícia i també dona

valor a aquest Parlament; una iniciativa social del Grup Àgata, un consens en un tema complex, perquè a l'hora que a nosaltres se'ns demanava, al Govern, al Govern en aquell moment, el 2001 i el 2003, que iniciés un estudi d'investigació sobre l'ús terapèutic del cànnabis, hi teníem i hi hem de continuar treballant..., i la banalització de l'ús recreatiu del cànnabis.

Per tant, això només va ser possible gràcies a aquest consens. I nosaltres el 2004 vàrem crear el comitè que ha permès el 2006 iniciar aquest estudi a través d'un medicament, un medicament d'extracte de cànnabis que ja ha estat autoritzat al Canadà. I el que hem demostrat amb aquest estudi, que ja està publicat i publicat, és que hem corroborat que és útil per a alguns casos de persones que no responen a altra medicació la utilització d'aquest medicament, cànnabis en forma de medicament, en esprai sublingual, per prevenir les nàusees i vòmits, per a les persones que fan quimioteràpia.

O també tornem a corroborar que en alguns casos refractaris a altres tractaments la utilització per al dolor neuropàtic per les persones que tenen esclerosi múltiple... I en canvi també hem demostrat que calen més estudis per avançar per si és útil en casos refractaris de dolor neuropàtic amb altres etiologies que no són esclerosi múltiple... O bé per la esclerosi múltiple.

Però jo és que insisteixo en la importància del que hem fet, encara que aquest és un estudi independent, per tant, pagat, finançat pel Govern de Catalunya, i que aporta rigor i evidència científica amb un medicament autoritzat al Canadà per a ús per dolor neuropàtic i que ara també per a ús compassiu, insisteixo, per un subgrup de pacients que no responen a la medicació.

Això és això i no és altra cosa. Però m'enorgulleix sincerament el procés; un procés extraordinari, que hem sabut separar i trobar aquest consens polític i social i científic per aportar nova evidència científica sense barrejar que nosaltres estiguéssim fent promoció d'una droga que alhora estem combatent, intentant no banalitzar. I per tant això és el que hem fet i a partir d'ara, per descomptat, seran els nostres clínics que podran utilitzar aquesta via a través de medicació estrangera...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...o a través d'ús compassiu, amb aquest medicament que està comercialitzat al Canadà. I serà el Ministeri de Sanitat, per descomptat, que decidirà en tot cas l'autorització d'aquest medicament a Espanya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per formular, la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes amb caràcter imminent en matèria de política lingüística (tram. 310-00202/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Puigdemont.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Sí; gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'informe del síndic que hem debatut aquest matí constata que el Govern no fa els deures a l'hora de garantir que es pugui usar el català a tota l'Administració.

I voldríem saber de quina manera s'està garantint l'exigència del català en l'àmbit de la contractació pública, tal com està prevista en l'acord de govern del 30 de novembre del 2004.

El president

Té la paraula el vicepresident del Govern de la Generalitat, honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Bé, la política del Govern de Catalunya en matèria de política lingüística és la que queda inclosa en el Pla de govern 2007-2010. És una política que tant en aquest aspecte com en tots els altres es basa en el manteniment d'un règim de convivència lingüística, que sempre ha estat l'objectiu central de tots els governs de Catalunya des del 1980 fins a aquest moment, amb l'objectiu, per una banda, de ser conscients que cal donar prioritat a un element essencial com és l'acollida dels centenars de milers de persones novvingudes al nostre país, que s'han anat instal·lant aquí en els darrers anys, i, per altra banda, promovent també l'ús i el coneixement de la llengua catalana en àmbits que, en aquests moments, doncs, encara hi té una presència minoritzada, com poden ser, per exemple, l'àmbit del món de la justícia, l'àmbit de les noves tecnologies, entre molts altres àmbits.

El president

Senyor Puigdemont, pot repreguntar.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Sí; gràcies, president. Conseller, jo li preguntava per l'exigència del català en l'àmbit de la contractació pública, atès que és un dels aspectes, l'ús del català en l'Administració, que el síndic ens nota, ens posa una targeta vermella.

És evident que en el pla d'acció de govern que vostè ha esmentat s'hi fa una lleugera referència, en aquest compromís del 30 de novembre, però està clar que els mecanismes o la voluntat pel que fa a l'exigència del català a la contractació pública estan fallant.

Vostès van aprovar el 30 de novembre exigir el català a les empreses que contractessin o subvencionessin per part de la Generalitat, i en aquell acord especificaven, li ho llegiré textualment, entre altres coses, que en els

contractes de consultoria i assistència de serveis, els estudis, projectes, treballs anàlegs que la Generalitat encarregui, han de ser lliurats en català llevat que la seva finalitat exigeixi la redacció en una altra llengua.

Bé, tres anys després, del 4 de desembre del 2007, el Departament d'Economia i Finances aprova un plec de clàusules per licitar concretament un contracte de consultoria i assistència per prestar durant el 2008, aquest any, un servei d'assessorament extern sobre l'endeutament de la Generalitat i el seu sector públic administratiu i empresarial. I en aquest plec de clàusules se cita explícitament que, atenent l'objecte del contracte, els documents i/o informes que se'n derivin, de l'execució de l'objecte del contracte, podran estar redactats indistintament en català o en castellà.

És evident que és un incompliment flagrant d'allò que vostès van aprovar. Però sap quina és la ironia del cas? La ironia és que vostès van crear en aquell acord del 30 de novembre una comissió de seguiment que havia de garantir el compliment d'aquest clausulat lingüístic i ni més ni menys està presidida precisament per una persona del Departament d'Economia i Finances.

Li demanem què pensa fer el seu departament per garantir el compliment, en els altres departaments de la Generalitat, del clausulat lingüístic previst a l'acord de novembre del 2004.

Gràcies.

El president

Senyor vicepresident, pot respondre.

El conseller de la Vicepresidència

Doncs el que farà el nostre departament, lògicament, és posar-se en contacte amb el titular del departament corresponent per garantir que no hi hagi contradicció entre el que diu un decret i el que diu l'altre. Però crec sincerament que vostè està agafant en aquests moments el rave per les fulles; és a dir, vostè ha anat a un punt concret que assenyalava com a inconvenient i en canvi no vol veure la part dels molts elements positius que funcionen.

Per exemple, 2.600 cursos de llengua catalana aquest curs. El Consorci per la Normalització Lingüística. Suposo que sabrà valorar positivament l'existència d'aquests cursos.

Com sabrà valorar que en un any, s'hagi doblat el nombre d'alumnes matriculats en els cursos de català considerats bàsics o considerats essencials. Com suposo que sabrà valorar que, com mai, s'han doblat a la llengua catalana gairebé uns vint-i-cinc films, en llengua catalana, bàsicament pensats per al públic infantil o per a públic juvenil, amb pel·lícules previsiblement de gran impacte.

Com estic convençut que sabrà valorar el programa Profit, pensat per a la formació en el sector de la restauració, que es fa des de Política Lingüística, que es fa en comerç i turisme i que es fa en immigració. Com estic convençut que sabrà valorar el treball que es fa amb el Departament de Justícia per avançar en els diferents sectors professionals, i ben aviat signarem un acord amb el

Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya, com el signarem també amb altres col·legis.

El president

Senyor vicepresident...

El conseller de la Vicepresidència

No es quedi només amb allò que potser no ha funcionat bé del tot, perquè pesa molt més el que sí que funciona, encara que vostès no ho vulguin veure.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes pel que fa al batxillerat nocturn (tram. 310-00203/08)

...la formula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, quins són els motius que el van obligar a anunciar la supressió del batxillerat nocturn?, i alhora ens agradaria conèixer les raons que l'han portat a rectificar la decisió.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, el senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació

No hi ha hagut cap anunci com el que vostè menciona. El que va haver-hi és l'endegament d'un procés de relació amb el conjunt del sistema educatiu, amb els centres i els territoris per tal d'analitzar les possibilitats, a la llum de la nova situació, del nou decret de batxillerat, de la disponibilitat de l'Institut Obert de Catalunya, per a la millor organització, a partir del curs que ve, de totes les ofertes de batxillerat.

El president

Senyora Rigau, té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor conseller. És un anunci o no és un anunci les declaracions del director general d'Ordenació, després de reunir-se amb els directors i acordar, a més, que es trucaria a cada centre?

Situi's, per exemple, a l'institut Lluís de Peguera, de Manresa? Truca el telèfon i diuen: «Responsable de nocturn...» Diuen: «Ens deuen voler felicitar pels cinquanta anys que fa que impartim aquest ensenyament.» S'hi posen, i diuen: «Mira, ara ens felicitaran pels deu mil alumnes que hem tingut al nocturn!» Diu: «No, els tele-

fonem per dir que l'any que ve no n'hi ha i que no agafin cap altra preinscripció.»

Senyor conseller, vostès es contradiuen constantment entre el que diuen que defensen i el que fan. El que passa, que jo li volia posar de manifest avui aquesta contradicció, però després de la que acabem de sentir aquesta tarda, doncs, ja crec que queda emmarcada en una política de contradiccions.

El president Montilla ens ha dit, aquí mateix, i ara fa poca estona, que no està a l'agenda del Govern cap llei de referèndums i que no hi ha cap text. Tot seguit, el conseller Ausàs ens diu que ahir, en el darrer govern, va sotmetre a consulta l'Avantprojecte de llei de consultes populars... (*Remor de veus.*) Escolti, aquí hi han unes contradiccions enormes; contradiccions com les de dir que complirem el Lisboa 2010, que complirem les recomanacions de l'OCDE, i no fer una política per incrementar l'oferta dels estudis postobligatoris.

Senyor conseller, no redueixi a una vintena d'instituts els quaranta-sis actuals. Fem-ho al revés: potenciem aquesta oferta, difonem-la més, fem-ne propaganda. Per una vegada, prenguin exemple del que es fa fer amb el «Graduï's, ara pot» per poder posar a distància el graduat d'escola obligatòria sense suprimir el presencial. O amb la Universitat Oberta de Catalunya, sense suprimir cap estudi presencial.

Potenciem l'ensenyament, potenciem la gent que ho necessita i, sobretot, miri's les sèries històriques; és precisament en èpoques que creix l'atur i que hi ha problemes econòmics, que l'increment de demanda de nocturns es nota. Si vostè mira les sèries històriques, no les dels darrers cinc anys que vostès justifiquen, que han estat anys de bonança, les més llargues...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...veuran que és precisament en aquest moment que s'ha de potenciar la formació dels ciutadans.

Gràcies.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí; gràcies, president. Miri, estar amatents a la demanda, efectivament hi estem, i hi estarem, i en qualsevol moment podem prendre les mesures que convinguin en funció d'aquest criteri. Però en aquests moments el que la realitat ens dona, i la responsabilitat també, és que estem en condicions, amb el nou batxillerat sobre la taula, d'iniciar una transició cap a una autèntica política d'enfortiment d'aquests estudis postobligatoris.

I aquesta transició, avui, aquest curs que ve, es basarà en dos criteris clars: el manteniment de l'oferta presencial, en el nombre necessari per atendre la demanda real d'avui a tots els territoris de Catalunya; és a dir –segon

criteri–, mantenint la cobertura territorial a la població que avui està servida..., perquè repeteixo que hi ha avui una magnífica part de la població de Catalunya que no té cap possibilitat d'accedir a aquests serveis.

En segon lloc, li haig de dir que el nou model, si en alguna cosa es basa, és en una línia de desplegar el nou decret de batxillerat; és a dir, que incorpora, des del punt de vista organitzatiu tota una colla de flexibilitats i de molt millors possibilitats d'adaptació i itineraris personals, i opcions personals de vida, en el diürn, i, per tant, amb això resoldrem la major part de la qüestió. I en segon lloc, que tindrem..., no tindrem, tenim ja una plena disponibilitat i una magnífica oferta en qualitat i en presència en el territori, a través de l'Institut Obert de Catalunya, per atendre amb educació no presencial un nombre molt superior d'estudiants del que avui tenim com a presencial; alumnes que estan perfectament integrats en el sistema, atesos territorialment amb una xarxa de centres de suport, que anirà creixent a mesura que creixi la demanda, i atesos, també, individualment a través de les tutories que el sistema inclou. Hi haurà un enriquiment i una millora de l'actual situació d'atenció individualitzada en els nostres estudiants, i un creixement.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la seguretat alimentària (tram. 310-00197/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, el dia 24 d'abril l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària va rebre un avís on se li notificava l'existència a Espanya d'oli de gira-sol contaminat procedent d'Ucraïna. El mateix dia es va notificar aquesta notícia a les comunitats autònomes espanyoles. A nosaltres ens agradaria saber, honorable consellera, quines han estat les actuacions del Govern de la Generalitat de Catalunya davant d'aquesta situació.

Gràcies.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Senyora diputada...

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Ai, perdó! Perdó. (*Veus de fons.*) M'antipo, perdó.

Senyora diputada, a l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària i Nutrició, AESAN, com diu vostè, el 24 d'abril es notifica, per una alerta europea, de l'Autoritat Europea de Seguretat Alimentària, que havia entrat a Espanya, via França, oli cru, procedent d'Ucraïna, contaminat amb olis minerals.

Per descomptat, el Departament de Salut el que fa és, immediatament, el mateix dia 24, amb un acte presencial, a través de l'Agència de Protecció de la Salut, personar-se a l'única indústria que havia rebut aquests olis, localitzada a Sils, al Gironès, a la indústria T-500 Puros, que a partir d'aquell moment ells ja varen..., el que vàrem demanar-los ja ho havien començat a fer, perquè ells també reben directament una notificació de l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària; és la immobilització i el retorn de totes les partides afectades, i així facilitar...

Paral·lelament també vàrem posar, com sempre fem, el Departament de Consum, des de Salut, «Sanitat respon», i Comerç, tots els mecanismes per dir a la població –de fet, ho havia fet la mateixa Agència Espanyola de Seguretat Alimentària– de no consumir –era una mesura cautelar en l'espera de l'avaluació del risc– oli de gira-sol, el que tenien a les cases de la gent, als comerços, o també no comercialitzar, retenir, en espera de l'avaluació final del risc, que vostè sap que el 28 d'abril s'aixeca aquesta impossibilitat, diríem, de comercialitzar, d'utilitzar.

El president

La senyora diputada té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, sentim haver de dir-li que la informació per part del Govern de la Generalitat de Catalunya ha estat mínima. I vostè sap, perquè a més és un fet públic, que a Catalunya se li va demanar informació addicional perquè l'empresa destinatària de la distribució d'aquest oli estava ubicada aquí, a Catalunya. I, a més a més, pel que sembla, tots els certificats que estan emesos per les empreses d'Ucraïna han estat falsificats.

Miri, jo he revisat tota aquesta informació que vostè diu que ha donat a conèixer als ciutadans, i he de dir-li que és zero. El Departament de Salut va notificar, a través de la pàgina web de la conselleria, dos comunicats, contradictoris entre si, el mateix dia, el dia 28 d'abril. A la pàgina web de la Generalitat de Catalunya, la general, no la del seu departament, el dia 28 a les 9.47 ho van penjar. A més a més, a l'Agència Catalana de Salut tot el tema..., perdoni, a l'Agència Catalana de Consum, el dia 30. L'Agència Catalana de Seguretat es va limitar a penjar el comunicat del Ministeri de Sanitat i Consum. I jo sento dir-li que la sanitat i el consum són competències autonòmiques, i el que a vostè li corresponia era no tan sols fer la requisita de tot aquest oli, sinó també comunicar a la ciutadania tot el que havia passat. I molt més després de les declaracions del ministre Soria alarmant la població, que recordava el que havia passat els anys vuitanta amb l'oli de colza. Perquè, a més a més, els comunicats, tant seus com del Ministeri de Sanitat,

eren totalment contradictoris: un dia es demanava, es recomanava d'abstenir-se de fer consum d'aquest oli, i, dos dies després, es deia que si es consumia els riscos eren mínims. On estan els drets dels consumidors, honorable consellera? I el futur dels productors d'oli, que s'han trobat que tot aquest tema els ha esquitxat, els ha caigut al damunt i estan caient les vendes? I veurem i a més així estarem amatents a tot el que passarà.

A més a més, a banda de tot el tema, i amb això acabo, creiem que això seria un tema per posar sobre la taula del Consell Interterritorial...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pajares i Ribas

...del Sistema Nacional de Salut per tal que tot aquest tipus de crisis es gestionessin d'una altra manera.

Gràcies.

El president

Senyora consellera...

La consellera de Salut

Senyora diputada, no generi alarma en un tema que, per descomptat, la ciutadania coneix, i des del primer dia vostè sap perfectament que l'alerta era una alerta europea i una alerta..., que existeix a Espanya, em sembla, i la responsabilitat era de l'Agència de Seguretat Alimentària.

Nosaltres hem fet la nostra feina. Li passaré les notes del dia 26, del dia 27 i del dia 28; les reunions amb tots els productors, amb totes les indústries refinadores de Catalunya, amb tot el sector afectat.

Insisteixo que no s'ha de generar més alarma. I va ser una retirada cautelar, una mesura cautelar. L'avaluació del risc, que és el més important, perquè és cert que poden haver arribat a la cadena alimentària alguns olis contaminats per hidrocarburs d'alta viscositat..., i l'avaluació del risc, que l'ha fet fonamentalment l'Agència de l'Autoritat Europea de Seguretat Alimentària, en el cas que s'hagin ingerit, el risc per a la salut és mínim.

Això no vol dir –hi estic absolutament d'acord– que, com sempre, és tot millorable. La comunicació de la responsabilitat de sanitat exterior és responsabilitat de l'Estat. I de cap manera defugir la meva pròpia responsabilitat com a Agència de Protecció de la Salut o com a Consum o com els altres departaments.

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

Per descomptat –president...–, és motiu de debat sempre la millora de la comunicació quan l'alerta és europea o a nivell d'Estat espanyol.

El president

Passem al tercer punt de l'ordre del dia...

Proposició de llei

d'introducció de beneficis fiscals en l'impost sobre actes jurídics documentats per a la novació modificativa de préstecs hipotecaris (debat de totalitat) (tram. 202-00023/08)

...que és la Proposició de llei d'introducció de beneficis fiscals en l'impost sobre actes jurídics documentats per a la novació modificativa de préstecs hipotecaris.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, dèiem ahir –ahir era quan teníem l'oportunitat d'interpel·lar el Govern sobre la situació econòmica– o dèiem abans d'ahir, quan teníem l'oportunitat de discutir amb el Govern els pressupostos, amb data del mes de novembre, que estàvem en portes d'una crisi.

Aquesta crisi, que tots hem fet un esforç per tractar-la amb molta cura, avui té una manifestació indissimulable. Hem estat discutint nominalment respecte al nom de la crisi: hem parlat..., avui mateix ho ha fet el president Montilla, ha parlat de la desacceleració; hem parlat d'una mena de recessió. Tant se val, avui el debat nominal està enllestit: tenim una crisi i és obligació del Govern i és obligació de l'oposició respondre'n; cadascú, com és natural, amb la responsabilitat que li pertoca: el Govern prenent mesures i l'oposició exigint al Govern que les prengui. No els dic res de nou. I és precisament en aquest context que apareix aquesta proposta, aquesta proposició de llei per sotmetre's als diputats d'aquesta cambra.

Avui tenim dues males notícies, dues més, que lamentem, com lamentem tots els diputats d'aquesta cambra. La primera, l'atur, l'increment de l'atur. Aquesta és una molt mala notícia. Estem parlant de 7.747 treballadors aturats més, i això pràcticament ens col·loca al llinar dels 300.000 aturats a Catalunya. És una molt mala notícia. Pràcticament estem parlant d'un increment del 20,4 per cent, i la pitjor dada des de fa vint-i-tres anys. Ningú ho celebra, al contrari, ho lamentem tots plegats, però és una xifra més, una dada més.

També és una mala notícia que coneguem avui, doncs, la decisió de Brussel·les d'impugnar el cèntim sanitari. Ho és, una mala notícia; plou sobre mullat, no és objecte d'aquesta intervenció, tindrem l'oportunitat de parlar-ne.

Aquestes notícies se sumen a altres notícies tampoc bones –dades recents de l'Institut Nacional d'Estadística. Les famílies catalanes que han deixat de pagar els seus deutes s'eleva un 450 per cent més en el primer trimestre de l'any, i Catalunya és la primera comunitat autònoma, justament, en l'àmbit concursal, en l'àmbit

de concursos, respecte als seus propis deutes amb els creditors. Per què? Doncs, senzillament, per impagaments en l'àmbit de moltes i moltes i moltes de les hipoteques.

L'índex de morositat, encara contingut, de les entitats bancàries creix, però quan parlem amb els responsables financers de les entitats bancàries ens diuen que tenen el temor, i és natural que el tinguin, que aquests nivells de morositat puguin créixer. Ja desitgem que no ho facin; encara estem per sota fins i tot dels sistemes bancaris d'altres països, però creixeran. I, per tant, aquí tenim un autèntic problema.

Això en un marc que ja hem discutit a bastament. Hem parlat, és clar que sí, de l'aturada del sector immobiliari; hem parlat d'un alentiment de la demanda i d'una davallada del consum; hem parlat d'una reducció, avui mateix ho fem, de les expectatives de creixement del nostre PIB; hem parlat de problemes crònics de la nostra economia: inflació, atur, dèficit comercial, estancament de l'estalvi, endeutament familiar, problemes en la competitivitat i la productivitat de les nostres empreses, etcètera.

Aquest és un marc complicat, que crec que Govern i oposició reconeixem. I crec que és obligació del Govern i de l'oposició no portar-lo més dramàticament enllà del que és imprescindible. I desitjaria que el Govern, en la seva resposta, entengui la voluntat d'aquesta proposició de llei que presenta Convergència i Unió. Analitzem la situació econòmica, perquè aquest és el context, i diem que és una situació econòmica preocupant que junts tenim l'obligació de detectar, primer, i, amb diversa responsabilitat, corregir, després.

No fem –aquest no és el debat– cap mena d'alarmisme respecte a la situació, només diem que vivim una situació complicada; situació que es complica, a més, per problemes obvis en l'àmbit del finançament. Les dades que tenim ara com ara de recaptació d'impostos, doncs, són baixes i són preocupants; són preocupants pel Govern i és preocupant per tots nosaltres; és igual que parlem de transmissions patrimonials, molt important, o que parlem també en part d'actes jurídics documentats, però són dades que ens preocupen, i ho fan per la intensitat de les dificultats que s'afegeixen a la nostra economia. Ja està dit –ja està dit. Aquest és el context econòmic de la proposició de llei que avui portem al Parlament.

Què venim a demanar al Parlament? Que consideri –aquest és el plantejament de la nostra proposició–, que consideri la possibilitat d'endegar un procés de discussió sobre un aspecte molt específic: modificació del tipus de gravamen de l'impost d'actes jurídics i documentats. Ho torno a repetir perquè no tinguem un debat en fals: venim a proposar a aquesta cambra que consideri la possibilitat d'endegar un debat sobre la reducció de tipus de gravamen en l'àmbit d'actes jurídics i documentats. I ho fem a través del que ho hem de fer: de la modificació de l'article setè. Ho dic amb tal insistència perquè jo crec que això ens estalviaria un fals debat; crec que ens estalviaria un fals debat. Proposem modificar l'article setè, tipus de gravamen, respecte a una particularitat de les hipoteques; a saber: la novació.

Què cal entendre per «novació»? Doncs, ben obvi: tota aquella modificació d'una hipoteca que ha de ser tornada a rediscutir amb l'entitat financera, que permet avantatges específics per a aquells que han subscrit la hipoteca. Res més, res menys.

Per què és important una consideració d'aquestes característiques? Doncs, ben senzill, perquè les famílies tenen notables dificultats en l'àmbit del pagament de les hipoteques. Va créixer el mercat immobiliari, van créixer els preus, van créixer les hipoteques, van créixer els tipus d'interessos, i ho paguen les famílies. No cal fer alarmisme respecte a això; ho pateixen la majoria de famílies que puguin seguir o no aquest debat: creixen els preus dels pisos, creixen les hipoteques, creixen els tipus d'interès, creixen les dificultats per fer-hi front. Tan elemental com això.

I aleshores, una de les mesures que creiem que podríem endegar per tractar d'apaivagar part d'aquestes conseqüències és reduir ben modestament el tipus –i ara parlaré en quins punts– de gravamen de l'article setè en l'àmbit –deixin que els ho digui concretament– de la modificació –ho dic perquè també això ens estalviaria algun debat– de l'article vintè de la Llei 5/2007, de 4 de juliol.

Què diem? Diem que estaran exemptes de la tributació per aquest impost, en la modalitat gradual, és a dir, la modalitat de variable, les escriptures públiques de novació modificativa descrites en l'apartat següent o aquelles a les quals es formalitzi la distribució de responsabilitat hipotecària entre diverses finques.

Afegim un nou punt: 3. Les escriptures públiques de modificació de préstecs hipotecaris, a les quals fa referència l'apartat anterior, hauran de derivar-se d'una o de diverses circumstàncies. I les anomenem: o bé per ampliació o reducció de capital, o bé per alteració del termini, o bé per variació de les condicions de tipus d'interès inicialment pactat o vigent, o bé pel mètode o sistema d'amortització emprat, o també per la modificació de garanties personals, cosa que malauradament sovinteja avui en dia per a moltes famílies.

Què està passant a les famílies, a la gent que paga hipoteques? Ben senzill, l'entitat financera els crida a capítol i els diu: «El valor de la seva "vivenda" ha baixat.» La família en qüestió diu: «Escolti'm, és clar que ha baixat, la meua "vivenda", però no en sóc responsable.» I el banc contesta: «Ni nosaltres tampoc. Baixa el valor de la "vivenda", ha de vostè afegir noves garanties, nous avals perquè puguem mantenir el crèdit que teníem.»

Això, que normalment és bastant habitual en el món financer, en època de crisi, en famílies que han de pagar una «vivenda» amb una hipoteca determinada, és letal. Es demana, senzillament, que aquelles garanties que servien per fer la hipoteca inicialment ara han de ser redoblades, o han de ser complementades, o necessitem alguna cosa que ho afegeixi, i, nosaltres, és difícil que ho puguem evitar.

Què demanem? Que si això s'ha de materialitzar la novació no estigui gravada amb l'impost d'actes jurídics i documentats. Res més; tan senzill com això. Si vostè

pot negociar amb l'entitat financera que tingui un termini per al pagament de la hipoteca una miqueta més gran, haurem d'anar al notari. Quan anem al notari, aquest increment de període de negociació en la hipoteca que no costi actes jurídics i documentats. Res més.

Nosaltres hem fet una breu anàlisi de què podria comportar això des del punt de vista financer, perquè sóc jo el que els ha parlat a vostès de situació econòmica complicada i situació financera complicada. Hem fet un càlcul, que deixem, naturalment, per al Govern, que és qui ha de fer els càlculs, ben detingudament, sobre aquesta qüestió; creiem sincerament que és una qüestió ben modesta. Però estem disposats a parlar-ne. I el que els demanem a vostès és quelcom tan senzill com el següent: parlem-ne.

El Govern espanyol s'ha mostrat sensible sobre aquest tipus de qüestions i ha legislat en recent decret sobre el tema de les hipoteques en l'àmbit de tipus fix. El que ha fet el Govern espanyol és tot un conjunt de mesures, que tenen escassa repercussió econòmica però ajuden les famílies, en l'àmbit de les hipoteques amb tipus fix.

Nosaltres els demanem, senyores i senyors diputats, que vostès considerin l'eventualitat de discutir aquesta circumstància a Catalunya per a les hipoteques amb variable, amb tipus variable, que, com vostès saben molt bé, en el període específic de negociació de les hipoteques –parlo de fa quatre, cinc, sis anys–, era molt habitual –molt habitual– parlar d'hipoteques variables, perquè era un ham molt interessant per a les famílies, perquè creien que difícilment els tipus d'interès pujarien.

Què succeeix? Que, evidentment, amb la situació econòmica present, amb la necessitat de controlar la inflació, depenent com depenem del Banc Central Europeu, com a mínim els tipus d'interès en el millor dels casos baixar no baixaran, i pugen. I això significa un estrès constant sobre les famílies per al pagament de les hipoteques.

Prou que pateix aquesta gent per pagar les hipoteques!, prou dificultats que té per pagar les hipoteques!, prou que ha d'imaginar com pagar les hipoteques! I diem: «Podríem des del Govern català» –pregunta– «complementar l'acció del Govern espanyol respecte a la novació en les hipoteques de preu variable?» Res més, res menys. És a dir, per qualsevulla modificació que o bé l'entitat bancària o bé el particular vulgui produir respecte a la hipoteca que té pot ésser considerada la possibilitat que no es pagui actes jurídics documentats, sí o no?

I proposem..., no que ens diguin que sí; vull ser particularment explícit en aquesta qüestió. No els proposem que ens diguin que sí; els proposem que estiguin disposats a parlar-ne, que és aquest l'objectiu d'aquest projecte de llei, parlar-ne, i quan després tinguem l'oportunitat de parlar-ne, veurem si hi ha un acord, que jo crec que es pot aconseguir.

Es pot aconseguir, per quina raó? –i amb això aniria acabant la meua intervenció. Per la raó següent. Primer, perquè el Govern, i particularment els partits que donen suport al Govern, actuarien en coherència amb el que ha fet el Govern socialista a Madrid. Els ho deia abans.

El Decret concretament 2/2008, de 21 d'abril, treballa en l'àmbit del tipus fix per a les hipoteques en la mateixa línia que nosaltres plantejem. No som sospitosos d'haver copiat res del que el Partit Socialista, a través del seu Govern, hagi fet a Madrid, perquè és una iniciativa presentada abans en el temps, però coincideix. Benvingut!; saludem la sensibilitat del Govern Zapatero respecte a aquesta qüestió.

Hauríem d'esperar menys sensibilitat dels partits que donen suport al Govern que la que ha manifestat el Govern Zapatero a Madrid? Jo crec que no. Haurien de tenir els partits que donen suport al Govern a Catalunya menys sensibilitat que el Partit Socialista Obrer Espanyol ha demostrat a Madrid? Jo crec que no. I, per tant, en coherència, creiem que vostès poden votar a favor que això sigui considerat.

Segona, la proposta, al contingut específic de la proposta: senzilla, modesta, molt modesta, però que permet que les famílies puguin tenir uns diners més per fer front a les dificultats a què inevitablement han de fer front com a famílies que necessiten pagar les seves hipoteques justament per no sumar-se a aquesta llista de víctimes que ens referia l'Institut Nacional d'Estadística, amb un increment, com els deia, prou substancial: un 450 per cent en un trimestre. Déu n'hi do!

Tercer, perquè el cost és perfectament assumible. Jo he tingut l'oportunitat de parlar amb algun membre especialitzat en aquest tipus de qüestions; hem fet números, el Govern crec que els pot fer, i estem parlant d'una cosa absolutament assumible, veritablement assumible.

I, finalment, perquè hom té sempre l'esperança que quan un grup parlamentari proposa una proposició de llei al Parlament, al Parlament de Catalunya, i és assenyada, es pot discutir. És a dir, si nosaltres els proposéssim a vostès quelcom molt radical, quelcom molt exigent, quelcom molt que va a la línia de flotació del Govern o de la seva política econòmica i pressupostària (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president–, entendríem que vostès no volguessin passar ni pel mal tràngol de discutir-ho. Ja ho entenem això, ja hem estat govern, i ja ho entendríem, dir: «Escoti'm, vostè em ve amb una proposta aquí molt, molt, molt arriscada, molt agosarada, i preferim estalviar-nos el debat.»

Però quan és una modesta proposta d'aquestes característiques, en sintonia amb el que fa el Govern espanyol, en sintonia amb el que necessiten les nostres famílies i en sintonia amb el debat que hem de tenir a Catalunya per donar aquest missatge a les famílies i als treballadors, es negaran els partits que donen suport al Govern a donar suport a la nova proposta?

Tot sembla indicar que sí, perquè vostès han presentat una esmena a la totalitat, però no prejutgem esdeveniments; una esmena a la totalitat, senyores i senyors diputats, sempre es pot retirar...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

No prejutgem esdeveniments, i sortirem de dubtes ben aviat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pels grups Socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., jo crec que de tota la seva intervenció, senyor Teixidó, almenys puc estar d'acord amb dues coses importats que ha dit. La primera és que donem per enllestit, tot i que li ha dedicat més de la meitat de la seva intervenció, el debat sobre l'anàlisi o sobre la intensitat, eh?, de la situació econòmica de desacceleració que pateix Catalunya. Donem-lo per enllestit. Vostè ho ha dit, jo ho comparteixo, i a més crec que és una anàlisi bastant compartida; el conseller ha encetat una roda amb tots els grups parlamentaris justament per compartir el diagnòstic de la situació de l'economia catalana. El dono per enllestit.

I en la segona cosa que ha dit, que és que no vol fer un debat en fals. Jo crec que, efectivament, ningú vol fer un debat en fals, perquè no convé, no només als nostres grups parlamentaris, sinó a la mateixa institució que és el Parlament de Catalunya.

I, per tant, quan vostès presenten una proposició de llei, nosaltres el que hem de fer, entenc, és cenyir-nos al text que vostès presenten. I el text que vostès presenten és un text que té per objecte l'establiment d'exempcions..., tot i que estan en l'article 7, són exempcions de l'impost d'actes jurídics i documentats en les escriptures públiques que documenten novacions o modificacions de préstecs en diverses modalitats, que vostè ha mencionat, i en diferents supòsits. Però, ho reitero, no modifica un tipus de gravamen, aquesta proposició de llei que vostès presenten, sinó que planteja l'exempció com a figura tributària. Per tant, no tinguem un fals debat, que seria no ajustar-nos al text de la seva proposta.

Com sap molt bé vostè, davant de la proposta escrita que ha presentat el Grup de Convergència i Unió els grups que donem suport al Govern hem presentat una esmena a la totalitat, que a la pràctica significa el rebuig de la iniciativa que ha presentat Convergència i Unió. I m'agradaria dedicar uns minuts a explicar-li per què ho hem fet, eh?, per què o en què es fonamenta el nostre rebuig a aquesta iniciativa.

Com és lògic pensar, nosaltres la rebutgem perquè no la trobem del tot adequada, eh? Amb l'àmbit de moderació que vostè també ha manifestat, doncs, jo no li dic que la trobem radical o que la canviariem molt; simplement no la trobem del tot adequada.

Per què no la trobem del tot adequada? Perquè en el context econòmic en què ens trobem el Govern acaba de

presentar i aprovar quaranta-dues mesures de dinamització econòmica i de suport als sectors socials més desfavorits; el president Montilla els ho acaba d'explicar justament en la sessió de control que hem tingut fa pocs minuts. I, per tant, nosaltres creiem que són aquestes quaranta-dues mesures i no altres, com podria ser la seva proposta, que són les que són necessàries i eficaces per combatre la situació de desacceleració econòmica.

I si vol parlar d'un context més general, fiscal o impositiu, com vostè sap, nosaltres sí que estem a favor de rebaixes selectives en impostos. També per al cas específic d'actes jurídics i documentats; recordi l'última reducció de tipus de gravamen, que reduïa el tipus impositiu al 0,5 per cent per a les escriptures que documenten la constitució i la modificació de préstecs hipotecaris per als joves menors de trenta-dos anys i també per als que presentin una discapacitat acreditada igual o superior al 33 per cent. Per tant, ja hem reduït el tipus en impostos com actes jurídics i documentats.

Però, en canvi, creiem que en aquest moment i després del paquet de mesures econòmiques que hem proposat és necessari que qualsevol discussió fiscal, per moderada, per petita que sigui, s'englobi dins d'una discussió més general de com és el sistema fiscal en general, quins efectes pot tenir aquesta disminució fiscal, ja no tant en la despesa, que també, sinó també en el creixement econòmic, perquè crec que ja li vaig dir fa poc, quan vam tenir ocasió de debatre la iniciativa, el cas que coneixem, el de l'Administració Bush: està reduint els impostos com a filosofia econòmica per combatre la desacceleració dels Estats Units, que és més important que la nostra, i no creiem que estigui funcionant.

De totes maneres, i per no allargar-me en excés, jo crec que en aquesta discussió, que és més interessant, certament, sobre el que volem o no volem, avui n'hi ha prou, pel text que han presentat, de saber el que podem o no podem, perquè tampoc..., és obvi que el Parlament no es pot dedicar a discussions estètiques però inútils, no?, perquè abans de voler hem de poder.

I des d'aquesta òptica no podem aprovar la proposició que ens presenten, per què?

Primera, perquè, d'acord amb la Llei de cessió de tributs de l'Estat a les autonomies, en l'impost d'actes jurídics i documentats no tenim competència en les exempcions; només tenim competència en els tipus de gravamen.

En segon lloc, perquè algunes de les exempcions que vostès proposen, en el cas que es poguessin dur a terme, podrien produir efectes contraris a la finalitat de la norma; per exemple, en el cas de l'ampliació de capital, on es podria portar una pràctica, que no crec que sigui convenient per a ningú, que seria atorgar primer un préstec de quantia mínima i, en canvi, després ampliar-lo amb el gruix del capital i gaudir d'aquest benefici. No crec que aquesta pràctica sigui convenient.

En tercer lloc, perquè també hi ha alguna de les exempcions que es plantegen a la proposició de llei, com la de garanties personals no simultànies, que és com a mínim poc rigorosa, perquè en aquesta vostè sap que, en aquest cas, la fiança tributa en la modalitat de transmissions

patrimonials oneroses i no en la d'actes jurídics i documentats. Simplement mencionar-ho.

I en últim lloc, i crec que el més important de tots, és perquè justament la majoria de les exempcions que vostès proposen, tot i que no les podríem dur a terme si les volguéssim dur a terme, ja són vigents en la normativa de l'impost: la reducció de capital, l'alteració del termini, les modificacions de condicions del tipus d'interès pactat o vigent, o també en el cas de prestació i modificació de les garanties personals quan són simultànies.

Per tots aquests motius que li hem exposat, reitero que la posició del meu grup seria de rebuig a la iniciativa i, per tant, de suport a l'esmena a la totalitat que hem presentat des dels tres grups que donem suport al Govern.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Honorable diputat, vol fer ús del torn de la paraula per a rèplica, senyor Fernández Teixidó? *(Pausa.)* Sí; interpreto que sí que vol fer ús de la paraula, oi?

El Sr. Fernández Teixidó

Si és tan amable...

El vicepresident primer

Sí, senyor.

El Sr. Fernández Teixidó

(Adreçant-se a la Sra. Martínez-Sampere Rodrigo.) Tot bé, diputada? *(Pausa.)* Sí? Senyores i senyors diputats, senyor president, avui ens estalviarem un debat, si a vostè li sembla bé: el debat genèric sobre les conseqüències fiscals, els models i el que fa o no fa en Bush. Fora. Això ens acostuma a generar un debat molt interessant, però avui, això, si vostè m'ho permet, senyora diputada, no toca. O no volem que toqui.

Vostè ha dit una cosa que m'agradaria precisar-li. Diu: «Li agraeixo que doni per enllestit el debat sobre la situació econòmica.» Res més lluny de la persona que aquí li parla. El que jo crec que està enllestit és el debat sobre el caràcter nominal del tipus que tenim de situació econòmica: si és una crisi, si és una desacceleració, si és una recessió. Això està fet.

Però com hem de renunciar nosaltres a tenir en profunditat el debat que necessitem tenir respecte a la crisi? Poc ho agrairia, el conseller Castells, que nosaltres ens desentenguéssim de la situació de la crisi; ni vostès ni el país. Seguirem, i tant que seguirem, parlant de la crisi. Amb una voluntat: quan abans l'enllestim, millor; però, conscients de la modèstia de les seves aportacions i encara més de les nostres. La crisi es resoldrà pels mecanismes per què les crisis es resolen: els governs aporten el que poden; si ho fan amb encert, l'oposició vigila el que aporten els governs. Però naturalment, és clar que sí, que parlarem de la crisi durant els propers mesos.

Hi ha la voluntat d'aquest grup parlamentari, ja els ho dic francament: quan abans enllestim, millor. Tant de bo

d'aquí a un any, un any i mig, nou mesos, no tornem a parlar de la crisi. Però lamentablement em sembla que n'haurem de parlar.

Hi ha una qüestió que no em sembla, senyora diputada, malgrat que agraeixo molt el to de la seva intervenció, adequat contraposar, perquè jo he tingut, si més no, la delicadesa de no situar-ho: les mesures de xoc. En fi, vostè diu: «Escolti'm, aquest tipus de mesures, a nosaltres ja potser no ens calen, perquè amb les quaranta-dues mesures que hem aprovat en aquest àmbit és més que suficient.» No, no són suficients les quaranta-dues mesures pel tipus de crisi que tenim, i el Govern ho sap. El marge de maniobra del Govern amb aquestes mesures..., que concretament n'hi han dotze d'operatives, que són 702 milions d'euros. Prou –prou–; 702 milions d'euros i dotze mesures operatives. I la resta és una qüestió que ja hem tingut l'oportunitat de parlar amb el conseller Castells en aquestes reunions a què vostè feia referència. Plenes d'indicacions, plenes d'avaluacions, plenes de seguiments, plenes de consideracions, plenes d'«haurem de fer», plenes d'«haurem de veure»... Prou. Dotze mesures, 702 milions d'euros.

I no cal que m'ho contraposi, això. Jo he tingut la pretensió de dur el debat específicament a la mesura. Amb una confiança respecte a aquest eventual pla de xoc: que el conseller Castells el porti a aquesta cambra. Com que és important, si sembla que té tanta fondària, doncs vostès el porten a aquesta cambra i el discutim. I aleshores és quan podrem discutir si aquestes mesures són, no són... Jo m'inclino a creure que són les que poden ser. I, com que són les que poden ser, són. I, a més, els ho direm amb aquesta franquesa quan vostès portin aquest tema a la cambra, que jo desitjo que l'hi portin. I em sembla que el conseller Castells també vol que l'hi portem. Són les mesures que són perquè són les que poden ésser. Punt.

Ara, si vostè creu que amb això veritablement resollem la crisi o que pensant en mesures específiques per combatre la inflació anirem més enllà d'on estem, doncs, acredita una innocència que jo crec que no se li pot acreditar ni al Grup Socialistes, ni al Grup d'Esquerra Republicana ni al Grup d'Iniciativa per Catalunya. Són innocents, però no tant! Estem d'acord en aquesta qüestió? Per tant, jo això m'ho estalviaria.

Anem al moll de l'os de la qüestió, que és la qüestió normativa, diputada, que jo crec que és el tema clau. El tema clau és el següent; vostè em diu: «Si analitzem la capacitat normativa que tenim en l'àmbit d'actes jurídics documentats, no podem parlar de les exempcions.» Home, jo aquí demano una miqueta d'imaginació. I crec que és fàcil d'entendre. Nosaltres hem presentat aquesta iniciativa vinculada a l'article setè... (*Pausa.*) Espero. Article setè vol dir «tipus de gravamen»; «tipus de gravamen» vol dir que tenim ampli camp per recórrer. Si vostè té la possibilitat d'analitzar el, doncs, resum del panorama –ho he tret senzillament del Col·legi d'Economistes, eh?, per poder ensenyar-li-ho, no?– en l'àmbit d'ITP i AJD: la relació en modalitat de tal, tal... Què podem fer? Treballar sobre el tipus de gravamen i treballar sobre les deduccions i les bonificacions.

I nosaltres, la proposta que els portem és sobre el tipus de gravamen. Ja sé que tot això és molt específic i segurament és difícil que interressi els diputats d'aquesta cambra i l'opinió pública, però els ho portem sobre el tipus de gravamen, i per tant hi ha aquest marge de maniobra.

Però estaria disposat, senyora diputada, a rendir-me. Insòlit. Eh que la sorprenç? Estaria disposat a rendir-me. Parlem-ne. Vostè diu: «No, no, perquè..., per veure com això serà interpretat; tindrem dificultats pel tipus de gravamen; anem a veure que no..., perquè això pot ser considerat com una exempció, etcètera.» D'acord. Discutim-ho. Ho acceptem, ho discutim i en parlem.

I li faig immediatament una proposta perquè vostè pugui acceptar-la: en lloc de l'exempció, la bonificació total menys el 0,01. I ja està! Fixi-s'hi bé, eh? Diu: «Escolti'm, ja ens sap greu això que vostès diuen que és tan important. Aniria bé. Llàstima que nosaltres en l'àmbit normatiu no ho puguem fer!» Per al debat –que, a més, dic com podem fer-ho; no cregui que nosaltres ho hem presentat intencionadament en l'article setè– del tipus de gravamen. Clar que ho hem fet per aquí intencionadament. Però suposem que vostès diuen: «No, no, no, que prendríem mal.» D'acord. Rendits. Parlem-ne. I llavors li proposem anar a les bonificacions, que no em negarà que tenim el marge de maniobra per a les bonificacions. I la bonificació total menys el 0,1 per cent. I en lloc de ser exempció total, és bonificació total menys el 0,1 per cent, o el 0,01 per cent. El que vulguin.

O sigui, el que li tracto de fer veure, senyora diputada –i li ho tracto de fer veure, en fi, amb tota l'expressivitat de què sóc capaç–, és que aquesta no és la qüestió. No ho és ni des del punt de vista que jo pensava que vostè utilitzaria i no ha utilitzat, des del punt de vista de la recaptació. Que jo entendria que vostè això m'ho digués: «Escolti'm, Teixidó, estem en una situació molt i molt complicada; miri el que ha baixat transmissions patrimonials, miri el que ha baixat actes jurídics documentats; amenaça tempesta; això va pitjor, i vostè ens demana encara un esforç més.» Jo els demano un esforç més perquè tinc una referència, que són les famílies i els treballadors; per això els demano un esforç més. No demano un esforç per a les grans empreses, demano un esforç per a les persones, per a la gent que ens interessa: els treballadors i les seves famílies.

Suposem que vostè encara es resisteix. Diu: «Escolti'm, però hi ha aquest problema normatiu.» Doncs discutim-ho i parlem-ho i ràpidament nosaltres canviem l'article setè, parlem de bonificacions, ho bonifiquem pràcticament tot i salvem la dificultat.

Es tracta, senyora diputada, senyores i senyors diputats, d'una qüestió de voluntat política. Per què ni podem parlar d'exigència econòmica. És important per a les famílies, però és poc rellevant per al Govern. Si jo li digués la quantitat que els nostres càlculs estan plantejant respecte a l'eventual utilització, quedaria sobtada. Fora de la tribuna li ho diré, perquè no em sembla que hàgim de fer nosaltres aquests càlculs; els han de fer vostès, que estan al Govern. Però fora de la tribuna li ho diré. I veurà com no hi ha *moralment* la possibilitat de resistir-se, com a mínim a parlar-ne. Només des de l'apriorisme, només des del dogmatisme, només des del

tancament, només des de la voluntat d'ignorar l'oposició es poden negar vostès a discutir això. Elemental. Vostès representen, diuen, els interessos dels treballadors i de les seves famílies, oi? Doncs, prediquin amb l'exemple i parlem-ne. No els impugnam això. Nosaltres aspirem a representar aquests i tots –aquests i tots–; no els discutirem això, però parlem-ne. És en aquest sentit que nosaltres els demanem que vostès considerin aquesta possibilitat.

Una qüestió més. Diu: «Escolti'm, bona part d'això ja l'ha fet el Govern, el Govern espanyol.» El Govern espanyol, li ho repeteixo, diputada –miri-s'ho, consulti-ho, parli amb la seva gent; jo he parlat també amb la seva gent i m'ho han confirmat, he parlat amb la seva gent i m'ho han confirmat–..., té a veure amb el tipus fix –fix– de la hipoteca, i nosaltres estem parlant del tipus variable, amb la voluntat de complementar-los.

Quan va sortir en el tipus fix aquesta decisió del Govern Zapatero –estic parlant, concretament, del decret..., d'aquest decret a què feia referència d'aquest passat abril, del dia 21 d'abril– tots ho vam saludar com una qüestió positiva; clar que era positiu. Com no ha de ser positiu que la família pugui estalviar un percentatge?

I ara els presentem una mesura complementària d'aquella; és complementària... (*Pausa.*) És complementària, de veritat; una cosa és el tipus fix, l'altra és el tipus variable; parlem de tipus variable, que en la terminologia és el que en diem «hipoteca de tipus gradual». I això és el que els demano que fem.

Però inclús admetria per segona vegada en aquest debat que vostès això no ho tinguessin clar. Ho admeto. Potser això no acabem d'expressar-ho amb claredat. Ho admeto. Parlem-ne –parlem-ne.

Vull fer un exercici final per esbandir aquest qüestió. Els socialistes, els republicans i la gent d'Iniciativa han d'explicar a una família de treballadors –de treballadors– per què no han donat suport a aquesta iniciativa parlamentària. Vostès tenen aquí davant una família de treballadors i de treballadores, aquí. Què dirien davant d'aquesta família? Dirien: «Escolta'm, ens hem assabentat que aquests de Convergència i Unió, nosaltres que ara hem anat a discutir tot el tema de la hipoteca, plantegen que els actes jurídics i documentats, aquest percentatge» –que no és molt, però Déu n'hi do quan has de pagar la hipoteca–, «els que paguen hipoteca i la gent que treballa..., es podria estalviar, i ens diuen que no és molt, però per a nosaltres sí que ho és.»

Quin argument donaria el Govern? Els socialistes, els republicans, la gent d'Iniciativa? Diria: «Hi ha un problema normatiu» –diu–, «i això, en part, també ho ha fet en Zapatero.» «En part o del tot?», preguntaria la família de treballadors. Diu: «En part, ho ha fet en Zapatero.» Tornaria a preguntar la família de treballadors: «En part o del tot?» Diu: «En part.» Què diria la família de treballadors? «Doncs, la part que queda, si us plau, ens la complementen.» N'hi hauria un de la família de treballadors, molt assenyat, que diria: «Però, escolta'm, potser això no es podrà finançar...» I nosaltres els diem que es pot finançar. I vostès ho saben. *Finale.*

Doni'ns l'oportunitat de convèncer-los, a vostès, en un debat. *Finale.* Doni'ns l'oportunitat de convèncer-los, a vostès, en un debat polític. Ens donen la satisfacció que des de l'oposició podem presentar una proposició de llei i pot ser estimada pel Govern, sense que vostès se sentin malament, sense que això menyscabi l'autoritat del Govern, sense que menyscabi la capacitat del Govern. Però l'oposició presenta una proposició de llei que és encertada, que val per a les famílies, que val per a les persones, que ajuda en la situació de crisi i vostès diuen: «Endavant.»

President, no sabia –vostè ja m'ho permetrà– què més dir per tractar de convèncer la diputada que és portaveu dels tres grups que donen suport perquè reconsiderés la seva posició. (*Veus de fons.*) Vostè ja ho ha entès, president, jo ja ho sé. El que m'agradaria és que ho entenguessin els grups que donen suport al Govern i, molt particularment, la diputada que ha pres la paraula en defensa dels interessos.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor diputat. Ara correspon fixar posició als grups que no han intervingut fins al moment en el debat. I, en primer lloc, li correspon al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, en el seu nom, té la paraula la il·lustre diputada senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors, senyores diputats..., senyor Teixidó, el nostre grup, com bé s'imagina, doncs, rebutja la reforma que vostès plantegen, i, d'altra banda, per tant, hem subscrit i subscriu, doncs, una esmena a la totalitat. Els arguments són diferents i els hi aniré exposant.

D'una banda, ja hem fet una mica aquí el debat normatiu. I, bé, jo li torno a repetir, en aquest sentit, el mateix que li ha dit la diputada socialista que m'ha precedit en el torn de la paraula. Vostès el que ens proposen és un establiment d'exempció, exempció en aquesta modalitat d'actes jurídics documentats per a les escriptures públiques que documenten préstecs hipotecaris, i en cap cas ens han proposat una modificació dels tipus de gravamen.

I el primer que cal dir, doncs, és que el Parlament de Catalunya no té competències normatives per legislar a l'efecte. La competència normativa resta limitada a la modificació de tipus de gravamen i no al supòsit d'exempció, com ja li he dit. I aquest és el marc normatiu que ens avala, el marc vigent, de la vigent Llei de cessió de tributs, la Llei 21/2001. Per tant, no ens agrada, però no tenim competències normatives per reformar o per tirar endavant la proposta de reforma que, en el paper que vostès han presentat en el registre d'aquesta cambra, explicita.

En segon lloc, dir-li que sí que allí on tenim capacitat normativa hem actuat, i en la darrera Llei de mesures fiscals, doncs, vam aprovar una reducció, una modificació..., reduint el tipus impositiu d'actes jurídics docu-

mentats per una modalitat específica que és la constitució i modificació de préstecs hipotecaris quan l'atorgant és un menor de trenta-tres anys, o trenta-dos o menys.

També li recordava la diputada Martínez que ja hi ha una exempció en actes jurídics documentats respecte de diferents actes, supòsits, de fet, concrets que vostè planteja en la seva proposició, perquè ja estan n'exemptes les escriptures de novació de préstecs hipotecaris en què es modifiquen les condicions i tipus d'interès, també en què s'altera el termini de la hipoteca i també amb relació a les escriptures de subrogació de préstec hipotecari per part d'una altra entitat bancària.

D'altra banda, si això ho situem dins d'aquest context de recessió econòmica que estem vivint, és important, doncs, constatar que el Govern de la Generalitat ja ha afrontat a través d'un paquet de mesures aquesta situació, per fer front a la desacceleració econòmica. Mesures que ja han començat a aplicar-se i altres, aquelles que necessiten un desenvolupament legislatiu, que justament són les mesures de caràcter fiscal, en breu tindrem ocasió de debatre-les aquí a la cambra catalana.

Sap què passa? Quan vostè diu que nosaltres..., no sé si es referia solament al Partit Socialista o ho feia extensiu..., que solament defensaven els interessos dels treballadors i la seva família. Doncs, sap què passa? Que jo crec que el Govern de la Generalitat no solament defensa els interessos dels treballadors i de les seves famílies, que també; defensa els interessos de tots els catalans i totes les catalanes, i per això, perquè defensa tota la ciutadania del país, sap que ha de blindar i preservar per sobre de tot els serveis públics de qualitat, i això significa recursos públics. Per defensar les famílies catalanes es necessita una sanitat de qualitat, una educació de qualitat, uns serveis socials de qualitat, etcètera. Sense preservar això, sí que no es defensen els interessos de la ciutadania catalana.

I deixi'm dir-li una altra cosa que ens sorprèn molt del Grup de Convergència i Unió, i és amb relació a tot allò que fa referència a l'habitatge habitual, perquè sempre el circumscriuen únicament i exclusivament a la propietat i mai avalen o validen propostes en favor del lloguer, d'ajuda al lloguer. I això, doncs, ha quedat darrerament constatat en el mateix pacte nacional i en la mateixa Llei del dret a l'habitatge que vostès, en cap cas, han recolzat.

I, per últim, deixi'm fer una altra reflexió, que és per on ha d'anar el fons d'aquest debat. I és que nosaltres creiem que en aquest moment no es pot afrontar cap debat en relació amb els impostos, donat l'escenari obert de futura reforma del sistema de finançament que tenim al davant.

Hem d'esperar un període de temps –esperem que aquest sigui breu, sigui el que toca– per saber, doncs, quin serà el nostre sistema de finançament, per saber quina serà la nostra cistella d'impostos, per saber com s'aplicarà el fons de suficiència. I mentre no tinguem aquests números sobre la taula no podem decidir rebaixar impostos, perquè el prioritari, el principal aquí és confeccionar un sistema, doncs, que ens ajudi a pal·liar, a reduir el nostre dèficit fiscal. Mentre això no sigui possible, doncs, el

benestar dels catalans i les catalanes està lligat de mans i peus.

Tampoc podem afrontar un debat en aquest Parlament de Catalunya quan en cap cas som els òrgans sobirans, únics i exclusius que tenim la potestat per decidir sobre això, sobre quin serà el nostre sistema. Malauradament, serà l'Estat espanyol qui acabarà tancant aquest model.

El mateix Govern espanyol, vostè sap que ja ha anunciat mesures concretes en relació a impostos cedits totalment, com patrimoni i com successions, i això encara no sabem res de res en com se concretarà, en quina serà la compensació. Per tant, podem arribar fins i tot a la situació que només recaptem un dels impostos cedits totalment, el 100 per cent d'un dels impostos, que és, justament, aquest que estem debatent, transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Per tant, sols un d'ells; no el toquem, no sabem què passarà. Creiem que no és el moment oportú.

En definitiva, el que li vull dir, doncs, és que la seva proposta no pot prosperar formalment, pels motius ja adduïts, però que, encara que no fos així, nosaltres creiem que tampoc podria prosperar per una qüestió de fons, per aquesta qüestió d'oportunitat per afrontar una reforma fiscal.

Estem davant d'aquest escenari obert de futura reforma del finançament; reforma que, bé, li he de dir amb tota sinceritat que afrontem amb molt de recel i amb molta cautela, però, això sí, apellant a tots els grups catalanistes de la cambra la unitat. La unitat perquè, si no, no ens en sortirem. I crec que ja hem après bé la lliçó; no podem tornar-nos a equivocar per segona vegada, fóra una irresponsabilitat, fóra imperdonable caure en el mateix error per segona vegada, error que ens ha debilitat moltíssim com a poble.

Per tant, jo els demano a totes les forces catalanistes d'aquesta cambra unitat al Congrés, no al Parlament. Al Parlament ja en tenim el precedent, ja hi estàvem, d'units; va ser la desunió al Congrés dels Diputats i al Senat l'error que va patir el país, que el va perjudicar, doncs, de manera molt greu.

Per tant, ho devem al país: unitat a Madrid per fer front a un finançament que ens ajudi a sortir del dèficit fiscal històric que ha patit Catalunya.

Res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ho té la paraula la il·lustre diputada senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Sí; gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que agafaré el símil del proponent i parlarem de la família de treballadors i parlarem de les hipoteques, perquè em sembla una bona manera d'en-

tar aquest debat i de no construir debats estèrils o falsos que..., el que pretenien.

I jo hi ha una cosa..., i ja li anuncio que nosaltres no donarem suport a l'esmena a la totalitat i donarem suport a la proposició del Grup de Convergència i Unió, malgrat aquest grup parlamentari pensi que aquesta proposta del senyor Zapatero –i que sembla que vostès en recullen el testimoni– no és la millor solució per al dia a dia de les famílies catalanes, no és la millor solució per abordar la crisi econòmica. I intentaré explicar-me.

La veritat és que el problema que tenim, una situació econòmica que no podem controlar... I les famílies catalanes tenen un problema en el dia a dia.

Aquesta proposta del senyor Solbes –que jo coincideixo amb vostè que és totalment compatible amb la seva, i, malgrat fer-ne la crítica, també s'ha de portar aquesta proposta, per això la recolzarem– el que ens està dient és el següent: «Com vostè té un problema per arribar a final de mes, el que faig és que penso en vostè i aquesta hipoteca, per exemple» –posaré un exemple–, «la típica hipoteca de 150.000 euros, li fem un termini, per tant, una novació en el temps, i la hi allargo a deu anys.» De tal manera que el Govern queda molt bé; el cost que li suposa al Govern, si parlem d'actes jurídics documentats més despesa notarial, són uns 320 euros. Però sap quant li costa al contribuent si hi posem la càrrega fiscal? Sap quant li costa aquest ajornament a aquest contribuent? Doncs, el que li costa ronda els cinquanta mil euros de mitjana –l'allargament de deu anys més d'una hipoteca de 150.000 euros. Amb la qual cosa s'estalvia una mitjana d'uns noranta euros per mes, però la broma, al final, li costa entre 42.000 i 50.000 euros.

Per què no ho dic amb xifres exactes? Doncs, perquè una de les premisses aquest grup parlamentari considera que no ha estat considerada, o sí però no hi han posat la publicitat necessària per part del Grup Socialistes al Congrés dels Diputats..., és que han partit d'unes premisses que, de fet, la situació econòmica..., ja ens deien, quan ho dèiem en aquest Parlament fa tres anys, que nosaltres érem alarmistes, que portàvem la política del no, que només volfem rebaixar impostos; i jo els diré que els que realment no havien fet una previsió –que en economia és fonamental– eren el Partit Socialista i els grups que donen suport al Govern al Parlament de Catalunya.

I per què ho dic? Perquè, davant d'aquesta proposta del senyor Solbes de tipus fix, com ha dit el senyor proponent, i que es planteja en aquest cas a Catalunya que sigui d'interès variable, el que no es va fer o el que no es va publicitar és que parteix d'una situació lineal de l'euríbor, però tots sabem que, doncs, quan el senyor Zapatero i la senyora Chacón ens deien l'octubre del 2007 que no patíssim, que l'euríbor realment havia tocat sostre, veiem com l'euríbor, en l'últim trimestre, no ha fet més que pujar i que estem en el 4,9; com a mínim, aquesta reflexió. La qual cosa vol dir que aquesta estimació que l'euríbor deixarà de créixer la posem com a mínim en quarantena.

A més d'això, tots sabem o hauríem de saber en la lletra petita de les nostres hipoteques –els que estem hipote-

cats ho tenim molt clar– que, a més de l'euríbor, hi ha un factor important, que és el percentatge que les entitats de crèdit poden sumar a l'euríbor, que si bé ronda entre un 0,5 i un 1 per cent, doncs, a cada hipoteca, com cada contracte és un món..., i aquest percentatge s'ha d'afegir a la mateixa deriva *in crescendo* que té l'euríbor. Amb la qual cosa nosaltres considerem que aquesta via d'incrementar aquest percentatge per part de les entitats financeres és una mesura que les entitats financeres la tenen a la seva mà i que, atesa la situació d'incertesa dels mercats financers, no podem dir a dia d'avui que les entitats bancàries no la utilitzin, amb la qual cosa tornem a dir..., segona quarantena.

Però és que, a més, jo vull recordar i portar a aquesta cambra una qüestió que pel Partit Popular resulta important. L'altre dia, quan parlàvem d'habitatge, ja ho vam posar de manifest, i avui se n'ha fet menció per Convergència i Unió: el nou decret, que va sortir a la llum pública i de què ara ja ha expirat l'exposició pública, que ens deia que si el nostre habitatge variava un 20 per cent podíem ser requerits per l'entitat bancària a fi i efecte d'incrementar, doncs, el volum de solvència o de valors que poguéssim afegir per contenir el crèdit.

Però, és més, és que els vull recordar el debat de fa un any del Projecte de Llei hipotecària. El projecte inicial, en el seu article 9, apartat cinquè, que feia referència als beneficis fiscals, el que deia és que aquest tribut que avui estem parlant, el d'actes jurídics documentats, es basaria i s'aplicaria sobre el principal de la hipoteca, no sobre el principal més els interessos, més els interessos de la demora acotats en el temps, més despeses i costes. I en això li vull recordar que tant el Grup Popular al Congrés com el Grup de Convergència i Unió vam defensar el text inicial, i el Partit Socialista, amb la majoria corresponent, va anul·lar aquesta part de beneficis fiscals en l'última Llei hipotecària. I avui s'ha de dir això des de la tribuna del Parlament de Catalunya. Per tant, aquesta proposta que fa vostè avui des de Convergència i Unió podia tenir un cost menys elevat si al Congrés dels Diputats el Grup Socialista hagués mantingut el projecte i la redacció inicial de la Llei hipotecària, d'acord?

Ara ja sí que tenim tot el context normatiu, i entrem a la proposta. Jo els deia que aquesta proposta, doncs, va en la línia nostra, que considerem que abaixar impostos no significa haver de renunciar a unes expectatives econòmiques i de recaptació més elevades; quan ha governat el Partit Popular ho hem posat de manifest. Però també és veritat que considerem que en les economies familiars, si hi ha una bona proposta –i així ho vam plantejar nosaltres en la Llei de mesures fiscals i financeres–, la injecció de liquiditat més gran que podem tenir és que es faci una modificació de les rendes del treball, és a dir, tota aquella retenció que amb la nòmina de mes a mes, que coincideix amb la hipoteca de mes a mes, els catalans puguin tenir més diners a la butxaca. Per què? Perquè la norma proposada, la modificació proposada està bé, però, com els he dit, amb el temps ens costa massa diners.

En aquest sentit, també vull recordar paraules del senyor Solbes en el debat del Projecte de Llei hipotecària,

que va dir, a la proposta del Grup Popular del manteniment dels beneficis fiscals: «La decisión de suprimir este impuesto depende de cada gobierno autonómico, y no depende del Gobierno del Estado.» Doncs, precisament agafant aquestes paraules i agafant la competència que ens dóna l'Estatut de Catalunya –i no fiquem aquí el finançament, perquè ens estem equivocant de debat–, la capacitat normativa que presenta la proposta ja la tenim. I els vull recordar que amb l'Estatut de Catalunya un dels impostos que tenim, a data d'avui, cedit totalment –no com d'altres autonomies, nosaltres el tenim cedit totalment– és l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats.

Com els deia, la situació econòmica i el context han estat molt correctes: tenim un euríbor a un 4,9, una inflació que ronda el 4,5 per cent. Sembla que no només és el Govern de l'Estat. També apellem a aquest autogovern; des del Govern de Catalunya hem de fer alguna cosa. I les mesures proposades pel Govern..., des del Grup Popular manifestem: massa tard en el diagnòstic –ja els havíem comunicat que els índexs ja eren alarmants fa un parell d'anys– i, després, les mesures arriben tard i, pel nostre grup, són escasses.

Nosaltres donarem recolzament a la proposta de Convergència i Unió, considerem que no ha de ser l'única, i lamentablement, atesa la situació, almenys per part del nostre grup, també anirem en aquest sentit, i els encoratgem que com a mínim facin aquests gestos i que contribueixin que aquesta família catalana, si avui està veient el debat, vegi que també des del Parlament de Catalunya i des del Govern de la Generalitat i des dels grups parlamentaris, sigui de recolzament al Govern o des de l'oposició, atenem aquelles coses que els preocupen cada dia, perquè sense el manteniment d'aquest estat del benestar, com pot ser el manteniment de l'habitatge, la resta de drets semblen insignificants.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Fernández Teixidó: com li agrada la retòrica! Però no la retòrica escolàstica, aquella de les universitats medievals, que era una disciplina noble i positiva. No, no: la retòrica aquella que apliquem quan fem referència a un discurs més preocupat per l'efecte, per l'embolcall, que pel contingut.

Perquè, a veure, vostè s'ha posat a parlar aquí: «La família de treballadors...» Perdoni, en el projecte que vostès ens proposen, a on indica que això només afectarà les hipoteques de la família de treballadors? (*El Sr. Fernández Teixidó intervé sense fer ús del micròfon.*) On diu que això no afectarà el tercer habitatge sumptuós d'una família amb possibles...? O on diu que això no afectarà la hipoteca lligada a l'adquisició d'una gran inversió immobiliària? Això vostès no ho diuen enlloc.

Per tant, la llei que vostès ens proposen es diu: «Proposició de llei d'introducció de beneficis fiscals en la novació modificativa dels préstecs hipotecaris»; retòrica. Es podria dir: «Proposició de llei per a deixar exemptes d'impost d'actes jurídics documentats totes les novacions i les noves constitucions, siguin les que siguin, de préstecs hipotecaris»; menys retòric, però molt més exacte.

Perquè, recapitem: si aquí tenim aquesta família de treballadors, a la qual vostè s'adreçava, que té una hipoteca i té problemes, què pot fer? –i, de fet, què està fent, qui té aquests problemes? Novar termini –novar termini. És a dir, és una operació que o toca termini, o toca tipus d'interès, o toca les dues coses. Què paga per a això? N'està exempt –n'està exempt. La seva proposta de llei no aporta res, és retòrica. Què pot fer? Reduir capital –si li toca la loteria, és un requisit previ; però ara donem el cas que li toca la loteria o la quiniela i que, per tant, pot reduir capital. Quant li costa, això? N'està exempt. La seva proposta no aporta res; una vegada més, és retòrica. Pot fer una altra cosa: barallar-se amb el banc o la caixa que sigui, en el seu cas, i anar-se'n a la competència. Haig de reconèixer que ho té més difícil, perquè costa, en aquest moment, trobar una entitat que vulgui fer la novació; però imaginem-nos que ho aconsegueix. Això també n'està exempt. Per cert, n'està exempt a partir d'una iniciativa que va fer el diputat al Congrés Ramon Espasa, quan era nostre –quan era nostre, que ho havia sigut. (*Remor de veus.*) Per tant, fixi's que amb tot això no ens està aportant absolutament –absolutament– res; és retòrica.

Ara, hi han casos en els quals es pot aplicar? Sí senyor, sí que n'hi han; no seré jo qui li ho negui. Per fer una ampliació de capital. Respon una ampliació de capital a les necessitats d'una família que té dificultats per pagar la seva hipoteca? Em costa de creure –em costa de creure, eh?

Aportació de garanties personals, és a dir, quan l'entitat financera reclama l'aportació de garanties personals. Miri, a nosaltres aquest era un tema que ens entusiasma tan poc que va ser un dels motius pels quals no vam donar suport, a diferència del seu grup i del Grup Socialistes, en el Congrés de Diputats a la nova Llei hipotecària, perquè no ens sembla que sigui contribuint a escanyar la gent com ajudem realment a solucionar els seus problemes.

Distribució de garanties hipotecàries entre diversos immobles. Home, aquesta família de treballadors no en té diversos, d'immobles. La distribució de garanties entre diversos immobles és pròpia d'altres nivells d'estatus social, si ho vol dir així, i és pròpia d'operacions empresarials, més que de domèstiques.

Nova constitució d'hipoteques. No tenia previst de referir-m'hi, però, com que veig que l'irrita, torno a posar el mateix exemple: adquirim un tercer habitatge –el primer i el segon ja el tenim–, sumptuós, i ho hem de fer –en part– amb una garantia hipotecària –es fa, eh?, es fa; a vostè li consta. Home, si aprovem el projecte de llei tal com vostès l'han presentat, com que les ampliacions en quedarien exemptes, adquirim aquesta mansió pel «pico» que vostè vulgui imaginar-se, fem una primera

hipoteca prudenteta, de sis mil euros, fem posteriorment l'ampliació i, com que la convertirien en exempta, resultaria que no pagaria ni un euro d'impostos. Home, jo no tinc gens ni mica clar que això sigui el que nosaltres, mirant l'interès públic i preocupant-nos per la família de treballadors, eh?, hàgim de promoure.

Per tant, nosaltres, en aquesta proposta, no ens hi trobarà. No ens hi trobarà perquè nosaltres defensem, volem unes característiques diferents. D'entrada, l'existència d'un caràcter general de gravamen, és clar que sí, i a partir d'aquí una modulació; una modulació que hi és, que ja existeix, que ja l'hem feta, que ja l'hem posada en marxa, del 0,1 per cent per als habitatges declarats protegits, del 0,5 per cent quan constituïm o modifiquem una hipoteca, si la persona que la demana és menor de trenta-dos anys, o si té una disminució igual o més gran del 33 per cent. Això ho hem fet. Però, és clar, hi hem posat un topall, hi hem posat un topall perquè no ens passi el que podria passar si agaféssim la proposta que vostè ens fa. Aquest topall és que la base imposable tingui un mínim –menys l'exempt familiar– de trenta mil euros, eh?

Miri, la seva proposta és retòrica. Sota l'embolcall d'una nova llei, tornem a un vell debat. Vostès estan per la desregulació fiscal *urbi et orbe*, i nosaltres proposem un tractament diferenciat a situacions que són, òbviament, diferents.

Tres darreres consideracions; no són les més importants, però cal tenir-les en compte.

La primera. En aquests temps de recessió econòmica, unes bases fiscals raonables són imprescindibles per disposar d'uns recursos per tal de desenvolupar unes polítiques que són imprescindibles per fer-hi front. No és raonable, precisament ara, erosionar les bases fiscals.

Segona cosa. Tenim après que qualsevol deducció fiscal aplicada a l'habitatge –cosa que passaria si aprovéssim aquesta exoneració de l'ampliació / nova constitució– és ràpidament menjada pel mercat, que la descompta en els preus de venda. Això ha passat amb el xec dels dos-cents euros en matèria de lloguer.

Tercera. En un moment en què estem negociant el nou finançament econòmic, és criteri del nostre grup que els sistemes de finançament no han de tenir en compte el dúmping fiscal, és a dir que la distribució s'hauria de fer partint d'un esforç fiscal equivalent i sobre una eficàcia en la recaptació tributària –i, si vol, diguem-ho més clar: en la persecució del frau– equivalent. Mala tàctica negociadora, baixar la nostra base fiscal en un moment en què estem negociant el nostre finançament.

Vostè també ha fet, d'una manera, entenc, retòrica, una disquisició amb què ha dit: «Només des del dogmatisme, només des de...» –em remeto al diari de sessions, perquè no he tingut temps d'apuntar més «només». No, no, escolti, nosaltres, ni dogmatisme ni qualsevol de les altres qüestions que vostè ha dit.

Per aquests elements de fons: per la nostra opinió negativa sobre l'efecte real i l'oportunitat de la modificació que se'n proposa; perquè el Govern ja està aplicant una política d'afavorir aquells col·lectius que necessiten

un tractament diferent, amb les corresponents figures fiscals; perquè no creiem ni justa ni desitjable una desaparició total i sense matisos de l'impost d'actes jurídics documentats de manera indiscriminada; per tots aquests motius, molt reals i gens retòrics, nosaltres votarem l'esmena a la totalitat.

I vostè també ha fet retòrica dient: «Quan podrem aprovar una llei per poder debatre aquí...?» Quan vulgui que aprovem una llei, procuri que sigui menys retòrica i molt més raonable.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputadas y diputados, se plantea aquí un problema candente en estos momentos, que es el de la crisis que estamos viviendo, y la crisis, concretamente, del mercado inmobiliario. Era preocupante en el momento que presentó la proposición de ley el Grupo de Convergencia i Unió; estamos hablando de octubre del 2007. Hoy día es mucho más preocupante, puesto que los datos –y algunos han dado a lo largo de esta tarde– nos hacen señalar que estamos realmente ante cotas alarmantes.

Cada vez es más frecuente, cuando paseamos por las calles de Cataluña y de otras partes de España, observar cómo los carteles de «Se vende piso» están presentes a lo largo del paisaje, ese paisaje tan reivindicado incluso en el Estatuto de autonomía. Las condiciones de la hipoteca, sus gastos financieros y el incremento de los tipos hipotecarios han contribuido, sin duda, a agravar la situación de recesión, desaceleración, crisis o como se le quiera llamar, pero, evidentemente, una situación que afecta fundamentalmente a muchas familias y a muchos individuos. Pero además, cuando no se trata bien, también puede llevar a consecuencias de insolvencia financiera, de crisis financiera, y buena prueba de ello lo tenemos en el caso de Estados Unidos, y ahora mismo estamos pagando en parte las consecuencias de la insolvencia de entidades financieras de aquel país, derivadas precisamente de un contrato como el de hipoteca.

Es notorio que las instituciones no pueden permanecer al margen de estas circunstancias, y de ahí que tanto el Gobierno español como el Gobierno catalán hayan digamos que adoptado medidas que a nuestro juicio son claramente insuficientes. Se ha hecho referencia al acuerdo de abril de este año, suscrito entre el Ministerio de Economía, el Ministerio de Justicia y diversas entidades financieras: la Asociación Española de Banca, la Confederación Española de Cajas de Ahorro, el Colegio de Registradores y el Consejo General del Notariado de España. Este acuerdo, precisamente, tiene como única finalidad una, que es tratar de atenuar las consecuencias de una única de las figuras que se incluyen en las medidas que prevé la proposición de ley; esto es, la ampliación del plazo de amortización de los préstamos hipotecarios.

A nuestro juicio, es buena, esta medida, pero claramente insuficiente. Lógicamente, las entidades de crédito están encantadas con esta medida, y buena referencia se ha hecho por parte de la diputada señora Olano, en la medida en que la ampliación del crédito, lógicamente, les supone una mayor cantidad de intereses, y cómo no firmar una medida así, y cómo no condonar las comisiones que se cobran por este tipo de operaciones. Es notorio.

Igualmente, nos parece que es adecuada la solución que ha dado el Gobierno de España en esta medida; esto es, que se eximan del gravamen del impuesto sobre actos jurídicos documentados este tipo de escrituras de ampliación del plazo de amortización de los préstamos hipotecarios.

También consideramos que ha habido una reacción a todas luces insuficiente del Gobierno de la Generalitat. Tanto el diputado señor Pi como la ilustre diputada señora Rocío Martínez han hecho referencia a la Ley 5/2007, en la que se introdujeron determinadas rebajas del tipo de gravamen en determinadas figuras del impuesto sobre actos jurídicos documentados. A nuestro juicio, realmente, al día de hoy no se da solución suficiente con estas rebajas. El problema tiene mayor calado, es de mayor gravedad, y creemos que es necesario tomar el toro por los cuernos, puesto que la reducción de ingresos de muchas familias está poniendo en peligro, realmente, la existencia de su vivienda, y de ahí que haya que, en algunos casos, ampliar el tramo, refinanciar o renegociar tipos y otro tipo de medidas. Y por eso sí que es cierto que habrá que adoptar algún tipo de medidas también financieras.

He observado, al hilo de las respuestas que han dado los grupos que dan apoyo al Gobierno, posiciones contradictorias, en cuanto que la posición de la representante del Grupo Socialistas albergaba o apuntaba la posibilidad de plantear la hipótesis de posibles rebajas de tipos, aun cuando técnicamente ha censurado..., en reproche que nosotros compartimos. Creemos que, realmente, la propuesta del Grupo Parlamentario de Convergència i Unió desborda la literalidad de la ley que regula el sistema de financiación de las comunidades autónomas. Es cierto, y nuestra interpretación es esa, que no se puede eximir del impuesto, tal como se hace en la medida, sino modificar los tipos de gravamen o, en todo caso, introducir modificaciones.

De ahí que les redimimos, les redimimos y aceptamos la redención que propone el ilustre diputado señor Teixidó, y entendemos que en los términos en que se plantea, de redención, es decir, que es posible hablar no de exención sino de bonificación o reducción de tipos o las consideraciones que se entiendan, es posible realmente llevar a efecto y llevar a cabo esta propuesta, esta proposición de ley. Pero el ilustre señor diputado Salvador Pi ha negado la mayor. Ya prácticamente ha dicho que... (*veus de fons*) –Daniel, perdón, Daniel Pi–, ha dicho clarísimamente que no ha lugar ni siquiera la posibilidad de modificación de tipos, con lo cual he apreciado una ligera posición diferente entre los dos grupos parlamentarios.

Creemos que realmente a lo mejor, como decía Aristóteles, en el punto medio está la virtud, y yo creo que

quizá lo mejor sea realmente abordar, bien por vía de proposición de ley y aceptar, como planteamiento base, como campo base para llegar a la cima, esta proposición de ley –es una buena opción, y nosotros por eso vamos a votar, y ya lo anuncio aquí, en contra de la enmienda a la totalidad planteada, porque creemos que realmente se ha de dar esa oportunidad–, o bien hay otras alternativas que también son susceptibles y que están aquí. Este documento..., no está el honorable señor Castells, pero este fue el plan que nos dio, concretamente las cuarenta y dos famosas medidas de dinamización económica y de soporte a los sectores sociales más afectados por la desaceleración.

Hemos coincidido, y prácticamente todas las intervenciones han tenido este eje, que las familias de trabajadores, o de no trabajadores, pero muchas familias, realmente, se sienten afectadas por la situación de crisis en que en estos momentos se encuentra la economía catalana. Por ello, lamentamos que entre esas cuarenta y dos medidas no figure ninguna –ninguna– que haga referencia a la posibilidad de modificar los tipos de gravamen, de introducir bonificaciones en esta materia, en el campo de la modificación de préstamos hipotecarios.

Y creemos que es una buena oportunidad, si no quieren darle el placer a los grupos de la oposición de tramitar la proposición de ley; reconozco que les cuesta y es lógico, pues, que a lo mejor no quieran llevar a efecto esa solución satisfactoria para los grupos de la oposición, pero sí que es también cierto que lo tienen muy fácil. A estas cuarenta y dos medidas les acompañará un decreto ley, un decreto ley imprescindible para llevarlas a efecto; decreto ley de urgencia. Si están de acuerdo en alguna de ellas, introduzcanla, atrévanse a proceder vía decreto ley, ya que no quieren dar satisfacción a la oposición..., introduzcan alguna de estas medidas en el decreto ley. Hasta ahora, entre las cuarenta y dos, solamente figura una relacionada con la modificación normativa de impuestos. El punto 4.1, referido a fiscalidad, dice: «*Nous incentiuem fiscals a la rehabilitació d'habitatges. Rehabilitació d'habitatges. Increment del percentatge de la deducció per despeses en la rehabilitació de l'habitatge habitual a l'IRPF, mitjançant una deducció addicional en la quota autonòmica de l'1,5 per cent.*»

Introduzcan alguna otra; introduzcan alguna otra que venga a paliar los efectos perversos que en estos momentos está teniendo la crisis económica para muchas familias. Introduzcanlo por vía de urgencia, introduzcanlo por la vía del decreto ley. Creemos que sería una buena solución si tanto les da dar placer a la oposición y proceder a la tramitación de una proposición de ley que a nuestro juicio ya decimos que no compartimos en su totalidad en cuanto a las medidas concretas, pero que sí compartimos en la necesidad de llevarla a cabo y a efecto en el futuro inmediato.

Muchas gracias, señor presidente.

(*El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.*)

El president

El senyor Fernández Teixidó...

(El Sr. Fernández Teixidó comença a intervenir sense fer ús del micròfon.)

Si engega el micro, millor, potser...

El Sr. Fernández Teixidó

Deia, senyor president, que per constants al·lusions...

El president

Sí, sí, té un minut.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies. Diputat Pi, vostè sempre ha desenvolupat una tècnica que ja li és coneguda: aprofita que té la darrera intervenció, la darrera –òbviament, en funció del pes polític que té el seu grup parlamentari–, per atacar sistemàticament, sense possibilitat... (*veus de fons*) –escolti, si us plau, diputat–, sense possibilitat que li pugui contestar, dient constantment el que a vostè li plau. I ho fa de manera belligerant, sabent que no hi ha el grup possible per contestar-li, mai, en cap tràmit parlamentari. Ja fa temps que el veiem venir.

Dos: a vostè li molesta profundament que un diputat de centre, en aquesta cambra, en nom de Convergència i Unió, parli de les famílies de treballadors. En parlarem les vegades que ens calgui, senyor Pi.

I per últim: sàpiga vostè que la retòrica és un art parlamentari que alguns practiquem. La mesquinesa política és un vici, i vostè n'és un addicte.

Gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. El Sr. Pi i Noya demana per parlar.*)

El president

Senyor Pi... (*Remor de veus.*) Senyor Pi, té la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Jo, escolti, jo li puc assegurar que, de mesquinesa, cap ni una. (*Persisteix la remor de veus.*) I l'altra cosa que li puc... Em permet, si us plau?

El president

Senyors diputats, senyores diputades, si us plau.

El Sr. Pi i Noya

I l'altra cosa que li puc assegurar és que per part meua faré tot el que pugui perquè en una propera legislatura nosaltres parlem abans que vostè.

Moltes gràcies.

(*Pausa llarga.*)

El president

Passem, doncs, a votació les esmenes a la totalitat, de retorn de la proposició de llei presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat ha estat 68 vots a favor i 62 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Proposició de llei

d'actualització de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya per al 2008 (debat de totalitat) (tram. 202-00034/08)

El quart punt de l'ordre del dia és la Proposició de llei d'actualització de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya per al 2008. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'any 2006, amb l'aprovació en aquest Parlament de la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, es va implantar l'índex de renda de suficiència com a indicador que determina l'accés a determinades prestacions d'ajuts o serveis de la Generalitat de Catalunya.

A l'article 15.3 de la Llei de prestacions es disposa que s'entén amb caràcter general que hi ha manca de recursos econòmics quan els ingressos personals són inferiors a l'indicador de renda de suficiència. Per tant, aquest indicador també actua com a indicador de situació del llindar de la pobresa a Catalunya. Aquest indicador ha esdevingut un indicador propi de Catalunya que substitueix l'indicador públic de renda d'efectes múltiples, l'IPREM, d'àmbit estatal.

Com he dit, ha esdevingut un indicador de referència per a la revisió de les prestacions públiques de la Generalitat i amb l'entrada en vigor de la Llei de prestacions, en la renda de referència per a la garantia d'uns ingressos mínims per a les persones que no disposen de recursos econòmics suficients.

En el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2008 que va arribar al Parlament, l'indicador de renda de suficiència s'augmentava un 2 per cent, i es fixava en 542,3 el mes. Després, a través d'una autoesmena del mateix tripartit, s'augmentava fins al 2,4 per cent, i es va fixar l'indicador per al 2008 en la Llei de pressupostos en 544,48 euros el mes.

Per què es va produir aquest canvi? Doncs perquè en la comissió de seguiment de l'indicador de renda de suficiència es van establir uns criteris de revisió de l'indicador per tal d'impedir la pèrdua de poder adquisitiu de les persones amb rendes baixes. A l'anterior proposició de llei parlàvem de treballadors i treballadores i de les hipoteques i aquí parlem de persones amb pocs ingressos, de persones al llindar de la pobresa o per sota del llindar de la pobresa.

Per tant, aquests criteris que es van establir en aquesta comissió de seguiment són l'evolució dels preus, per una banda; les revisions que el Govern central faci de l'IPREM –qualsevol increment de l'IPREM s'aplicaria automàticament a Catalunya, es va acordar a la comissió–, i l'efecte d'aquestes magnituds en l'evolució de les rendes baixes.

Així, doncs, el novembre del 2007, considerant que el Govern de l'Estat incrementaria un 2 per cent l'IPREM per al 2008, primer es va acordar posar aquest augment. Posteriorment, a la comissió, es va passar al 2,4 per cent. Per què? Doncs perquè es va considerar que els preus a Catalunya, el cost de la vida és més alt i es va considerar de forma molt limitada i amb molta prudència, doncs, posar en lloc del 2 el 2,4 a Catalunya.

Posteriorment, el Govern de l'Estat ha rectificat la seva posició inicial d'augmentar l'IPREM únicament un 2 per cent i ha decidit incrementar-lo un 3,5 per cent. Com ho va fer això? Doncs amb un reial decret llei, l'1/2008, publicat al BOE el proppassat 19 de gener. Per tant, pels criteris fixats a la comissió de l'índex de renda de suficiència, s'hauria d'augmentar automàticament, tal com s'havia acordat, amb un increment addicional d'un 1,5 per cent, fins arribar com a mínim al 3,9 per cent.

El 12 de març passat, la UGT de Catalunya i Comissions Obreres de Catalunya varen reiterar la reclamació al Govern de la Generalitat perquè s'apliquin els criteris consensuats en aquesta comissió i s'apliqui un increment d'1,5 per cent. També reclamaven, al mes de març, una reunió de la comissió de seguiment.

Comissions Obreres i UGT van dir clarament que la Generalitat de Catalunya estava fent tard i que és urgent l'agilització dels tràmits per augmentar la quantia de l'índex de renda de suficiència. Si el 12 de març, que ho deien Comissions Obreres i UGT, era tard, el 7 de maig és molt més tard i és molt més urgent prendre decisions.

Una vegada més es demostra amb *fets* –ja m'entenen, oi?– que al Govern tripartit les persones amb rendes baixes, els pobres, i les persones al llindar de la pobresa no els preocupen pas gaire. Això no és motiu d'urgència per a vostès. Ja es veu. Al Departament d'Economia això no el preocupa. I al Departament d'Acció Social i Ciutadania, que també se n'hauria de preocupar, això no el preocupa.

Avui, Catalunya té un govern de la Generalitat amb molt poca, poquíssima sensibilitat social. Hi ha un govern absolutament adormit pel que fa a les polítiques socials. La no-actualització de l'índex de renda n'és una mostra. Però també ho és el pla «Pobresa zero», que no s'ha fet; també ho és el Pla d'inclusió social, que bàsicament és un Power Point que poca cosa més, perquè no en sabem res més que una presentació que en va fer la directora de l'ICASS.

I també ho podem veure amb l'aplicació de la llei de desplegament de la Llei de prestacions socials, el Decret 123/2007, un decret tan en positiu que, per exemple, una vídua que va a viure amb la seva família, pel fet d'anar a viure amb la seva família perd el complement, perd la prestació. O, per exemple, una persona

que cobri el SOVI, si viu en parella, tampoc cobra el complement. Quan la llei diu, a l'article 15.1, que la situació familiar o convivencial del beneficiari només es té en compte en el supòsit que li comporti una càrrega econòmica. Vostès ho han fet al revés. Vostès no estan protegint les persones més vulnerables en termes econòmics de la nostra societat, els pobres, les persones que estan al llindar de la pobresa, i després en volen donar lliçons. Doncs no en poden donar lliçons; els hauria de fer més aviat vergonya.

Recordem que el senyor Montilla va dir en el seu discurs d'investidura: «Aplicarem la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic i potenciarem els instruments que garanteixin una renda mínima.» Doncs d'allò del discurs..., poden agafar tot el discurs d'investidura, podria fer més cites, però és perdre el temps, perquè la política social ha quedat diluïda i no en queda res de res.

Perquè anem a veure a qui beneficia l'increment de renda de suficiència. Mirem-ho a través de la memòria econòmica de la llei: «Persones joves extutelades de la Generalitat, persones vídues, pensionistes no contributius, persona o persones que tinguin en acolliment un menor tutelat per la Generalitat, persones que necessiten ajuda per al manteniment de les necessitats bàsiques.» Cap d'aquests tindrà la tercera residència, que deien vostès abans, a l'anterior proposició de llei. Són persones amb necessitats, famílies amb necessitats i que volem que a Catalunya visquin amb dignitat. Vostès, sembla que no ho vulguin. Volem que visquin amb dignitat.

No són persones riques ni poderoses; allò que vostès sempre han parlat del poderosos. De qui estan al servei, vostès? No són persones d'èxit, però són persones que necessiten l'ajuda de l'Administració, i vostès no els l'estan donant i no estan reaccionant.

Senyores diputades i senyors diputats del tripartit, una esmena a la totalitat a aquesta proposició de llei no l'entén ningú. Aquesta proposició és, modestament, és clar, fer justícia, fer justícia social; no és fer discursos, és fer justícia social.

L'Institut d'Estadística de Catalunya va presentar fa unes setmanes l'estadística de la població catalana que es troba en situació de risc, de risc a la pobresa. El 19 per cent de la població es troba sota el llindar de risc a la pobresa. Ho diu l'Idescat de la Generalitat de Catalunya. Del 2005, que era del 17,2 per cent, hem passat al 19 per cent. Amb vostès, amb el tripartit, la pobresa puja a Catalunya, augmenta. Ho diu la mateixa Generalitat de Catalunya. I donen moltes més dades.

I, precisament, els col·lectius més vulnerables són als qui va dirigit la Llei de prestacions. I què fa el Govern davant de les seves pròpies estadístiques? No reacciona. I el que demanem amb aquesta proposició de llei és que el Govern ha de complir els seus compromisos.

Vostès només han tirat endavant un decret llei –possibilitat que dona el nou Estatut amb l'article 64.1–, un decret llei per a mesures urgents en matèria urbanística. A quins interessos serveixen, vostès? En un tema que econòmicament els interessa..., en aquest sí que van córrer. Per un tema que recau en les classes socials més vulnerables, vostès no reaccionen.

Per tant, estem parlant..., aquest decret és per a mesures urgents de necessitat extraordinària. Aquí hi ha necessitat i també hi ha aquesta situació extraordinària. Per tant, nosaltres esperem que retirin aquesta esmena a la totalitat i que acceptin aquesta proposició de llei, que el que fa és que l'indicador de renda de suficiència mensual passaria a ser de 554,56 euros en lloc dels 544,48. Hem de dir que en el text hi ha un error de transcripció de xifres, però el concepte és clar: no augmentar el 3,9, sinó augmentar el 4,3, que és el que han augmentat els preus a Catalunya, l'IPC de Catalunya. I per tant nosaltres demanem que l'índex de renda de suficiència s'augmenti fins al 4,3. Això fa possible fer créixer les prestacions i ampliar el nombre de beneficiaris.

Però què hem vist nosaltres ahir –ahir– en el registre d'aquest Parlament? Doncs que vostès presenten en el registre un projecte de llei per canviar i augmentar l'índex de renda de suficiència –fantàstic!– en un 3,9. Però, escoltin, ahir, 6 de maig. Això ho portem arrossegant des de primers d'any, des del mes de gener.

Vostès quant temps han tardat a reaccionar? Han reaccionat per la proposició de llei presentada per Convergència i Unió, que nosaltres els la brindem d'una manera molt gentil parlamentàriament per pactar l'augment. Ho pactem la setmana que ve i el proper Ple es vota aquesta proposició de llei, s'aprova i queda modificat l'índex de renda de suficiència.

Però hi ha una cosa molt sorprenent. Vostès han llegit la primera pàgina? Diu que hi va haver un acord de govern el 29 d'abril de 2008 pel qual es modificava i s'aprova aquest projecte de llei. Vostès treuen els acords de Govern; els del 29 d'abril els poden mirar del dret o de l'inrevés, i aquest acord no hi és. Potser hi ha acords a la penombra. Però el Govern no va acordar, senyor conseller, i no va acordar, senyores diputades i senyors diputats del Govern, que donen suport al Govern tripartit, no va acordar aquest projecte de llei. Aquest és un projecte de llei fantasma per fer-nos retirar el nostre.

Nosaltres, per dignitat, per vocació de servei a les persones en situació de risc de pobresa, no el retirarem. I demanarem que vostès passin la vergonya de votar la seva esmena a la totalitat. Perquè el que no es pot fer és inventar-se un projecte de llei, presentar-lo el dia abans del debat aquí, del Ple, i a més a més que després busquis en els acords de Govern –jo els hi convido, i a més encara està penjat, he comprovat si l'havien modificat o no, però, encara, veig que ho tenen penjat igual–, i aquí no hi és aquest acord d'aquest projecte de llei.

Ens sembla que no els ha de fer por, com a nosaltres no ens fa por, quan arriba un projecte de llei del Govern, com pot ser la Llei de serveis socials, la Llei de prestacions o la llei que sigui, de pactar-la. Fem un debat i ho votem a favor, i a vegades votem en contra. En aquest cas ha tingut la iniciativa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. A vostès no els ha de fer por. Acceptin-la. Nosaltres els la brindem amb voluntat d'acord. Entenem que potser al 4,3 no hi arribem i arribem al 3,9. Però nosaltres tenim aquesta voluntat d'acord. I els diem que la tindrem si aquesta setmana ens posem a treballar i el proper Ple es pot votar aquesta proposició de llei. Quin

problema tenen? Perquè és de Convergència i Unió? No; serà del Parlament de Catalunya.

I per tant nosaltres els demanem això. Al servei de les persones. Que no actuïn per reacció, sinó que actuïn per convicció. I aquest Govern no té convicció en les polítiques socials. Han actuat per reacció. Els ho va demanar Comissions Obreres, els ho va demanar UGT. Vostès no han reaccionat fins que s'han trobat a l'ordre del dia aquesta proposta, aquesta proposició de llei.

Ens sembla que és una proposició feta amb voluntat de pacte, jo els asseguro que hi ha aquesta voluntat de pacte per part de Convergència i Unió; aquesta setmana vinent ens posem d'acord amb la quantitat, i el proper Ple ho votem i tindrem la satisfacció de donar a entendre a les persones en risc de pobresa que aquest Parlament pensa en elles i que els grups parlamentaris ens sabem posar d'acord per un tema com aquest que afecta aquest conjunt de ciutadans i ciutadanes, que, com diuen les estadístiques de la Generalitat, cada vegada és més gran. I ens devem a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Cleries, abans de re, jo li vull agrair el to constructiu de la seva intervenció, sens dubte. Però deixi'm que li respongui algunes de les coses que vostè ha dit.

Vostè ho ha explicat molt bé, eh? Vostè ha explicat molt bé el procediment pel qual la mateixa Llei de prestacions preveu l'actualització de l'índex de suficiència de rendes. I vostè ha explicat molt bé que la mateixa llei preveu, en una disposició addicional, que qui fixarà l'actualització d'aquest índex de suficiència serà la Llei de pressupostos i que aquest increment serà decidit en el marc de l'acord estratègic. Fantàstic!

Per tant, això ho pacta el Govern no tant amb l'oposició, que s'hi pot sumar en el tràmit de la Llei de pressupostos, sinó que, primerament, ho pacta amb els agents socials, que són els actors que estan en l'acord estratègic, diguem, no? I vostè ja ho ha explicat molt bé. Nosaltres vam decidir..., nosaltres no, el Govern, amb els agents socials, va decidir el 20 de novembre que d'entrada l'índex de suficiència de rendes del 2008 s'incrementaria un 2,4, quatre punts més que l'increment de l'IPREM. Vostè ha dit: «Una diferència tímida.» Escolti, són quatre dècimes més que l'IPREM; tímida és la seva apreciació. Per tant, estàvem tenint en compte el diferencial d'inflació entre Catalunya i el conjunt d'Espanya. I també ha explicat vostè molt bé que es va decidir que, si el Govern central, l'Administració central de l'Estat feia un increment addicional de l'IPREM, aquest mateix

increment exacte, en termes relatius, també es faria en el cas de l'indicador de suficiència de rendes.

I això es va decidir el 20 de novembre. Quan el Govern es va comprometre a augmentar un 3,9, que és el que haurà sigut al final l'índex de suficiència de renda, no ha sigut la setmana passada o el mes d'abril, no, escolti, això es va decidir, està en un paper, està signat, el 20 de novembre. Llavors, al principi es va fer l'increment –vostè ho ha explicat bé– del 2,4 i al cap d'uns mesos que el Govern ha fet l'increment de l'1,5 suplementari nosaltres hem portat la llei que correspon amb aquest 1,5 suplementari, que, si no ho tinc mal entès, em sembla que va entrar ahir mateix al registre d'aquest Parlament o està a punt d'entrar; això no m'ho faci dir. (*Remor de veus.*)

Però, escoltin, l'acord –i jo els ho puc tornar a repetir; tantes vegades com vostès somriuguin, jo els ho tornaré a explicar–, l'acord és del 20 de novembre, signat pel Govern; tots els increments addicionals que faci el Govern central, l'Administració central de l'Estat, els farà aquest. Això està compromès. Per tant, no hi ha cap canvi de decisió.

Escolti, hauríem pogut anar més ràpid en la tramitació legislativa. Sí, miri, potser sí. D'acord. No tinc cap inconvenient a admetre-ho. Però no em parli de voluntat política, perquè fa riure que em parli, vostè, de voluntat política, perquè la voluntat política es va demostrar en el marc de l'acord estratègic..., què és el que diu la Llei de prestacions, la Llei de l'any 2006.

Després, fixi's, nosaltres amb aquest increment total del 3,9, ens posarem en, si no m'equivoco, 552,44 euros mensuals. Vostè ens demana un increment que jo entenc..., vostè diu que és del 4,3 per cent, la taxa interanual d'inflació –jo no sé si el càlcul exacte és una mica més, però, en tot cas, posem que és un 4,3–, i ens demana que ho posem en 556,7 euros.

Miri, si vostè ja directament en la proposició de llei ens hagués proposat el 552 euros, no sé com dir-li, potser ho hauríem tingut una miqueta més difícil, diguem-ne, per votar l'esmena a la totalitat. Però és que ens demana un increment que no és el que es correspon amb un acord que aquest Govern ja té amb els agents socials i que no incomplirà. Nosaltres no pujarem fins a 556; són quatre euros, no és un tema de pressupost, és un tema de complir els compromisos: 2,4 més el que faci el Govern central suma 552 euros, no 556. Per tant, deixi'm que li desmunti en aquest sentit... A més, si no ho tinc mal entès, crec que és per lectura única; per tant, la tramitació legislativa d'aquesta modificació de la Llei de pressupostos serà molt ràpida.

Però jo voldria anar una mica més al fons de la qüestió, perquè, a veure, tot i que el to de la seva intervenció realment ha sigut molt respectuós, passa una cosa: no som nosaltres els que intentem donar lliçons en temes d'inclusió i d'exclusió i de pobresa, és vostè. Senyor Cleries, és vostè el que puja a aquesta tribuna i ens ve a donar lliçons i es dedica a fer un judici d'intencions sobre el compromís d'aquesta majoria i d'aquest Govern amb la gent amb les rendes més baixes de Catalunya,

amb els ciutadans més necessitats d'ajudes monetàries del nostre país.

I, clar, jo li he de dir –li he de dir–..., i no s'ho prengui, diguem-ne con una crítica feta amb mal to, però jo li he de dir que és que a vostès els fets no els avalen per donar-nos lliçons. No té l'autoritat moral per dir el que ha estat dient en la seva intervenció. (*Forta remor de veus.*)

Escolti, no, no la tenen. (*Persisteix la remor de veus.*) No la tenen i a més ho saben. No la tenen, escolti, perquè quan nosaltres van aprovar la Llei de prestacions, amb els seus vots, és veritat, senyor diputat, estàvem fent un canvi de model considerable amb relació al model que havíem heretat de Convergència i Unió. D'entrada estàvem convertint el que fins aquell moment era una prestació gracieble en un dret subjectiu. Això, primer: passar de les decisions graciebles del conseller de Benestar als drets dels ciutadans.

I la segona cosa, escolti, estàvem incorporant els SOVI, estàvem incorporant les pensions no contributives. Escolti, vostès les no contributives, durant el seu mandat, els seus mandats, se les havien oblidat! O no se les havien oblidat? Sí que se les havien oblidat. Vam ser nosaltres que vam incorporar tots aquests col·lectius en el Projecte de llei de prestacions assistencials.

Llavors, és clar, vostè sí; jo ja sé que vostè en el programa electoral de l'any 2003 va posar una mesura similar a la Llei de prestacions. Però és que nosaltres havíem estat defensant aquest model en la legislatura 99-2003, quan estàvem a l'oposició, i vostès no l'havien volgut assumir. Per tant, vostès no hi creien; vostès van començar a creure això a partir del programa electoral del 2003, suposo, perquè ja comptaven a perdre les eleccions, perquè... (*Forta remor de veus.*) Home, escolti, si haguessin cregut..., si haguessin cregut... Saben molt bé que les van perdre. Si haguessin cregut en aquest model... (*Persisteix la remor de veus.*) Escolti, van tenir quatre anys l'oposició treballant per aquest canvi de model...

El president

Senyores i senyors diputats...

El Sr. Comín Oliveres

...quatre anys, l'oposició, en aquests moments majoria, treballant per aquest canvi de model, vostès tenien la possibilitat de recolzar-lo, vostès governaven, vostès no ho van fer. I ara vostès ens vénen... Escolti, jo li agrairia molt que vostès, com dir-li-ho?, ens demanessin que, amb aquesta llei, anem al màxim, que l'apliquem, que no n'oblidem ni una coma. Però lliçons sobre el compromís d'aquesta majoria amb la gent que beneficia aquesta llei no ens en poden donar ni una, eh?, perquè vostès saben molt bé el que van fer. Vostès saben molt bé, per exemple, escolti, quin és el pes del pressupost del Departament d'Acció Social en el conjunt dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya en aquests moments. Ho saben o no ho saben? Saben quin pes té el pressupost del Departament d'Acció Social i saben vostès quin pes tenia el pressupost del Departament de Benestar i Família a l'última legislatura

en què governava Convergència i Unió. Vostès ho saben perfectament.

Escolti, jo no em vull entretenir més en això, però li volia recomanar que empenyi, però no alligoni, eh? Són actituds diferents, senyor diputat.

Té raó en una altra cosa, vostè; té tota la raó del món: la pobresa a Catalunya ha augmentat? I tant que ha augmentat, la pobresa a Catalunya, segons diu l'Idescat; per tant, si ho diu l'Idescat... Ha augmentat la pobresa, però ha disminuït –tot i que no en tenim dades desagregades, però gairebé segur que ha disminuït– la pobresa que jo en deia, quan vam fer el debat d'aprovació de la Llei de prestacions, la pobresa administrada, que vol dir aquella pobresa que es deriva del fet que hi ha pensions que són l'únic ingrés d'una part dels ciutadans i que estan per sota del llindar de la pobresa.

Però, escolti, sap de què depèn la taxa general de pobresa? Senyor Cleries, vostè sap quin són els països d'Europa que tenen la taxa de pobresa més baixa? S'ha de pensar el model social en el seu conjunt per entendre per què uns països tenen una taxa de pobresa i uns altres en tenen una altra. Perquè resulta que els països que tenen la taxa de pobresa més baixa són els països en què el mercat de treball, d'entrada, ja genera una distribució més igualitària de les rendes, i que tenen una dispersió salarial més baixa. I resulta que això no és absolutament indiferent al fet que aquests països són els que tenen una taxa de sindicació més alta de tot Europa, per exemple. O són els països en què l'Administració pública té un marge fiscal més gran. I això no és completament indiferent al fet que hi ha una política fiscal determinada.

Escolti, llavors, vostè, si vostè vol una taxa de pobresa socialdemòcrata, si vostè vol una taxa de pobresa del 7 per cent, com la que volem nosaltres, com els països del nord d'Europa, com els països escandinaus, escolti, no es pot estar a missa i repicant; no es pot defensar una política fiscal neoliberal, o defensar una política laboral neoliberal (*remor de veus*), i després reivindicar una distribució de la riquesa i un nivell de desigualtat que és el que explica... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyor Teixidó, si em permet que acabi l'argument... (*Pausa.*)

El president

Senyor diputat... Senyor diputat, és que no li ho ha de permetre, i vostè ha de poder parlar tranquil·lament. I, per tant, els prego que deixin parlar.

Gràcies.

El Sr. Comín Oliveres

Acabo l'argument. No es pot estar a missa i repicant, senyors diputats. L'indicador de pobresa que fa servir l'Idescat, que és l'indicador de pobresa estàndard a la Unió Europea, de fet, és un indicador de la desigualtat, perquè estem mesurant el 60 per cent de la renda mitjana, si ho tinc..., si en aquests moments ho recordo bé, i, per tant, estem mesurant quanta gent està a una determinada distància dels que estan al mig en termes de distribució. Per tant, estem mesurant la desigualtat. I, per tant, no és estrany, senyors diputats... (*Pausa.*) No,

no ric; vostès riuen, jo no ric gens ni mica. No és estrany que els països que tenen taxes de pobresa d'un dígit siguin de pobresa amb un determinat model social, amb un determinat estat del benestar, amb un determinat mercat laboral.

I vostès, escolti, aclareixin-se. Si vostès estan per un model social, llavors, a totes, i si estan per l'altre, llavors, a totes. Però no es pot ser alhora neoliberal, socialdemòcrata i tot una mica. Això no és honest i no és honest sobretot amb els ciutadans de què parlava el senyor diputat.

Escolti, un últim comentari, si m'ho permet, amb relació a la qüestió del decret que va modificar la llei; que vostè, per cert, sap molt bé que, posteriorment, a la Llei de mesures que acompanyava els pressupostos del 2007, es va modificar la Llei de prestacions per tal que no hi hagués contradicció entre el decret i la llei original.

Senyor diputat, miri, en les pensions no contributives ja d'entrada, ja d'origen, el Govern central té en compte les rendes familiars, i nosaltres les complementem. El SOVI, que es correspon a la tercera prestació de drets subjectius rellevant, que és la de les necessitats bàsiques, que és la que vostè diu que ha quedat reduïda, que efectivament ha quedat reduïda, aquesta pensió, no té en compte les rendes familiars.

Nosaltres estàvem complementant unes pensions no contributives que tenen en compte rendes familiars i en la redacció original de la llei estàvem complementant també unes prestacions per necessitats bàsiques, que bàsicament són SOVI i Lismi, les Lismi més baixes i els SOVI més baixos, que no tenen en compte les rendes familiars. Es podria donar una situació de greuge comparatiu no justificable, una situació injusta. Podria donar-se que persones amb rendes familiars ics no tinguessin dret a una pensió no contributiva, i, per tant, no tinguessin dret al complement, i persones amb rendes familiars ics, més altes que les altres, sí que estiguessin cobrant el SOVI i, per tant, sí que tinguessin dret al complement. Es donaria la paradoxa que estariem pagant el complement a persones amb unes rendes familiars més altes que les persones que no tindrien dret a cobrar el complement.

Per tant, l'únic que s'ha fet amb aquesta modificació –ho explico perquè ho entengui, per aclarir-li-ho–, l'únic que hem fet amb aquesta modificació és homogeneïtzar les condicions per les quals tots els beneficiaris d'aquesta llei tenen dret als complements, per tal de no generar discriminacions.

Senyor Cleries, jo ja sé que el debat ha marxat estrictament del contingut de la seva proposició de llei, però és que jo sabia també –venia com previngut; ja portem un temps aquí, diguem– que vostè intentaria fer una esmena a la totalitat a les polítiques d'inclusió del Govern, a la sensibilitat social del Govern. Escolti, la sensibilitat social d'aquest Govern es va posar de manifest precisament el dia que vam aprovar la Llei de prestacions assistencials de caràcter econòmic, que és una de les lleis de les quals estem més orgullosos, i molt orgullosos que vostès s'hi sumessin, orgullosíssims, però

és una de les lleis de què crec que podem estar més orgullosos de l'anterior legislatura, perquè és una de les mesures contra la pobresa més rellevants que s'han fet a Catalunya els últims anys, les últimes dècades, i és una llei que es va aprovar quan governava una majoria progressista.

Per tant, senyor Cleries, de veritat, espero que quan nosaltres portem aquesta Llei d'actualització de l'índex de suficiència de renda, d'aquí a pocs dies, hi votin a favor; espero que vostès facin totes les mesures per reforçar la inclusió a Catalunya pensant, efectivament, en els beneficiaris, eh?, en les persones més necessitades dels programes d'inclusió, i no instrumentalitzin aquestes temes per intentar fer un judici d'intencions sobre el compromís efectiu dels partits progressistes d'aquest país amb la gent més exclosa, no facin un judici d'intencions, no donin lliçons i respectin una mica més les necessitats... (*Remor de veus.*) És que m'estranya que quan jo dic aquestes coses rigui, senyor diputat. En tot cas, ha quedat molt clar l'argument.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades...

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor Cleries, pot fer un torn en contra.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats... Senyor diputat, menys mal que m'ha agraït el to, perquè si no me l'arriba a agrair... (*Rialles.*) Miri, el que nosaltres fem ho fem perquè Convergència i Unió té un catalanisme personalista, un catalanisme social de sempre. Alguns ara han hagut de fer-ne propaganda, tot i que no cala; no cala, ni cola. El nostre està arrelat, perquè fa molts anys, des que es va configurar Convergència i Unió, que l'exercim.

Vostè parla de la Llei de prestacions. Nosaltres ens en sentim orgullosos. Encara recordo la cara que vostè feia quan vam presentar l'esmena amb Esquerra Republicana –també la del conseller, eh?–, que vam canviar el que és l'import, precisament, del tant per cent que s'aplica, i va ser a iniciativa de Convergència i Unió. I com que aquells dies Esquerra Republicana estaven enfadats amb vostès per no sé què –em sembla que es va trencar el Govern, després–, doncs, resulta... –abans, eh?, però van alhora–, vam pactar una cosa molt positiva per al país, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, amb una esmena que feia possible que s'apliqués un tant per cent més alt i que, per tant, les prestacions fossin més altes i abraressin molta més gent.

Per tant, ens en sentim orgullosos, de la Llei de prestacions, i ens en sentim pares i mares tots els diputats i diputades d'aquí, i Convergència i Unió hi té un tant per cent molt important. I ho portàvem en el programa electoral del 2003, perquè –no sé si ho recorden– hi va haver un canvi en el model de finançament que donava més recursos per a Catalunya, i aquests més recursos, en lloc de dedicar-los a no sé què, nosaltres teníem la prioritat de les polítiques socials. Però no per parlar-ne, sinó per fer-ne.

I, per tant, això és la nostra vocació, fer política social. Potser hem tingut un error: que no n'hem parlat tant com vostès; però n'hem fet més, i això és el que ens honora. I, per tant, tenim, senyor Comín, autoritat moral per parlar-ne, i en parlo també personalment amb tota l'autoritat moral. I sempre que parlarem de política social no ens arrugarem, perquè sabem que tenim una trajectòria, personal i de grup, i, per tant, no ens arrugarem i no ens arrugaran, i no se n'apoderaran vostès.

Ens agradaria que la política social fos compartida, però Convergència i Unió se sent orgullós, orgullosa de la trajectòria en política social. I ho seguirem exercint, perquè és la nostra vocació, perquè servir un país és servir a tothom: els que segueixen millor i els que no, la gent de l'èxit i la gent que no té tant d'èxit. I nosaltres ens devem especialment a la gent que no té tant d'èxit, i, per tant, sempre ho hem fet.

Vostè, quan em parla d'autoritat moral, sembla que jo m'ho he tret de la màniga. Escolti, els sindicats –mes de març– es queixen –nota de premsa d'UGT i de Comissions Obreres–: «Tant la UGT de Catalunya com Comissions Obreres hem sol·licitat reiteradament al Govern...», i diuen que no respiraven. No ho dic jo, ho diuen Comissions Obreres i UGT. I Càritas, quan surt l'Idescat, reclamen que la Generalitat actuï i que modifiqui l'índex de renda de suficiència. I la conselleria d'Economia i la conselleria d'Acció Social i Ciutadania miraven cap a una altra banda, i quan veuen la proposició de llei de Convergència i Unió vénen corrents aquí al registre a presentar-ho. Però fins aleshores no havien vingut; vostès estaven «dormint a la palla», que es diu vulgarment, i ara s'han despertat, han despertat ara.

I, a més a més, jo els demanaria que, els acords de govern, ens diguin si són els que consten a l'acta del Govern o no, perquè a l'acta de govern de 29 d'abril no consta, ni pel dret ni per l'inrevés, l'acord d'aquest projecte de llei. I, a més..., escolti, aquí hi ha els acords. I fins i tot, quan aproven la cosa més senzilla, aproven fer una coseta, com que no saben què posar-hi, també surt en els acords de govern; si no, miri-se'l: qualsevol coseta..., fan una piscina a la cantonada i també surt. (*Remor de veus i rialles.*) I, per tant, un projecte de llei que s'aprova per venir al Parlament de Catalunya deu sortir en els acords de govern; o és que no és important, aquest acord, per a vostè, si no el treuen en els acords de govern? És que no els importava aquest acord, era de segona, perquè era pels pobres. Doncs, no, no hi estem d'acord.

I ho diem amb autoritat moral i amb força. I si modifico una mica el to és perquè vostè m'hi ha convidat, perquè jo he intentat ser correcte, perquè li he dit des d'un primer moment que nosaltres buscàvem un acord en aquest tema. I, si el presenten vostès la setmana vinent o l'altra, nosaltres buscarem un acord en aquest tema, perquè en els temes que beneficien les persones sempre ens hi trobaran; no com vostès, que s'hi giren d'esquena. Però és que no ens donen l'esquena a nosaltres: donen l'esquena als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I vostès..., clar, ara això tindrà un caràcter retroactiu, senyor conseller, vostè ho sap molt bé, perquè si modifiquen això s'ha d'aplicar des del gener. Tot hauria anat

molt més correctament, perquè ara vol dir que la consellera d'Acció Social i Ciutadania haurà de fer totes les resolucions noves i canviar tots els acords, tot i que ja en parlarem d'aquí a quinze dies, si vostès voten la seva esmena a la totalitat, perquè el Departament d'Economia no s'hi ha esforçat gaire, en el projecte de llei que ens han presentat, perquè diu que això no té cap cost addicional. Fantàstic! Vull dir... Però d'això ja en parlarem en el seu dia, del projecte de llei; però, realment, la memòria econòmica és realment molt econòmica, perquè diu que no li costa res.

Per tant, això nosaltres no ens ho creiem, perquè si hi ha un augment de deu euros, per dotze mesos, cent vint euros per cada persona que cobra prestacions, i vostès diuen: «No, com que han augmentat les pensions»... Per què no ho pregunten als pensionistes, el que han augmentat les pensions?

Per tant, creiem que en això Convergència i Unió es presenta aquí, en aquest plenari, presentant aquesta proposició de llei, amb tota l'autoritat moral. Nosaltres no anem a remolc seu. També nosaltres hem de dir que el que no ens agrada de la comissió és que sembla que el que han acordat és anar a remolc del Govern de l'Estat: si el Govern de l'Estat augmenta un 2, augmentem un 2; si augmenta un 3,5 augmentem un 3,5; després diem quatre dècimes més... Escolti, si estem parlant de l'indicador de renda de suficiència per viure a Catalunya, en el que ens hem de fixar és en els preus de Catalunya, i, amb l'autogovern que tenim, no hem de dir el que augmenta Madrid; hem de dir el que volem augmentar nosaltres.

I com que hi ha tres condicions, i a l'última, que és casual, vostès han posat com es modifiquen els preus, nosaltres el que els diem és: tinguin en compte els preus; i per això hem demanat un 4,3. I al senyor Comín li ha passat com a abans, que li he dit que hi havia un error de transcripció, i són 554, no 556, perquè hi ha un error en la transcripció, i per tant és un 4,3 per cent. El que surt en el paper seria un 4,7; és un 4,3 per cent.

I nosaltres demanem això, que s'incrementi l'índex de preus al consum. Però aquí estem disposats a parlar-ne; entre el 3,9 i el 4,3, podem arribar a un acord. Jo ja els ho he dit: si aquesta setmana vostès volen, en parlem, ens posen d'acord i al proper ple s'aprova. Vostè diu: «Ho farem per lectura única.» Bé, perquè els fa mandra o els surt urticària, perquè és un projecte o una proposició de llei de Convergència i Unió. Escolti, si nosaltres ens ho miréssim tot així, no s'aprovaria re per unanimitat en aquest Parlament, perquè els projectes de llei que presenta el Govern, si són positius, si hi ha diàleg, si s'accepten esmenes, doncs, bé els aprovem, perquè són positius per al país, i ens en sentim orgullosos i coresponsables. Perquè estar assegut aquí i votar un projecte de llei és participar-hi, i per això ho fem, i ho fem amb responsabilitat política.

Però vostès, que estan al Govern, n'haurien de tenir més, de responsabilitat política, perquè si hi ha una iniciativa en què vostès s'han adormit..., doncs, dir: «Mira, potser no hem estat prou lleugers i prou ràpids, però, escolti, ha anat així, parlem-ne, fem-ho», i ja està. I, escolti, nosaltres..., doncs, no passaria res, ja no hi hauria ni torn de rèplica, ja estaríem parlant de la ponència, ens

reunim, diem si un 3,9, si un 4,3, en quin punt trobem l'acord, i ja està; dit i fet. Per tant, els demanem també aquesta responsabilitat, que el Govern estaria bé que la tingués.

I vostè m'ha parlat del SOVI. Escolti, en tot cas, ens vam equivocar quan vam fer la llei. Però el que ara no podem fer a través d'un decret és anar contra una llei del Parlament. I el decret que ha fet el Govern, de desplegament de la Llei de prestacions econòmiques, de la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, vulnera la llei del Parlament. I ho hem demanat al síndic, i el síndic ho està estudiant i ha demanat informació a la conselleria d'Acció Social i Ciutadania, perquè vostès s'han saltat la llei. En tot cas, si creuen que ens vam equivocar, el que hem de fer és modificar-la. No es va fer, perquè la llei el que diu, i segueix dient, és que... Home, hi ha l'article que li he dit abans, que precisament aquest article diu que només es tindran en compte els ingressos familiars quan siguin per una persona a càrrec; mai en un sentit contrari.

Per tant, nosaltres avui, amb autoritat moral, amb tota l'autoritat moral, presentem aquesta proposició de llei. I quan vostès diuen que no anem endarrere..., jo ara no li inflaré el cap amb números, però només li ensenyaré una pàgina, que el conseller deu conèixer molt bé, que és dels pressupostos, una fitxa del pressupost que diu que l'any 2007 hi havia 51.171 possibles beneficiaris de la prestació de necessitats bàsiques i l'any 2008 diu que només n'hi haurà vuit mil. Això ho diuen vostès. Anem endavant o anem endarrere? Anem endarrere. Llei de pressupostos, i ho diu, que de cinquanta-un mil passem a vuit mil. Sí o no? (*Veus de fons.*) Bé, no, pels motius que vulguin. Escoltin, anem endarrere; en suport a les persones pobres i al llindar de la pobresa, anem endarrere.

I vostè, senyor Comín, que m'ha dit a mi que no vingués aquí a donar lliçons, vostè fins i tot m'ha dit si ho entenien, eh?, com fan els professors de primària. Vull dir que, per tant, escolti'm, jo no he vingut a donar cap lliçó; he vingut a explicar el nostre posicionament. Tots ens sabem explicar com ens expliquem. Jo he estat molts anys monitor d'esplai, he donat moltes classes, he fet moltes coses, fins i tot catequesi, eh?; i per tant, també, una mica d'explicar coses, en sé. I em sembla que m'he explicat, i m'explico, i aquí el que queda clar és que vostès l'opció per a les persones que no són d'èxit no la tenen gaire clara, i, per tant, millor que en això rectifiquin.

I nosaltres els brindem –repeteix i acabo–, nosaltres brindem aquesta proposició de llei per fer un acord; no la retirarem. Volem que vostès votin la seva esmena a la totalitat, en tot cas; allà la seva responsabilitat. Però nosaltres li diem al senyor conseller, els diem als diputats i diputades, a tots, i especialment als que donen suport al Govern: arribem a un acord, aquesta setmana ens posem d'acord, segur que arribarem a un acord, i hauré fet també possible que algun dia tinguin la valentia de donar suport a una iniciativa d'un grup parlamentari que està a l'oposició però que actua responsablement des del seu catalanisme social, des de la seva ànima social, que és catalanista..., perquè ser catalanista també és això, i Convergència i Unió ho ha exercit. I per això venim aquí,

senyor diputat, amb tota l'autoritat moral –i ho he dit per tercera vegada–, per presentar aquesta proposició. I no pateixi, que no serà l'última, perquè per a nosaltres la política social és una prioritat i sempre ho serà, i per a mi és la meua raó de ser d'estar en política.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments. El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.)

El president

Senyor Comín... Senyor Comín, té un minut.

El Sr. Comín Oliveres

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...contradiccions. Senyor Cleries, només donar-li una informació que veig que desconeix i que servirà per aclarir algun dels termes del debat. En la Llei de mesures fiscals i financeres del 2007, aprovada pel Ple del Parlament el 27 de juny del 2007, un mes després del decret del qual vostè parla, es diu: «Es modifica la lletra b de l'apartat 1 de l'article 23 de la Llei de prestacions, que resta redactada de la manera següent. Els ingressos que percep la unitat familiar o convivencial per tots els conceptes no superen l'indicador de renda de suficiència, incrementat d'un 30 per cent per cada membre a partir del segon.»

És a dir, per evitar la contradicció, que, si vol, va estar vigent durant un mes, entre la Llei de prestacions que es va aprovar el 2006 i el decret que es va aprovar el maig del 2007, el juny del 2007 aquest Govern, que té uns serveis jurídics que vostè coneix, per fer les coses ben fetes, va modificar la Llei de prestacions, per tal que no hi hagi contradicció.

Per tant, la modificació de la qual vostè em parla li comunico, amb pràcticament un any de retard, que ja ha estat feta i que s'ha votat en aquest Ple: Llei de mesures fiscals i financeres, del 27 de juny del 2007. Es va fer la modificació. Només volia aclarir això.

El president

Senyor...

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé. Té la paraula, per posicionar-se en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, centraré, doncs, la meua intervenció per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, estrictament, en el que és el contingut d'aquesta Proposició de llei d'actualització de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya per al 2008. I ho faré centrant-me primer en els antecedents; crec que se n'ha parlat,

dels antecedents, però crec que és important remarcar-los i tornar-los a recordar, perquè en definitiva aquí és on hi ha, crec jo, l'origen del debat al qual estem assistint en aquests moments.

L'indicador de renda de suficiència de Catalunya va ser creat el 2006 en aplicació de la mesura 85 de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. En concret, aquesta mesura 85 anava dirigida cap al foment de la cohesió social. Aquest indicador català, doncs, va substituir l'IPREM, l'indicador públic de renda d'efectes múltiples, estatal, com a valor de referència de renda, calculat tenint en compte el diferencial de preus existents entre Catalunya i Espanya. I aquí és on m'agradaria fer la primera reflexió.

En la seva intervenció, senyor Cleries, ens ha dit que aquest Govern d'esquerres, el Govern d'entesa –en la passada legislatura, estem parlant del 2006, també–, doncs, és insensible cap a les persones, que no té en compte les persones... Doncs, senyor Cleries, és tremendament injust –és tremendament injust. Precisament el 2006 es va crear aquest indicador català; es va crear aquest indicador català perquè fins aquell moment, fins al 2006, s'estava guiant per l'indicador estatal i no es tenia en compte aquest diferencial de cost de la vida existent entre Catalunya i Espanya, i no es tenia en compte. Per tant, la sola creació d'aquest índex català és ja un motiu suficient per parlar d'aquesta sensibilitat cap a les persones.

I li pregunto a vostè, i l'interpello directament: com és que vam haver d'esperar fins al 2006 a tenir aquest indicador? Què van fer? Què van fer, vostès, per guiar-se per un indicador estatal, quan sabien perfectament que, any rere any, el cost de la vida d'Espanya és molt més baix que el cost de la vida a Catalunya, i això anava en contra de totes aquestes persones necessitades? Com és que no el van actualitzar? Per què no es va crear aquest indicador de referència catalana? Una pregunta que queda a l'aire; però fins al 2006 –i això sí que són fets– no es va crear aquest indicador català.

Així, doncs, aquest indicador propi de Catalunya serveix per fixar, com bé s'ha dit, els complements que dóna la Generalitat a aquelles persones que perceben les pensions mínimes. L'actualització, la revalorització anual d'aquest indicador correspon a una comissió formada pel Govern, amb diferents departaments, entre els quals es troben Economia i Finances o Acció Social i Ciutadania, i també els sindicats més representatius. Per tant, a qui li pertoca aquesta actualització, fixar aquesta actualització anual, és al Govern de Catalunya, però amb consens social amb els sindicats més representatius.

I aquí és on vull fer la segona reflexió. A l'explicació de motius de la seva proposició explica la realitat, la veritat, però a mitges, perquè ho simplifica. Diu: «L'indicador català ha incrementat un 2,4 per cent, i l'espanyol, un 3,5 per cent», sense explicar el perquè, sense explicar per què ens trobem aquí. Doncs bé, la comissió aquesta, encarregada, integrada pel Govern i pels sindicats més representatius, com bé s'ha dit, el 20 de novembre de 2007 va aprovar un increment de l'indicador català per a l'any 2008 del 2,4 per cent, quan l'indicador estatal només havia incrementat un 2 per cent. I

aquí l'he de rectificar, senyor Cleries: no s'ha fet seguiment, no s'ha fet seguiment de l'indicador estatal. El català va incrementar un 2,4 per cent, i l'estatal, un 2 per cent. No es va fer seguiment. El català, un 2,4, i l'estatal, un 2 per cent.

I ara entrem en el fet clau del debat. Aquest acord dins de la comissió determinava que, en el cas que l'Administració de l'Estat modifiqués, per tant, incrementés addicionalment, el català també s'incrementaria en el mateix percentatge. Per tant, en el moment que es diu «un increment igual al de l'Estat», estem parlant de l'increment *addicional*, no el global de l'increment. I aquí hi ha l'arrel del debat i el punt clau del debat al qual assistim avui.

Efectivament, per reial decret de gener, en els pressupostos generals de l'Estat es va afegir un 1,5 a aquest 2 per cent, i queda aquí la xifra del 3,5 que ha pujat l'indicador estatal. I efectivament, com bé he dit, per tal de donar compliment a l'acord de la comissió, el català, que ja es troba o ja es trobava en el 2,4 per cent, s'incrementa aquest 1 per cent addicional.

Per tant, en resum, quan s'apliqui aquest 1 per cent –i d'aquí és d'on sorgeix aquest projecte de llei, impulsat des del Govern, que va entrar al Parlament ahir... També li he de recordar, senyor Cleries, que un projecte de llei no s'improvisa d'un dia per l'altre, en vint-i-quatre hores; necessita tota una sèrie de tramitacions. Que molt probablement s'hauria hagut de fer abans? En això sí que li dono la raó –en això sí que li dono la raó. Però no digui que un projecte de llei es fa d'un dia per l'altre. Això no es fa d'un dia per l'altre; vostè sap totes les tramitacions de consell tècnic, de comissió de govern, de govern entre Parlament..., això necessita una tramitació. Que s'ha fet lenta, sí; però una tramitació d'un projecte de llei no es fa en vint-i-quatre hores. No intentem aquí confondre.

Per tant, és aquí el perquè d'haver presentat aquesta esmena a la totalitat a la seva proposta, que el nostre grup parlamentari evidentment votarà a favor: perquè, per fer aquest increment addicional, ja ha entrat el projecte de llei al Parlament, el Govern ja ha fet la feina –potser una mica tard, té raó, però ja l'ha fet–, i en cap cas és un seguiment de l'indicador estatal. El que sí que es deia és que l'increment addicional havia de ser el mateix que l'estatal; però, en definitiva, el que finalment s'incrementarà és un 3,9 per cent, quan l'estatal només ho farà en un 3,5 per cent, o, dit amb altres paraules, l'indicador de Catalunya quedarà en 552 euros, i l'estatal, en 516. Potser, si vostès encara governessin, encara no tindríem l'indicador català i encara tindríem l'indicador estatal, que seria aquest de 516. Però gràcies al Govern que es va fer el desembre del 2003 i al nou Govern ja no són 516, sinó que són 552.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he de confessar que en el debat hi ha hagut una estona que m'he perdut, perquè no es parlava de la proposició de llei i era difícil veure quina era la intenció dels portaveus dels diferents grups respecte a la proposta, i sembla que amb l'últim intervinent hem centrat una mica el tema.

Pel Grup Popular, que no parlarà dels temes del catalanisme i productes diversos, que contribueixen, doncs, a gastar el temps que té cada portaveu però que, en tot cas, no són objecte de la proposició ni de l'objecte d'aquesta, partim d'una qüestió bàsica per nosaltres: quin és l'objecte de la llei?, quin és l'objecte d'aquesta llei concebuda el 2006 i que feia referència a les prestacions socials de caràcter econòmic?

Primera qüestió: el que posa en relleu l'Estatut d'autonomia a l'article 9, apartat 25, és la competència exclusiva en matèria d'assistència social; per tant, plena competència per actuar en aquesta qüestió. Segona: que la finalitat de la norma era determinar el règim jurídic que les prestacions socials. Tercera: on anava dirigida?; doncs, precisament a un objectiu fonamental, que era la lluita contra la pobresa i l'exclusió social. Aquest és l'entorn sobre el qual el nostre grup fa la lectura de la proposta del Grup de Convergència i Unió que avui és objecte de l'esmena a la totalitat pels grups que donen el govern.

Nosaltres considerem –i en l'exposició de motius queda reflectit– que l'aprovació de la llei, el contingut i objecte d'aquesta i el fet que l'indicador fos català el que pretenien era precisament corregir una situació preexistent a Catalunya, que era el fet que hi havia una realitat econòmica i, per tant, social diferent a Catalunya i a Espanya, i que, per tant, aquest diferencial de preus posava i agreujava especialment el sector al qual, doncs, va dirigida aquesta llei i al qual van adreçades aquestes prestacions econòmiques. Perquè tornem a parlar: a qui va dirigida? Doncs, a la lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

Precisament perquè ens estem referint a unes prestacions que són imprescindibles per a les persones que les reben, nosaltres considerem que si alguna cosa hem de demanar al Govern és que, en primer lloc, faci lleis que tinguin algun sentit, no legislar per legislar, sinó que pretengui solucionar i legislar sobre qüestions que ajudin els ciutadans de Catalunya.

Sobre aquesta premissa, no només hem de demanar al Govern que faci una llei de manera correcta, com podia ser la del 2006, sinó que també tingui l'agilitat per prendre les decisions, les que calgui i que siguin conseqüències d'aquesta llei, en el moment oportú. Quantes decisions polítiques arriben tard, i quin és el cost econòmic i social d'aquesta tardança?

Pel Grup Popular, en aquest sentit i amb aquest diferencial que Convergència i Unió ha portat al plenari i que miraculosament, doncs, el Govern ahir va entrar, el que suposa és que el Govern de Catalunya amb l'aprovació de la llei es va relaxar i que pensava que amb l'aprovació de la llei, doncs, les prestacions ja anaven fent. Però

també és veritat que els pressupostos de la Generalitat, als quals abans ha fet menció el diputat Sergi de los Ríos..., estem parlant d'un acord de novembre. Estem al mes de maig –estem al mes de maig. Que hi ha algun problema si un grup de l'oposició posa en relleu que alguna cosa s'ha d'accelerar a aprovar-la?

Vostès tenen un costum que comença a ja no tenir cap tipus d'argument –i per això l'actuació del senyor Comín, que ens ha parlat de moltes coses, a més de la proposta–, i és que, quan a un se li escapa un tema, tan fàcil és reconèixer-ho com cometre un..., o sigui, tan fàcil és cometre un error com reconèixer l'error comès. I això és el mínim que podem demanar en política. I aquí els ha faltat agilitat; agilitat per, ràpidament... Vostè diu: «No es pot fer un projecte, perquè aquest indicador català, doncs, té un procés...» Escolti'm, si és tan complicat posar-se d'acord en aquest percentatge, si tants acords i tantes reunions hem de fer, potser és que estan més pendents de la burocràcia que del contingut que tenia la llei. El contingut era estrictament posar una prestació econòmica en mans d'aquelles persones que ho necessitaven, que és l'única quantitat econòmica que reben.

En aquest sentit, nosaltres no els comprem l'argument que ens han dit dels pressupostos, ni l'argument aquest d'«escolti'm, el Govern més els sindicats han de trobar una política, amb el consens...» Vostès pensen que, si realment aquest percentatge d'actualització que introduiran, doncs, en els plenis següents hagués estat acceptat automàticament pel Govern de Catalunya, algun agent social hauria clamat o hauria posat el crit al cel? De cap manera. De cap manera, i vostès ho saben.

I avui, doncs, en aquest ple s'han dit algunes coses que realment ens han fet pensar a alguns si vostès tenien clar que la Generalitat té competència exclusiva en aquest tema. I ho dic perquè, fent referència a aquestes modificacions addicionals que pot fer el Govern de la Generalitat, vostès han dit que l'única iniciativa que tenen és, un cop fixat el percentatge, fer seguidisme del que digui el Govern de l'Estat. Home, alguna cosa més esperàvem nosaltres del Govern de Catalunya, sobretot aquesta capacitat de reacció, aquesta capacitat d'adaptar-se a la situació. En la proposta anterior, de què parlaven? Compte, que la majoria de famílies tenen problemes per arribar a final de mes. Doncs, escoltin, també les famílies desfavorides, i amb un increment més agreujat, tenen problemes, perquè aquest diferencial, que alguns poden dir: «És de quatre euros...», però, per aquestes persones aquest diferencial és un preu massa elevat.

Per tant, nosaltres els recriminem això. Potser sí que prendran aquesta decisió, aquest acord, però els ha faltat agilitat, i, com he dit, en política tan important és el contingut d'una decisió com el moment en què es prengui, i en aquest sentit el Govern de Catalunya no ha tingut l'agilitat per fer-ho. I es deia: «Un projecte no es fa en vint-i-quatre hores.» O sí, perquè algun contingut d'algun projecte que ha arribat, doncs, al Parlament de Catalunya semblava un «copia y pega» d'alguns projectes estatals.

En aquest sentit, nosaltres donarem recolzament a la proposta presentada per Convergència i Unió, no donarem recolzament a l'esmena a la totalitat dels grups que do-

nen suport al Govern. I, en tot cas, esperem veure aquest projecte, esperem que pugui introduir també, doncs, algun mecanisme d'agilitat en la presa de l'acord, perquè també els volem recordar que la mesura del pacte per a la competitivitat de l'economia catalana..., era un pacte que prometia molt, era un pacte que realment ens canviaria i ens transformaria la visió de l'economia i de la política econòmica de Catalunya, però la realitat és que, doncs, malgrat aquest consens del Govern més els sindicats, estem en una situació de crisi, estem en una situació econòmica que els ha sobrepassat i que no saben com controlar-la. I jo comprenc que, amb això, juntament amb les propostes que van fer vostès dient que amb el nou finançament se solucionarien tots els problemes de Catalunya, vostès tenen un greu problema en aquests moments. Però això no és cap excusa per tenir l'agilitat suficient per aprovar uns percentatges que, ho torno a reiterar, responen a les persones, al sector social més desfavorit de Catalunya.

Inventin i busquin, doncs, les excuses o els mecanismes demagògics que vulguin però, pel Grup Parlamentari Popular, han arribat tard, no han tingut la flexibilitat; vostès en tenen la competència, i, en tot cas, els grups que donen suport al Govern són els que han de tenir la iniciativa. Però si no l'han tingut, com a mínim el que poden fer és agafar les propostes de l'oposició, que ha estat vigilant i que ha portat avui al ple una proposta perquè aquesta gent que té aquest tipus de prestacions pugui viure dignament; si no, el dret reconegut a l'Estatut no tindrà cap sentit.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, diputats, diputades, bé, realment sí que, gairebé, el debat ha sigut entre l'emoció del social i la praxi de l'economista, no? I aquí entremig és difícil, només, per una persona que d'on prové és del tema social, parlar estrictament de l'actualització de l'indicador de renda, perquè, de fet, ja s'ha dit que l'indicador s'actualitza, que és un 3,9, que no és un 2,4, que s'ha fet en el marc de l'acord estratègic, que això ja té un avantprojecte, que això serà una llei que debatrem, doncs, i que això serà així.

Passa que tot el debat sí que dóna aquest pols social, no?, perquè, més enllà de l'indicador de renda i més enllà del que significa la llei, ha fet reflexionar. I ho ha començat a fer una mica el diputat Comín, que ja ho ha situat, no? I és que no és només això el que s'ha de fer, no només és la Llei de prestacions on s'encabeix aquest indicador, sinó que és que és tota la política que ha canviat des del 2004 en el social. Per tant, hi han més xarxes que aquesta. S'està fent una política diferent, i s'està fent des del 2004, perquè el 2003 aquest model de política social, tan defensat pel diputat Cleries, es pot considerar que estava esgotadíssim: perspectiva super-

assistencial, amb una gestió que jo en dic «clientelar», i podem dir-ne com vulgueu, no?

Perquè és que em vull remetre als darrers anys de mandat. Els reconec una cosa, senyor Cleries: els principis, els vells temps, quan jo estudiava; però a partir del 88, tot aquell seguit de decrets, aquella concepció del benestar com a gestió de conflictes, aquella concepció, doncs, de parar el cop..., i no com el que estem intentant fer ara, com està intentant fer aquest Govern, que és aprovar plans de xoc i augmentar la dotació de recursos en marxa però a més a més fer lleis amb drets subjectius... I això li ho ha recordat el diputat Comín.

I crec que vostès, i també ho ha dit el diputat Comín, no tenien cap intenció de fer una llei com la de prestacions socials. Perquè jo recordo que no existia la pobresa a Catalunya com a tal, i la paraula «inclusió»..., no se'n tenia ni..., no existia, no la mesuraven. (*Veus de fons.*) No, la paraula sí, diputada; però no la mencionaven, no l'estudiaven com s'ha fet posteriorment.

Per tant, l'índex de renda és la línia vermella que ens vam marcar, i és cert, com deia el diputat De los Ríos, a Catalunya, que és on som i és on hem d'actuar.

I també se li ha de dir aquí que ara el 2008 cobrirà el 80 per cent, però que el 2010 hem d'assolir el 100 per cent.

I em remeto al que li deia. Aquest Govern, igual que ho va iniciar el del 2004, treballa amb una perspectiva d'orientació estratègica en els serveis socials que vostès mai havien plantejat. Perquè universalitat, transversalitat, municipalisme, reforçament del tercer sector, participació..., que els agents socials són això, el treball amb els agents socials és la participació i és el fet d'arribar a acords.

I això es veu molt, molt visiblement en el percentatge del PIB que van dedicar vostès a protecció social. En els tres darrers anys de Convergència, el 3,3 per cent; en els tres primers del primer Govern que vostès deien «del tripartit», un 5,2, i actualment, un 5,4. És a dir, la diferència hi és.

I, senyor Cleries, vostè sempre diu: «És que ara vostès tenen diners.» D'acord; hi han els diners—que ens en fan falta més, consellera, no?—, però això..., també fem que es vegi. Els que tenim es veuen en l'augment de pressupostos en el Departament de Benestar, perquè això... (*Veus de fons.*) Com que «clar»? Percentualment es veu; no s'havia vist mai en els darrers anys del seu Govern.

És a dir, els comentava el tema que els drets ja són drets jurídics, no graciabls, tant en la nova Llei de serveis socials com també ho seran al Pla d'inclusió i cohesió social que vostè esmentava.

I també vull destacar que el Govern és això. Quan jo deia aquesta paraula «transversalitat»..., vol dir que hem fet una llei del dret de l'habitatge que busca aquesta xarxa, i que estem, possiblement, provocant també amb altres lleis, com la nova d'educació, com la inversió en educació—li ho dedico, senyora diputada—, que esperem que serveixin per a això, com la inversió que s'ha fet en educació.

És a dir, estem anivellant les diferències, estem buscant la igualtat d'oportunitats i l'equitat en totes les polítiques d'aquest Govern. I és el que estem fent. I n'estem orgullosos. Perquè un dels reptes principals que afrontem, realment, és aquesta lluita contra la pobresa i contra l'exclusió.

No vull parlar més del model socioeconòmic que ha explicat, perquè el diputat Comín ens ha passat per la dreta, de fet... (*Remor de veus.*) Per l'esquerra—per l'esquerra. Fins i tot quan ha defensat el dret de sindicació. Ha sigut, doncs, emocionant veure que s'aproxima no només físicament a la bancada, no?

I deia això, que la qüestió de la participació... És aquesta la clau. Perquè el Govern no només decideix això, sinó que ho decideix amb els sindicats. I jo tinc les notes de premsa: «Comissions Obreres valora que la valorització de l'IRS garanteixi en el futur el manteniment del poder adquisitiu»; la UGT, igualment, i ens emplaça a seguir treballant d'aquesta manera.

No repetiré—no repetiré—, com he dit, les diferències entre l'IPREM..., s'ha dit sobradament.

Jo només vull acabar dient, senyor Cleries, que agents i Govern, d'acord, i valorant positivament que es mantingui el poder de compra de les rendes, que es garanteixin ingressos superiors als pensionistes, que es rebaixi el pagament del cost dels serveis socials, que s'ampliï el nombre destinataris... Tots junts, tots treballant junts; només hi falta vostè, i, bé, ja s'hi pot sumar quan hi hagi la llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, resto de diputados y diputadas, en las obras de teatro, cuando a alguno le tocaba un papel de aquellos feos, decían: «Vaya papelón que te ha tocado.» Y yo creo que hoy a los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno les ha tocado un papelón, porque, realmente, es muy difícil de sostener lo que han sostenido; no sé si son conscientes. Se han dormido en los laureles, es evidente. Y aquí vienen hoy a tratar de justificar lo que no es justificable.

Primero, a mi juicio, una mala táctica y una mala técnica parlamentaria. Alguno alguna vez ha hablado de «filibusterismo» cuando se trata de retrasar las decisiones. En este caso estamos, realmente, ante una situación de filibusterismo, de retraso innecesario de decisiones, porque no se aprueba, no se da acuerdo hoy para la tramitación de la proposición de ley de Convergència i Unió. Entendemos que no hay razones realmente objetivas que justifiquen hoy aquí el no, por lo menos yo no las he sabido entender, salvo el prurito de «yo lo he hecho». Y ese prurito, sinceramente, en política y cuando hablamos de política social, es mal consejero.

Ustedes se han enfrentado diciendo a ver quién es más, quién lleva la política social más adelante, quién es quién

tiene una política más avanzada socialmente. Nosotros en las últimas elecciones, en las anteriores elecciones autonómicas, nos presentamos con un lema, Ciutadans, que decía «Solo nos importan las personas», y, dentro de las personas, nos importan fundamentalmente las personas más desfavorecidas. Y eso para nosotros es clave.

Y debería ser motivo de preocupación –y debería ser motivo de preocupación– que en Cataluña, y aquí se ha dado el dato, se haya incrementado el número de personas –el 19 por ciento, según los datos de Idescat– que están en estos momentos en el linde de la pobreza, en lo que se denomina el umbral de la pobreza. Ese es el dato fundamental al que tienen que poner solución los gobiernos.

Creemos que sí que se han producido avances en los últimos tiempos, lógicamente. La Ley de prestaciones sociales de carácter económico que impulsó la *consellera* Figueras, realmente, fue en su momento un acierto, y nadie lo va a negar; reconoce el derecho subjetivo y es bueno que así sea.

Pero también tengamos en cuenta cuál ha sido la deriva de esta ley. En el momento en que se aprueba la ley, la *consellera* dice: «200.000 personas que se encuentran en una situación económica precaria se podrán beneficiar de esta ley.» Los datos de que hemos tenido conocimiento en estos últimos días son muy distintos. A alguno se ha referido el ilustre diputado señor Cleries.

En el primer año de vigencia de la ley, se hablaba de que 85.000 personas serían las beneficiadas; en el siguiente año, ya eran 51.171 y hoy, según presupuestos, según la memoria de los presupuestos, sabemos que son ocho mil personas las personas que van a ser beneficiadas por esta ley.

Pero, es que hablemos de capítulos presupuestarios. En el primer año eran 90 millones, después bajó a 20 millones y ahora estamos en 9,3 millones destinados al pago de las prestaciones que cubre esta ley, en cuanto hace referencia a las necesidades sociales.

No, no estamos hablando de cuestiones menores. Y aquí, la trascendencia del debate lo tiene que poner de manifiesto. Estamos hablando de las personas que se encuentran en las peores condiciones, en las peores situaciones, en estos momentos, en Cataluña. Estamos hablando de personas que llegan escasamente a los quinientos cincuenta euros al mes; es decir, estamos hablando de los más desfavorecidos, sinceramente.

Y me ha deprimido, por no decir otra cosa, el rifirrafe que se ha mantenido aquí, es decir, hablar de si lo importante es que no hagamos un seguimiento del modelo estatal, como ufanamente declaraba el señor..., el ilustre diputado Sergi de los Ríos. Esa era la razón de ser: tenemos un índice propio que no hacemos seguimiento del modelo estatal. Eso es lo de menos. Lo de menos –lo de menos– no es que sea el indicador de rentas de suficiencia en Cataluña o el IPREM –o el IPREM– el que tenga la solución, lo importante es que hayan cantidades suficientes, cantidades suficientes y métodos y procedimientos útiles para que todas las personas que lo necesitan tengan la prestación que establece la Ley de prestaciones económicas.

Les daré unos datos. ¿Por qué tan pocas personas tienen ahora el derecho a esta prestación? No es solamente porque haya otros métodos alternativos o porque se hayan incrementado las pensiones. No; esa no es la única razón. Estamos hablando de unas prestaciones con muy poca difusión; muy poca gente conoce este tipo de prestaciones. Y eso ha sido, incluso, puesto de manifiesto por el Síndic de Greuges en algún informe anual. Estamos hablando de que se han introducido condiciones restrictivas para que llegue a menos gente, para que menos beneficiarios tengan derecho a este tipo de prestaciones.

A una de ellas se ha referido anteriormente el ilustre diputado señor Comín –que ahora me ve y le digo que realmente ha hecho un papelón, ¿eh? (*L'orador riu.*)

Igualmente también le he de decir que la introducción de condiciones como la residencia, el dificultar las condiciones de residencia, eso también ha conllevado que menos personas tengan acceso a este tipo de prestaciones.

Estamos, por lo tanto, ante un problema trascendental, el de la pobreza, el de la situación en que viven muchos –muchos– catalanes, y un problema al que se le ha de dar solución. Y, desde luego, la solución –reconózcanslo– ha llegado tarde, y sería de buen jugador reconocerlo y hoy rectificar, pero no rectificar urgentemente en las vísperas del debate para que hoy tengan algún argumento para justificar su no; esa es una razón a nuestro juicio realmente débil. La solución pasa por priorizar el gasto público, utilizar los instrumentos necesarios, los procedimientos adecuados y en el tiempo adecuado.

Y permítanme que otra vez insista en estos temas: con esos 9,3 millones se podrían hacer muchas cosas, y aquí en Cataluña, lamentablemente, la prioridad no es solo el gasto público, que debería ser casi la exclusiva o desde luego la prioritaria. Están destinados a esforzarse en partidas de lujos exóticos, como las de las pseudoembajadas o las de las selecciones deportivas. Pues destinen, destinen, destinen, y no tengan en cuenta solamente estas prioridades, sino destinen dinero al bien común, al bien social. Eso es lo prioritario.

Por ello ya anticipamos, y anticipamos con satisfacción, que nosotros daremos apoyo a la tramitación y desde luego no vamos a entrar en si es el 4,3 o el 3,9 por ciento, porque eso se podría solucionar, como ya ha dicho el diputado Cleries, en el proceso de la ley. No vamos a dar satisfacción al Gobierno; nosotros hoy nos vamos a oponer, y de la forma más firme que podemos, porque realmente el debate ha sido muy empobrecedor. Ha expuesto dos formas de hacer política: una, la preventiva, y otra, la reactiva; y la reactiva, desde luego, ha sido especialmente lastimosa, a la vista del debate que hoy hemos presenciado.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat.

Truquem a votació.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació les esmenes a la totalitat presentades pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat ha estat: 68 vots a favor i 62 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Procediment

per a elegir tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus (tram. 284-00019/08)

Seguidament procedirem a elegir tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus. Passem a la designació.

Els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris són: pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Francesc Xavier Menéndez i Pablo; pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Montserrat Macià i Grou, i pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Carlos Durán i Basté.

Podem fer-ho per assentiment o hem de votar? *(Pausa.)* Assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, si és així i no hi ha cap objecció ni cap oposició, queden designats i designada el senyor Francesc Xavier Menéndez, la senyora Montserrat Macià i el senyor Carlos Durán com a vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques en matèria de dependència (tram. 300-00119/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria de dependència. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

(Remor de veus. Pausa.)

El vicepresident segon

Un moment, senyor diputat... Senyores i senyors diputats, anem a substanciar aquest sisè punt de l'ordre del dia, i pregaria silenci per poder-ho fer. *(Pausa.)* Gràcies.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, representants

del col·lectiu Papàs de Àlex i altres persones del públic, des d'un bon inici d'aquesta legislatura, el nostre grup parlamentari ha anat presentant diferents iniciatives en el tema de la Llei estatal de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència. I volem recordar precisament que el nostre grup parlamentari al Congrés dels Diputats va presentar un text alternatiu a la llei, un text propi, que donava més recursos a les persones amb dependència i que respectava les competències exclusives de la Generalitat de Catalunya.

Totes les insuficiències i problemàtiques que han sorgit de l'aplicació d'aquesta llei han estat insistentment denunciades amb molta antelació pel nostre grup des d'aquest faristol, i vostès insistentment ens han girat l'esquena, però donant-nos l'esquena a nosaltres han donat l'esquena a les persones amb dependència i a les seves famílies.

Perquè ens preguntem: que no havia estudiat i analitzat prèviament, des del Departament d'Acció Social, com funcionava la llei? Consellera, vostès han improvisat i segueixen improvisant. El síndic de greuges ha manifestat aquest matí mateix la seva preocupació per com s'està desplegant la llei a Catalunya. Fa pràcticament un any que es poden registrar les sol·licituds, i encara avui hi ha persones que esperen el seu pla individualitzat d'atenció, que van presentar en el termini establert des d'un primer moment.

Li recordo que, entre altres intervencions, el 23 de gener vaig presentar aquí en el plenari uns quadres de càlcul, que vostè deu recordar, de diferents programes individuals d'atenció, amb diferents exemples de persones amb gran dependència que cobren pensió de gran invalidesa contributiva i no contributiva, i l'efecte que tenia la Llei de la dependència. Vostè no va voler fer cas d'aquells números, i em va dir: «Vostè fa molts números, però a nosaltres...», ho va dir i pot mirar l'acta, consellera. Un hi perdia i un altre es quedava igual, i ens van dir que això no podia ser.

Ara, fa poques setmanes, va sortir l'actriu Mercè Comas explicant el PIA del seu company, a la qual cal garantir la seva valentia i solidaritat amb les persones amb dependència. Moltes altres persones, col·lectius, entitats, en programes de ràdio, de televisió, en escrits a la premsa, han anat dient que això succeeix, que hi ha moltes famílies que hi perden en l'aplicació de la Llei de la dependència.

Vostè diu, des del 20 de març, que li ho vaig sentir per primera vegada, que estan estudiant establir una quantitat mínima de prestació econòmica. Doncs, l'animem que ho faci. Nosaltres ja li vam dir el mes de gener que ho fes, i el tripartit, com en l'anterior proposició que hem fet, hi va votar en contra.

Per tant, nosaltres, en previsió ja ho vam dir. Si des d'un grup de l'oposició ja advertim que passarà això, com és que des del Govern no ho saben preveure? Que no van fer els càlculs de veure què passava amb els PIA? Per tant, demanem que no s'improvisi en un tema de tanta sensibilitat com és l'atenció a les persones amb dependència i les persones amb discapacitat.

A la darrera campanya electoral, vostès van voler contraposar política de drets a política de xecs. Nosaltres no els entenem, i ara ja els entenem, perquè vostès només donen xecs. I donen xecs imposats, perquè imposen el Pla individualitzat d'atenció; donen xecs rebaixats, perquè no arriben a pagar el cost de la prestació, i, a més a més, aquests xecs, les persones que els reben, com he dit, no tenen prou recursos per fer front a aquestes despeses. Per tant, són vostès, els de la política de xecs, perquè no poden donar serveis, que és el que preveu la Llei estatal de la dependència (*aplaudiments en el sector del públic*), que aquesta és la prioritat...

El vicepresident segon

Si us plau... Senyor diputat, un moment, si us plau. Es prega al públic que no faci cap manifestació ni d'aprovació ni de reprovació, que així està establert en el Reglament i en les invitacions que vostès tenen.

Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Cleries i González

Perquè aquests serveis, consellera, vostès no els poden donar, per una raó molt fàcil: perquè porten quatre anys i mig sense crear equipaments socials. El primer any de tripartit ens van parlar, vinga, de planificació; van planificar molt, però no han posat cap totxana, no han posat totxos, i els equipaments es fan construint, no parlant-ne. I, per tant, aquests quatre anys i mig ha estat un gran endarreriment en la política social de Catalunya, perquè avui no hi ha serveis per donar. Vostè vol donar una residència i ha de donar el xec. Per tant, són vostès, els de la política de xecs; i els drets, guardats a l'armari: n'han parlat, els han posat a la llei, però no els poden exercir i que la gent els exerceixi.

Parlar de drets socials vol dir del dret a escollir, i ho vam posar a la Llei de serveis socials que ja està en vigor. I avui les famílies de Catalunya no poden escollir els serveis per als seus fills i filles o per als seus pares i mares; han d'agafar per força el cuidador no professional. Vostès estan abusant d'una de les prestacions que dona la llei: el cuidador no professional; n'estan abusant. I avui tenim aquí familiars del col·lectiu de Papàs de Àlex que es troben en aquesta situació, que el pare i la mare treballen tots dos a jornada completa, i vostès el diuen: «Un dels dos, cuidador no professional.» Això no es pot fer, consellera. Perquè també diu la llei que aquests cuidadors s'han de donar d'alta a la Seguretat Social, amb comptades excepcions que hi han en un article també del decret corresponent. I, per tant, nosaltres li demanem que no faci política social de talla única, que s'ha de respondre a les necessitats de la gent. Vostès són xecs de talla única que donen el mateix a tothom. I això no és fer política social; això són plans imposats d'atenció. I, per tant, li demanem que rectifiqui en aquest sentit.

Li'n podria posar molts exemples, però no puc. Però és que, consellera, vostès estan abusant de la figura del cuidador no professional, i si mirem les persones que estan donades d'alta al Ministeri d'Educació i Afers Socials, en el conveni per a cuidadors no professionals, a tot Catalunya hi ha donades d'alta setanta-quatre per-

sones; a Lleida, zero; a Girona, tres; a Tarragona, una, i a Barcelona, setanta.

I, per una altra banda, vostès ens diuen en unes dades que tenen cinc mil PIA fets. (*Veus de fons.*) Ara ja en tenen deu mil. Doncs, deuen estar menjant pernil, perquè aquí no hi són –aquí no hi són. I aquí és on haurien d'estar, perquè el 80 per cent de les prestacions de cuidador no professional s'han de donar d'alta a la Seguretat Social i no ho estan. Sap quants en té, consellera, Andalusia? 4.896. En tenen més Ceuta i Melilla que nosaltres: Ceuta, 126, i Melilla, 133. Això no funciona, consellera. I això són dades del ministeri, no de Convergència i Unió, precisament.

Però si mirem també el que és, per exemple, el conveni que vostè va signar amb el ministeri per al finançament del desplegament de la llei a Catalunya, amb què ens trobem? Doncs que el conveni parla de 140 milions d'euros, dels quals l'Estat n'aporta 32 milions, el 23 per cent. Realment no ho van negociar gaire bé això. Això és el que diu el conveni, el conveni publicat l'altre dia al BOE. I, per tant, el 23 per cent és el que aporta. Potser que negociem amb més visió, perquè després reclamem finançament, però és que no ens espavilem gaire en la negociació dels convenis.

Les xifres que li he donat, consellera, d'altres de cuidadors no professionals, que vostès... L'altre dia hi havia un exemple que l'he de dir. Dues germanes, una de vuitanta i una altra de vuitanta-tres anys, i van fer cuidador no professional la de vuitanta de la de vuitanta-tres, i l'assistent social, la treballadora social va dir que no era una persona..., i la seva cap va dir: «El departament, si no és cuidador no professional, no n'acceptarà una altra.» I no estan donant assistents personals, consellera, que seria el lògic de donar en aquest cas. I podríem explicar molts més casos, però el temps no dona.

Les xifres de Catalunya, en altes de cuidadors no professionals, s'assemblen a les de les comunitats que diuen els mitjans de comunicació que fan boicot a la Llei de la dependència. A Catalunya vostès ens diuen que l'estan desplegant amb entusiasme, i les xifres són dels del boicot. A vostès, o els falla l'entusiasme, o els falla la gestió, o els fallen les dues coses. Però el que no és possible és aquesta quantitat de poca gent donada d'alta.

Això vol dir que la llei no s'està aplicant bé. La llei la van aprovar vostès, no nosaltres, i vostès l'han defensat, que és la llei del dret social. De moment és la llei del dret social a no tenir prou recursos per pagar el servei, a tenir el servei que un no desitja, quan la llei diu que el pla serà acordat. I el testimoni del col·lectiu Papàs de Àlex n'és una mostra. Hauríem pogut dir a altres persones que vinguessin; realment la tribuna es faria petita, per poder-hi venir. I a aquesta situació, consellera, vostè hi ha de posar remei. No ha de parlar que donarà una prestació mínima; l'ha de donar. Però ja l'havia d'haver donat des del primer moment. I en això, ara s'hi troba perquè el seu departament ha improvisat, des del Prodep han improvisat i no van fer els càlculs. Nosaltres els ho vam dir al gener, vostè ens va dir que no teníem raó, però ara es veu que la raó la tenim nosaltres. Però això és el de menys, perquè a nosaltres el que ens interessa,

com dèiem en l'anterior punt de l'ordre del dia, és, des del nostre catalanisme social personalista, un servei a les persones, i això és el que ens mou.

Alguns ens diuen: «Benvinguts a la política social!» Quina casualitat, dos punts seguits de política social de Convergència i Unió! Perquè aquesta és una de les nostres prioritats i ho seguirà al llarg de la legislatura, perquè des de la nostra constitució com a formació política és el que ens mou.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta... *(Persisteixen els aplaudiments.)* Si us plau... Per donar resposta en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Una salutació a l'associació Papàs de Àlex per ser presents avui aquí, i que tanmateix també puguin escoltar l'altra versió, en aquest cas, la del Govern de la Generalitat.

A mi m'agradaria començar per un tema que crec que és important. Quan aquesta llei es va començar a debatre en el Congrés era una llei pensada exclusivament per a les persones majors..., per a les persones jubilades, per a les persones grans. Va ser precisament no gràcies a Convergència i Unió, sinó a una esmena presentada per Esquerra Republicana conjuntament amb Iniciativa que vàrem poder incloure dintre de la dependència el col·lectiu de la discapacitat, tant de la discapacitat intel·lectual, sensorial, com de la discapacitat física, alhora que les persones amb malaltia mental, més el col·lectiu de zero-tres anys. Aquest és el primer aclariment que crec que s'ha de tindre en compte.

En segon lloc, vostè ha fet menció –intentaré donar resposta en el mateix ordre que vostè ho ha plantejat– de l'informe d'aquest dematí del Síndic de Greuges. Ha parlat de retards, però també el mateix síndic ha parlat de la complexitat del desplegament d'aquest marc, d'aquesta llei, pel fet, sobretot, que hi ha una implicació de tres administracions que estem establint un sistema nou que no existia. I tal com he repetit moltes i moltes vegades, cada un d'aquests programes individuals d'atenció és com fer un vestit a mida, i això requereix molts assajos, això requereix errors. Però davant de totes aquestes situacions, des del departament, estem tirant endavant i fent front a totes les dificultats que ens trobem.

Jo li voldria dir que, evidentment, he signat dos convenis. Un és el conveni addicional. Però és que vostè hauria de tindre més coneixement de com funciona el finançament de la llei. M'agradaria que, a aquestes alçades, ja que és el meu interlocutor, el portaveu de les polítiques socials, tingui també més informació de com es finança aquesta mateixa llei.

Vostè sap perfectament bé que hi ha un conveni addicional, eh?... en el qual ja estan inclosos aquests 32 milions. Jo en vaig firmar un d'addicional o extraordinari, exactament de 6 milions, tal com l'he informat en una pregunta, però paral·lelament a això hi ha els 250 euros per a cada persona valorada com a gran dependent..., el qual vostè ha de sumar a aquests convenis. Per tant, aquest any, nosaltres, a part dels 32, que són una mica més, a part dels 6, haurem rebut aproximadament uns 28 milions d'euros pel nombre de persones valorades com a grans dependents.

Pel que fa a les dades, al que vostè em diu que nosaltres estem practicant la política de drets..., que estem practicant la política de xecs, en lloc de la política de drets. Miri, la llei estableix, evidentment, un catàleg, una cartera de serveis, i les persones, un cop avaluades i reconegut el seu grau de dependència, poden determinar quin tipus de prestació o quin tipus de serveis requereixen o necessiten o volen.

Jo li voldria passar unes dades que per mi són prou significatives. De totes les persones valorades en dret –si ho trobo, que està aquí...–, les sol·licituds..., hi ha un 25 per cent de sol·licituds..., perdó, un 25 de les sol·licituds són de persones que en aquest moment ja estan en una institució –un centre residencial, una llar residencial, etcètera.

Però és que el 74,92 per cent de les sol·licituds valorades i amb drets són persones que estan en el seu domicili. I aquestes persones el que volen és continuar estant en el seu domicili. Però política de drets i no política de xecs, perquè precisament a Catalunya hem regulat –hem regulat– un decret de compatibilitats i incompatibilitats. I fins i tot totes aquestes persones que són perceptores de la prestació del cuidador no professional..., no és incompatible, a l'hora d'elaborar el seu PIA, per a l'accés a serveis, que poden ser un servei d'atenció domiciliària, unes hores d'atenció domiciliària, o potser l'assistència en un centre de dia. A hores d'ara –a hores d'ara–, senyor diputat, aquest 74 per cent, aquest 74,92 per cent de persones tenen compatibles els serveis de la prestació econòmica de cuidador no professional, més la prestació d'un servei que, ho repeteixo, pot ser d'atenció domiciliària o pot ser d'assistència a un centre de dia.

Però permeti'm que li'n doni les dades. Jo, des del primer moment de la implantació d'aquesta llei, he plantejat les dificultats que ens suposava –ho deia abans–, per aquesta complexitat en el seu desplegament. Hem reconegut els retards, hem posat remei per resoldre aquests retards, sobretot ara, en aquesta última fase, amb aquest pla de suport amb l'Administració local per a la contractació de més professionals perquè puguem fer una depuració de les llistes d'espera.

És veritat –és veritat– que en aquests moments tenim un col·lectiu, que nosaltres estíem aproximadament en unes dues mil persones, que són... –i així ens ho diu la mateixa llei de la dependència, de l'autonomia personal i atenció a la dependència–, que hi ha incompatibilitats perquè aquestes persones ja són perceptores d'una prestació. Aquest és el cas de la senyora Comas i el seu marit, exactament del seu marit; el seu marit

és perceptor d'una pensió de gran invalidesa amb el complement de tercera persona.

Mireu, jo poso aquest exemple perquè a vegades és prou entenedor. Si jo tinc una lesió a la mà i me'n vaig un cop al quiròfan, no perquè surti un bisturí nou tornaré a passar pel quiròfan. Per tant, aquesta llei, a aquelles persones que ja tenen cobertes les seves necessitats... –després parlarem de quantitats, en podem parlar; en podem parlar si vostè vol. Ara bé, aquestes persones ja són perceptores d'una prestació, en aquest cas de gran invalidesa i de suport a tercera persona.

Davant d'aquesta situació, i els números els tenim molt clars –molt clars–, nosaltres estimem que a Catalunya hi pot haver unes dues mil persones..., en total, són unes cinc mil, eh?, però hi pot haver unes dues mil persones a Catalunya a les quals els seus ingressos, la prestació per gran invalidesa, més el seu complement de tercera persona, els determina que, a l'hora d'elaborar el PIA, la seva prestació per part del PIA, doncs, resulti 0,90 cèntims o resulti vint euros, etcètera.

En cap moment..., i això també ho diu la llei, això també ho diu la mateixa llei de la dependència, que sempre s'ha de donar aquella prestació més avantatjosa per a l'usuari. Per tant, mai es pot donar una prestació per sota del que ja està rebent en aquest moment.

Davant d'aquesta situació, estem valorant la prestació mínima garantida per a tots aquests beneficiaris actualment de la pensió de gran invalidesa o amb complement de tercera persona. Per què ho estem valorant ara? Doncs miri, hi ha hagut a l'Estat espanyol, hi ha hagut, unes eleccions entremig; el Consejo Territorial no s'ha reunit, i jo crec –jo crec– que aquest és un tema el qual s'ha de debatre en el Consejo Territorial, perquè aquí també han d'arribar fons addicionals per poder finançar aquesta prestació mínima garantida.

Amb tot, nosaltres hem marcat uns terminis, i, si més no, traurem aquesta ordre amb la qual establim aquesta prestació mínima garantida, com també ho farem amb el tema de l'assistent personal, i després, si cal –si cal–, ens adaptarem a aquesta prestació mínima, o, com vostè sap, tenim la possibilitat de fer addicionals, que és el que hem fet complementant, per exemple, doncs, la prestació econòmica vinculada a una residència, incrementant-la al que és el cost actual d'una plaça residencial o una plaça col·laboradora.

Només volia acabar amb un tema important. Miri, senyor Cleries, jo he fet moltes inauguracions. No m'agraden gens les inauguracions, però me n'ha tocat fer moltes: inauguracions de residències, inauguracions de centres de dia, inauguracions de centres de discapacitats. No m'agraden gens. Però li puc ben assegurar que no he inaugurat fum; he inaugurat totxo, he inaugurat places. Per tant, aquestes residències que jo he inaugurat no són de la planificació de l'època de Convergència i Unió, són de la planificació del Govern tripartit.

(Alguns aplaudiments.)

El president

El senyor Cleries... té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, escoltant-la a vostè no s'entén que hi hagi tantes queixes de la gent i que truqui tothom a les ràdios i que hi hagi tants problemes; sembla que aquí vagi tot molt bé.

Però jo li diré xifres, de personal. El 2 de maig s'aproven els equips de valoració; vostès no els contracten fins el 21 d'agost. M'ho diu en una resposta parlamentària d'avui mateix. El personal dels ajuntaments..., el pla de suport l'estan fent ara, quan ja fa un any que es van registrar les sol·licituds, etcètera.

Vostè ens defensa molt la llei i ens ha dit les quantitats, etcètera. Escolti, el seu grup parlamentari, que va votar amb tant d'entusiasme la Llei de la dependència, ha presentat a Madrid, el 3 d'abril, una proposta de modificació del finançament de la Llei de la dependència. (*Remor de veus.*) Ja ho podien votar amb nosaltres!, perquè... El que passa, que nosaltres hi posàvem més coses, perquè al finançament vostès s'hi acosten, però no hi arriben. I amb els altres temes que es deixen al calaix ho podien haver fet en el moment de fer-se la llei a Madrid, i no estàvem com estem, de malament. Perquè vostès, com en l'altre tema que hem vist abans, van tard i malament.

I per tant vostè defensa molt la llei aquí, i potser no li ho han explicat el senyor Ridao i el senyor Tardà, però han presentat una modificació de la llei a nivell de Madrid. Per tant, deu ser que es van equivocar aleshores. Vostès van voler sortir a la fotografia amb el PSOE i el PP (*remor de veus*), i ara resulta que vostès van fer un mal servei al país equivocant-se en aquest tema.

I, a més a més, també dir-los que, clar, vostè parla que els PIA són vestits a mida, són vestits de talla única, perquè vostè està fent i donant bàsicament la prestació de cuidador no professional. I això és així. Si són les pròpies estadístiques que ens va donar l'altre dia!

Però, a més a més, també ho volem veure en el mateix departament, realment, qui està cobrant i qui no està cobrant, perquè, clar, aquí diuen: «PIA, tants», però després els ajuntaments diuen que no els retornen, molts d'aquests PIA, que ja tarden molt vostès a retornar el PIA, pròpiament, la resolució. Miri-ho, consellera, que la cosa va per aquí.

Nosaltres, per tant, en aquest tema... I ens diu això dels equipaments –perdó, que m'ho deixava. Vostè ens diu: «Va inaugurar moltes residències.» Doncs, escolti, quan fan les estadístiques del departament, no surten –no surten. I ho vam comentar; vostè mateixa, en una interpellació, em va dir que en quatre anys quatre-centes places. N'havien de fer deu mil; deu mil places, van dir. I només..., vostè ho va dir aquí –pot mirar les actes–, va dir «quatre-centes i...» –ara no me'n recordo–, «i escaig». Doncs, no són les deu mil, sinó que se'n van quedar molt i molt lluny.

Però es que després hi ha el conjunt de prestacions, el conjunt de convocatòries. Per exemple, per a les persones amb discapacitat, hi ha tot el tema de les ajudes tècniques; vostès encara han de resoldre les del 2006 i les del 2007. Ahir mateix em trucava un senyor de Vic que

té la banyera per rehabilitar, i vostès encara no li han contestat. I avui el síndic ha dit, diu: «Hem de superar la cultura del silenci»; i he pensat: «Mira, està parlant del Departament d'Acció Social i Ciutadania», perquè realment vostès no contesten les sol·licituds. I és així.

També recordar la convocatòria d'aquest any de prestacions. Encara no han sortit, consellera, les ajudes tècniques no han sortit. Sí, les va aprovar ahir el Govern; la de prestacions, no les ajudes tècniques, almenys no hi consten, que avui també hem vist que hi ha acords fantasma que no surten a les... (*Veus de fons.*) Sí, el Projecte de llei de l'IRSC no surt, eh?, en l'acta del Govern.

Per tant, aquestes situacions..., nosaltres, el que veiem és que concretament les convocatòries d'aquest any, a mes de maig, no han sortit. I després és impossible que vostè les pugui resoldre en acabar l'any.

El Consell General de Serveis Socials es va reunir fa uns dies. Sap des de quan no es reunia? Des del 13 de desembre de 2005. Això és participació, consellera. Encara era consellera la senyora Anna Simó quan es va reunir per última vegada, i ara es van tornar a reunir per aprovar, teòricament, la cartera de serveis socials, que no hi havia tot el copagament, i totes les entitats es van queixar, eh? Vull dir que precisament això, consellera..., seguim els temes tan bé com sabem i com podem, amb la informació que ens donen, que també costa que ens arribi.

Nosaltres, el que li diem és que deixi de fer aquest xec de talla única, que fem política de drets socials –aquí trobarà Convergència i Unió–, que ofereixi aquesta prestació mínima. Perquè aquests dies, sentint parlar tant de sequera, el que hem de dir és que a Catalunya hi ha sequera de política social, hi ha sequera de política de drets, hi ha sequera en la informació i en l'atenció a les persones i a les famílies. I això es nota, perquè t'ho diu la gent, consellera. I vostè, que l'he escoltat en algun programa de ràdio, sap que s'està dient. Hi ha aquesta sequera. I un any i un trosset...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...d'aplicació de la llei..., el que demanem és que s'apliqui més.

Vostè ens segueix parlant –acabo, senyor president– de la complicació d'aquesta llei. Nosaltres li oferim tot el suport per a la prestació mínima, per al que vulgui, però, sobretot, perquè les famílies, les persones amb discapacitat i amb dependència estiguin ben ateses, perquè fins avui vostès han improvisat, i, en aquest sentit, no s'ho prengui malament, però no estan fent un bon servei al país en l'atenció a les persones amb dependència.

Moltes gràcies.

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostès no es creuen la llei, vostès van votar en contra d'aquesta llei. Per tant, difícilment podrem trobar acords que ens permetin avançar per donar resposta, tal com vostè deia, a les persones amb discapacitat. És difícil que els trobem.

Jo els en voldria donar les dades. Jo no me'n sento satisfeta, del desplegament de la Llei de la dependència. A mi m'agradaria molt més estar complint els terminis. De fet, jo crec que dintre de poc podrem tindre aquesta satisfacció. No me'n sento, de satisfeta. I no me'n sento, de satisfeta, per una raó molt senzilla: perquè a totes aquestes persones que estaven esperant –perquè aquesta era una demanda social molt forta– que la Llei de la dependència, igual que la Llei de serveis socials, tiris endavant, doncs, evidentment, aquest retard els suposa un malestar. Però, en canvi, hi ha una cosa que és important: malgrat que ara tinguem aquest retard, la llei existeix, i si existeix no és gràcies a Convergència i Unió: és gràcies a tots els altres grups que en el Congrés la varen votar –al Partit Popular la varen votar– i la varen tirar endavant.

Jo li vull dir una cosa. Miri, hem rebut 72.738 sol·licituds. És evident que en algunes d'aquestes sol·licituds hi ha hagut problemes, hi ha hagut distorsions, fins i tot moltes vegades hi ha hagut problemes tan senzills com que la persona que ens ha enviat la sol·licitud, doncs, ho ha fet, per exemple, amb l'adreça que consta en el seu DNI, quan aquesta persona està en un altre domicili. Tot això són complicacions que s'han anat resolent poc a poc.

Setanta-dos mil set-cents trenta-vuit. D'aquestes 73.000, 46.698 són valoracions que ja s'han fet. És a dir, en aquest moment, hi han 36.630 persones valorades amb el grau 3, amb un dret reconegut i amb un dret que se'ls reconeixerà amb caràcter retroactiu –i ara li parlaré de les nòmines que estem pagant des del Departament. Hi han 6.476 persones de grau 2, i, evidentment, les altres, d'aquestes 46.000, 2.190 i 1.400 són de grau 1 o de grau 0 i, per tant, no tenen dret en aquest moment a les prestacions.

D'aquestes, 40.239, que significa el 86 per cent de les persones valorades, han estat reconegudes com a grans dependents. D'aquestes, el 79,22 per cent té més de seixanta-cinc anys. Aquestes persones, fins ara, com a molt podien accedir al «Viure en família», i és evident que les prestacions que els donem actualment superen amb escreix el «Viure en família».

Jo li dono, si em permet, la nòmina. Miri, el desembre i gener, nosaltres vam pagar d'endarreriments a la nòmina, és a dir, al pagament de les prestacions i dels serveis –aquí va tot junt, tant prestació com servei–, varem pagar, corresponent al desembre i al gener, amb endarreriment, més d'1,5 milions d'euros; la nòmina era de 286.000 –no dic l'escaig– euros. Al febrer, varem pagar d'endarreriments..., perquè «endarreriments», li ho repeteixo, vol dir que a les persones els paguem la prestació que se'ls ha reconegut des de l'endemà del dia que l'han sol·licitat. Per tant, al febrer, amb endarreriments, en varem pagar més de 2.700.000, amb una nòmina de 765.000. A l'abril –me salto el març, és igual–, amb

endarreriments, hem pagat més de 14 milions d'euros, amb una nòmina de 2.781.000. El total, el total de diners que són perceptors en aquests moments les persones valorades com a grans dependents a Catalunya suma 31 milions d'euros.

Jo li he de dir, perquè he demanat que em fessin una mitjana de la despesa..., és una mitjana, evidentment, eh?, és una mitjana, i la mitjana en aquests moments se situa en 516 euros. La nostra voluntat –i aquesta és la voluntat que jo vull transmetre a totes les persones que tenen no només fills amb discapacitat, sinó també persones grans dependents a casa seva– és que fiquem..., i volem que la llista d'espera es depuri de la manera més ràpida, que puguem anar corregint totes les disfuncions –que n'han tingut i que n'hi continuarà havent– i que ens situem en una situació...

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...que recordo, tanmateix, que aquesta llei preveu un termini de sis mesos –preveu un termini de sis mesos.

Per tant, nosaltres, no amb l'optimisme, sí amb l'entusiasme –perquè jo aquesta llei me la crec, jo me la crec, aquesta llei–, amb entusiasme, jo crec que dintre de poc estarem en condicions de prestar aquests serveis o aquestes prestacions econòmiques a totes les persones valorades com a grans dependents a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem demà al matí a les deu.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i nou minuts.